JAMES PATRICK KELLY

FOC

I.

Spur avea din nou coşmaruri. Începeau întotdeauna cu incendiul. Vârful focului devenea lichid şi se scurgea ca o lavă înspre el. Lingea bolovanii şi pârlea copacii din pădurea pe care el jurase s-o protejeze. Nu putea face nimic ca să lupte; în coşmar, nu avea stingătoarele. Nici geaca de teren ignifugă. Frica îl ţintuia de un stejar până când îşi simţea pielea de pe faţă începând să se coacă. Apoi se smulgea de acolo şi fugea. Dar focul sărea după el, urmându-1 ca o umbră incan-descentă. II alerga printr-un pâlc de pini; copacii explodau ca artifi-ciile. Scânteile pătrundeau prin hainele civile şi îl înţepau. Simţea miros de păr ars. Părul lui. Panicat, sărea într-un pârâu sufocat de peşti morţi şi broaşte fierte. Dar apa îi opărea picioarele. Se căţăra pe malul pârâului, plângând. Ştia că nu trebuia să-i fie frică; era un veteran al luptei cu focul. Totuşi se simţea ca şi cum cineva 1-ar fi stri-vit. Un gosdog traversa scheunând poteca, cu penele pârlite, cu ochii larg deschişi. Putea simţi cum focul se scufundă sub pădure şi se în-groapă în faţa sa în toate direcţiile. Pământul era fierbinte sub picioa-rele lui şi humusul negru fumega puturos. In coşmar exista o singură ieşire, dar cumnatul său Vic o bloca. Numai că în coşmar Vic era un pukpuk, una din torţele umane care porniseră incendiul. Vic încă nu-şi dăduse foc, deşi haina lui de baseball deja fumega din cauza căldurii. Ii făcea semn, şi pe moment Spur se gândea că, la urma ur-melor, poate că nu era Vic cel a cărui faţă lucea de căldura focului. Vic nu 1-ar trăda, nu-i aşa? Dar deja Spur trebuia să danseze ca să nu-i ia foc pantofii, şi nu avea nici o scăpare, nici o alegere, nici măcar timp. Torţa îşi desfăcea larg

braţele, iar Spur cădea în îmbrăţişarea lui şi cu un şuierat furios explodau amândoi în flăcări. Spur simţea pielea crăpându-i…

— Destul.

O voce ascuţită pătrunse prin coşmar. Spur gemu uşurat când îşi dădu seama că nu era nici un incendiu. Cel puţin nu aici. Simţi o mână rece mângâindu-i fruntea ca o binecuvântare şi ştiu că se afla la spital. Tocmai msese în sim-ul pe care exteriorii îl foloseau ca să-i vindece sufletul.

— Nu te mai zbate aşa, zise docbotul. Doar nu vrei să-ţi înfig în cap conductorii.

Spur deschise ochii şi tot ce putu să vadă fu o ceaţă sclipitoare. În-cercă să-i răspundă docbotului, dar abia dacă îşi putea simţi limba în gură. O pată luminoasă în stânga sa se transformă treptat în fereas-tra însorită a salonului de spital. Spur simţea apăsarea fermă şi nu toc-mai neplăcută a legăturilor care îl fixau de pat: benzi late peste glezne, coapse, încheieturi şi tors. Docbotul îi jupui conductorii de pe tâm-ple, apoi îi săltă capul ca să ajungă la cel de la baza craniului.

— Aşadar, îţi aminteşti numele tău? Întrebă.

Spur îşi întinse capul pe pernă, încercând să scape de înţepe-neala gâtului;

— Sunt aici, fiule. In direcţia asta.

Se întoarse şi se holbăântr-un ochi albastru lucios, care clipi scurt.

— Pupila dilatată normal, mormăi docbotul, probabil nu pentru Spur. Făcu o pauză de o clipă, apoi vorbi iar: Deci, numele?

— Spur.

Docbotul lovi palma lui Spur cu degetul său medical, colectându-i transpiraţia. Introduse mostra în gură.

— Poate că aşa îţi spun prietenii, zise, dar eu te întreb de nume-le de pe ID.

Cuvintele se fugăriră câteva clipe de jur împrejurul tavanului îna-inte de a-1 pătrunde. Spur nu ar fi avut o astfel de problemă de înţe-legere dacă docbotul ar fi fost o persoană, cu buze şi gură reale în locul fantei alungite. Doctorul care controla acest bot se găsea în altă par-te. Dr. Niss era un exterior pe care Spur nu îl întâlnise în realitate.

— Prosper Gregory Leung, spuse.

— Un frumos nume walden, zise docbotul, apoi murmură: Auto-identificare la 27,4 secunde de la cererea iniţială.

— Asta e bine?

Bâzâi pentru sine, ignorându-i întrebarea.

— Electroliţii din transpiraţia ta s-au domolit frumuşel, rosti în cele din urmă. Povesteşte-mi despre sim.

— Eram în mijlocul incendiului, iar focul mă urmărea. Peste tot, doctore Niss. Era şi un pukpuk, una din torţe, m-a prins. N-am pu-tut fugi.

— Ţi-ai amintit numele meu, fiule.

Creştetul docbotului sclipi într-o lumină aprobatoare chihlimbarie.

— Deci, ai murit? Spur scutură din cap.

— Dar am luat foc.

— Ai experimentat factori de teamă care nu erau legaţi de incen-diu? Monştri, de exemplu? Mama ta? Tatăl?

— Nu.

— Iubiri pierdute? Prieteni morţi? Animale din copilărie?

— Nu.

Ii trecu prin faţa ochilor imaginea grimasei deformate de pe faţa lui Vic în acel ultim moment, dar cum ar fi putut să-i spună acestui ex-terior că fratele sotiei sale msese un trădător al Statului Transcendent?

— Nimic.

Spur se obişnuise să-1 mintă pe dr. Niss, deşi îl îngrijora ce efect ar putea avea asta asupra sufletului său.

— Verifică şi iar verifică. E ca şi cum aş şti ce fac, nu? Docbotul în-cepu să slăbească benzile care îl ţineau culcat pe Spur: Aş zice că su-fletul tău îşi revine, Cetăţene Leung. O să ai ceva traume psihice, dar dacă te fereşti de dileme morale complexe şi de femei, o să fii în re-gulă. Făcu o pauză, apoi pocni din degete: Ca să ştii şi tu, fiule, asta a fost o glumă.

— Da, domnule, zâmbi Spur forţat. Îmi pare rău, domnule. Oare glumele făceau parte din tratamentul său? Felul în care vorbea acest exterior îl deruta şi totodată îl fascina pe Spur.

— Hai să ne uităm la arsurile alea, zise docbotul.

Spur se răsuci pe burtă şi-şi îndoi braţele sub bărbie. Docbotul îi ridică halatul de spital. Spur simţi degetul medical înţepând grefele de piele care îi acopereau cea mai mare parte a spatelui şi a feselor.

— Doctore Niss?

— Ia spune, zise docbotul. Nu te doare, nu?

— Nu, domnule. Spur îşi săltă capul şi încercă să se uite peste umăr: Dar mă mănâncă rău.

— Regenerare dermică 83%, murmură. Dacăte mănâncă înseam-nă că e viu, fiule. Înseamnă că îţi creşte la loc.

— Domnule, mă întrebam, unde sunteţi în realitate?

— Chiar aici. Docbotul începu săâmprăştie din deget dermslix căl-duţ peste grefe. Unde altundeva aş putea fi?

Spur chicoti, sperând că era o glumă. Îşi aminti de vremurile când şi el obişnuia să facă glume.

— Nu, mă refer la corpul dumneavoastră.

— Învelişul? De ce? Docbotul făcu o pauză. Nu cred căvrei săân-trebi despre qic şi cognosferă, nu-i aşa? Cu cât ştii mai puţin despre exterior, cu atât mai bine, fiule.

Spur simţi un fior de resentiment. Ce poveşti îşi spuneau exterio-rii unul altuia despre Walden? Ca cetăţenii Statului Transcendent erau nişte fanatici înapoiaţi care prin simplitatea lor atingeau sălbăticia?

— Nu întrebam despre exterior, în mod specific. Întrebam despre dumneavoastră. Adică… Mi-aţi salvat viaţa, doctore Niss.

Nu era chiar ceea ce se aşteptase Spur să spună, deşi era cu sigu-rantă adevărat.

— Dacă nu eraţi dumneavoastră… Aş fi ars peste tot, probabil aş fi înnebunit. Şi mă gândeam… Gâtul îi era deodată atât de uscat încât abiamai putea vorbi: Voiam… Ştiţi, să vă mulţumesc.

— N-ai pentru ce, spuse docbotul. La urma urmei, Preşedintele mă plăteşte să am grijă de voi toţi, binecuvântate fie buzunarele lui. Tra-se de halatul lui Spur cu dispozitivul de prindere al braţului: Prefer genul de mulţumiri pe care să le pot încasa la bancă, fmle. Orice alt-ceva e doar aer stătut.

— Da, dar…

— Da, dar? Termină de aşezat halatul la locul lui: „Da, dar” sunt cuvinte periculoase. Nu uitaţi că voi duceţi aici o viaţă privilegiată mulţumită tombolei lui Jack Winter şi a norocului părinţilor voştri.

Spur nu auzise pe nimeni spunându-i Preşedintelui Jack.

— Bunicii mei au câştigat loteria, domnule, zise. Dar da, ştiu că sunt norocos să trăiesc pe Walden.

— Atunci de ce vrei să afli ce fel de creatură şi-ar pisa mintea într-o pată de spumă cuantică şi ar amesteca-o cu un creier bot aflat la vreo sută treizeci de ani-lumină distantă? Ridică-te, fiule.

Spur nu ştiu ce să zică. Îşi imaginase că doctorul Niss trebuia să se afle prin apropiere, undeva în cartierul exteriorilor din Concord, sau poate pe orbită.

— Iţi dai seama că stelele sunt foarte departe, nu-i aşa?

— Nu suntem proşti, dr. Niss. Putea simţi cum i se urcă sângele în obraji: Doar practicăm simplitatea.

— Ceea ce complică lucrurile.

Docbotul îşi scoase degetul medical şi-1 introduse în sterilizator.

— Să zicem că-ţi saluţi prietena prin tell. Ai o prietenă?

— Sunt căsătorit, zise Spur, deşi el şi Comfort se despărţiseră cu luni înainte ca el săplece la lupta cu focul şi, acum că Vic murise, nu-şi mai putea imagina că se vor împăca vreodată.

— Aşadar eşti plecat cu compania ta, iar soţia e acasă în satul vos-tru mulgând caprele sau orice face ea în timpul liber. Dar când vor-beşti cu ea e ca şi cum aţi sta unul lângă celălalt. Unde eşti atunci? Acasă cu ea? In interiorul tellului?

— Bineînţeles că nu.

— Pentru tine bineînţeles că nu e aşa. De asta trăieşti pe Walden, protejat de viaţa din exterior. Dar acolo de unde vin eu, e o proble-mă de perspectivă. Eu cred că sunt chiar aici, cu toate că învelişul în care mă găsesc se află în altă parte.

Sterilizatorul piui.

— Mă aflu în acest bot în cameră cu tine.

Docbotul deschise capacul sterilizatorului, recupera degetul me-dical cu dispozitivul de apucat şi îl puse la loc în dulapul de pe pere-te, alături de celelalte instrumente.

— Am terminat aici, spuse tăios. Sunt ocupat, ocupat, am şi alte su-flete de vindecat, nu ştii asta? Ceea ce îmi aduce aminte de ceva: Avem nevoie de patul tău, fmle, aşa căâţi schimbăm data de externare. O să ne părăseşti poimâine. Autorizez o săptămână de reabilitare înainte de a te întoarce la compania ta. Mai spune-mi o dată cum se numeş-te convalescenţa pe lumea asta.

— Revigorare civică.

— Exact. Docbotul se parcă în postul lui de lângă uşa camerei de examinare: Revigorează-te.

Creştetul i se stinse treptat şi deveni întunecat.

Spur se lăsă să alunece de pe masa de examinare, se dezbrăcă de ha-latul de spital şi-şi trase pantalonii de la uniformă de pe umeraşul din dulap. In timp ce se încheia la cămaşă, docbotul îşi aprinse ochiul.

— Cu plăcere, fmle. Râsul său suna ca o uşătrântindu-se: Mi-a luat o clipă să înţeleg ce încercai să spui. Uit mereu cum e să fii legat de ceva.

— Legat?

— Nu pune aşa de multe întrebări. Docbotul îşi atinse uşor calo-ta: Nu face bine la suflet.

Lumina albastră din ochiul său clipi şi se stinse.

II

„Majoritatea extravaganţelor şi multe dintre lucrurile confortabile din viaţă nu numai că nu sunt indispensabile, ci sunt piedici în calea progresului omenirii."

Spur nu se grăbea să părăsească spitalul, chiar dacă trebuia să ple-ce acasă pentru o săptămână. Ştia foarte bine ce-1 aştepta. II va găsi pe tatăl său străduindu-se să facă munca a doi oameni în lipsa lui. Buni-cuţa Joy îi va aduce comuniunea, apoi îl va târî prin toate barurile din Littleton. I se vor da vin şi mâncare, va fi onorat şi posibil sedus şi va fi aclamat ca un erou. El nu se simţea ca un erou şi cu siguranţă nu voia să fie atras în capcană să spună bunicilor şi băieţilor de zece ani poveşti despre ororile luptei cu focul.

Dar cel mai mult se temea să-şi întâlnească soţia înstrăinată. Era destul de rău că îl lăsase pe fratele ei mai mic să moară, după ce ea îl făcuse pe Spur să-i promită că va avea grijă de el. Şi mai rău era că Vic murise ca o tortă. Fără îndoială avusese un contact secret cu pukpukşii, probabil transmisese informaţii despre Corpul Pompie-rilor – iar Spur nu suspectase nimic. Nu conta că Vic îl dăduse la o parte în timpul cât serviseră amândoi în Brigada de Aur – pe vremea aceea fuseseră cei mai buni prieteni. Ar fi trebuit să ştie; ar fi trebuit să-1 poată salva pe Vic. Spur hotărâse deja că va fi nevoit să-i mintă pe Comfort şi pe vecinii din Littleton în legătură cu ce se întâmplă-se, aşa cum îl minţise şi pe dr. Niss. Ce rost avea să păteze memoria prietenului său mort? Iar Spur nu avea cum să

împiedice Coopera-tiva să stârpească din rădăcină alţi simpatizanţi ai pukpukşilor din cadrul Corpului; habar n-avea care putuseră fi contactele lui Vic.

Oricum, Spur avea alte motive să vrea să rămână acolo unde era. Chiar dacă abia putea respira fară să violeze legile simplităţii, iubea confortul din spital. De exemplu, temperatura nu varia niciodată de la scandaloasa valoare de douăzeci şi trei grade Celsius. Nu conta că afară soarele băşica acoperişurile Parcului Bunăvoinţei numărul 5 al exteriorilor, înăuntru era un paradis unde transpiraţia nu-şi avea locul. Şi apoi era hrana. Chiar dacă tatăl lui Spur, Capability Roger Leung, era cel mai bogat om din Littleton, el practicase o simplita-te mai strictă decât majoritatea celorlalţi. Spur crescuse cu carne, pâi-ne, dovlecei şi ciuperci, udate cu cidru şi suc de mere obţinute din merele familiei Leung şi ocazional bere de rădăcini. In ultima vreme, el şi cu Rosie se mai răsfăţau când aveau bani, darâncă erau obişnuiţi să se ghiftuiască cu fructele din livada familiei în perioada recoltei şi apoi să se chinuiască cu rezervele şi rădăcinile din pivniţă tot restul anului. Dar aici pacienţii se bucurau de abundenţa celor O Mie de Lumi, preparate în stil extravagant. In funcţie de poftele sale, putea comanda supă lablabis, găluşte, gulaş, tocană, sufleuri, quiche, phillage, curry, paella, paste, iar la desert spumă, meringues sau tarte. Şi ăsta era doar meniul de prânz.

Dar dintre toate plăcerile vinovate oferite de spital, tellul era fa-voritul lui. Acasă, Spur putea accesa ultimele trupe bazzat şi muzică de pretutindeni de pe Walden plus şase sute de ani de operă. Iar în se-rile de miercuri el şi Comfort puteau vedea una dintre emisiunile de ştiri simplificate pe micul ecran de la Diligence Cottage sau un film religios produs de Institutul de Arte Didactice, sau pur şi simplu să-şi citească unul altuia. Dar ecranele tell ale spitalului se întindeau pe întregul perete şi, în ciuda cenzorilor Cooperativei, se deschideau ca nişte ferestre către univers. Lucrurile care erau importante pentru oa-menii de pe alte lumi îl uimeau pe Spur. Ştirile lor îl făceau să se sim-tă ignorant pentru prima dată în viaţă, iar programele lor religioase erau atât de ciudat de materialiste, încât se simţea obligat să închidă usa salonului atunci când le urmărea.

În special motorul de căutare îl entuziasma pe Spur. Acasă putea saluta pe oricine din Statul Transcendent – atât timp cât îi

cunoştea numărul. Dar tellul de la spital părea capabil să găsească pe oricine, nu numai pe Walden, ci şi din cele O Mie de Lumi din exterior. Puse imediat în funcţiune tellul din salonul lui, începând prin a-i saluta pe tatăl lui şi pe Bunicuţa Joy, care era virtuator al satului. Bunicuţa îl înţelesese întotdeauna mult mai bine decât o făcuse vreodată Com-fort. Ar fi putut s-o salute şi pe Comfort, dar n-o făcu.

Îşi salută camarazii din Brigada de Aur, care fură surprinşi că el re-uşise să le dea de urmă pe când ei se aflau în timpul serviciului. Ii spu-seră că întregul Regiment 9 fusese retras din incendiul de la Râul Motu pentru două săptămâni de permisie în Prospect. Umbla vorba că vor fi relocaţi în Pădurea Cloyce Memorial pentru misiuni simple de su-praveghere a focului. Fără îndoială Cooperativa scotea regimentul din linia focului fiindcă Brigada de Aur avusese aproape 40% pierderi când focul înconjurase poziţiile lor la Motu. Brigăzile de Argint şi Bronz fuseseră şi ele lovite, luptându-se să o salveze din foc pe cea de Aur.

Ca să nu se mai gândească la Vic, la incendiul de la Motu şi la lup-tă cu flăcările, Spur încerca să dea de prieteni care îi ieşiseră complet din viaţă. Il surprinse pe vărul său Land, care locuia în Slide Knot în sud-est şi lucra ca perceptor de taxe. Luă legătura cu prietenul său din copilărie Handy, pe care nu-1 mai văzuse de când familia Alcazar se mutase în Freeport, unde mama lui Handy urma să predea filosofia pastorală. Ea încă mai era la universitate, iar Handy era electrician. Dădu de urma prietenei sale de suflet, iubita lui din şcoală Leaf Ben-kleman, doar ca să descopere că emigrase de pe Walden pe Kolo, în sis-

/v temul Alumar. Încercarea lor de a sta de vorbă fu totuşi frustrantă, căci cenzorii Cooperativei păreau să bruieze fiecare al cincilea cuvânt spus de Leaf. De asemenea şi expresia de pe. Faţa ei atunci când vor-bea îl enervă pe Spur. Era oare milă? Fu aproape uşurat când ea în-trerupse convorbirea.

În ciuda cenzorilor, discuţia cu Leaf stârni apetitul lui Spur de a lua contact cu exteriorii. Cu siguranţă nu va mai avea ocazia după ce părăsea spitalul. Nu conta că toţi erau atât de absurd de departe în-câtnu avea să-i întâlnească niciodată personal. Dr. Niss greşise: Spur înţelegea perfect uluitoarele distanţe dintre stele. Ceea ce nu putea pri-cepe era cum anume putea sta de vorbă cu cineva care trăia la sute de miliarde de

kilometri depărtare, sau cum se putea cinevateleporta de pe Moy pe Walden într-o clipă. Învăţase bineînţeles explicaţia simplificată a CCI – canale cuantice de informaţii – la şcoală. CCI func-ţionau fiindcă multe particule infinitezimal de mici care făceau parte din ceva puteau exista în două locuri în acelaşi timp. Asta desigur nu avea sens, însă atât de mult din fizica exteriorilor nu mai avea sens după ce terminau cenzorii cu ea!

Spur se opri în uşa salonului său şi privi în sus şi de-a lungul co-ridorului. Niciunul dintre pacienţii din această aripă nu se mişca; un bot de întreţinere singuratic ştergea praful de pe jos la celălalt capăt, lângă sălile de examinare. Era ultima lui zi plină petrecută în spital. Acum ori niciodată. Închise uşa şi porni tellul.

Începu să caute după rude printre exteriori. Dar când căută după numele Leung, obţinu 2,3 x 10A rezultate. Care dintre ei ar putea fi neamurile lui? Spur nu avea de unde să ştie. Bunicii lui Spur şterse-sem toate înregistrările despre fosta lor viaţă atunci când veniseră pe Walden, acest lucru fiind o cerinţă pentru imigranţii în Statul Trans-cendent. Ca oricine altcineva din familia lui, el îi cunoscuse pe seve-rii bătrâni numai ca GiGo şi GiGa. Numele de pe certificatele lor de deces erau Jade Fey Leung şi Chap Man-Leung, dar Spur presupunea că probabil fuseseră schimbate când sosiseră prima dată în Freeport.

Fu tentat să-şi sune tatăl şi să-1 întrebe dacă el cunoştea numele exterior al lui GiGo, dar i s-ar fi pus apoi întrebări. Prea multe în-trebări; tatăl său era obişnuit să primească răspunsurile pe care le voia. Spur se întoarse la tell. La o reluare a căutării află că milioane de Leung trăiau pe Blimminey, Eridani Foxtrot, Fortunate Child, Moy şi No Turning Back, dar apăreau şi alţii răsfiraţi pe cele O Mie de Lumi. Nu avea ce face; Spur începu să trimită salutări la întâmplare.

Nu era foarte sigur cine se aştepta să-i răspundă, dar cu siguran-ţă nu nişte boţi. Când Preşedintele Winter cumpărase Walden de la ComExplore IC, decretase că nici o inteligenţă artificială şi nici un exterior cu abilităţi îmbunătăţite nu vor fi acceptaţi în refugiul pe care îl fonda el. Statul Transcendent va fi ultimul şi cel mai bun cămin pen-tru oamenii adevăraţi. In timp ce pukpukşii foloseau boţi ca să fabri-ce bunurile pe care le vindeau Statului Transcendent, Spur nu văzuse niciodată unul în realitate până să ajungă în spital.

Acum descoperea că exteriorul era plin de ei. Toţi cei cu care în-cerca să stea de vorbă aveau boţi pe post de recepţioneri, secretari, me-najere sau tovarăşi care le selectau mesajele. Unii erau virtuali şi se prezentau prin simulări fanteziste; alţii aveau corporalitate şi se hol-bau la el din casele sau locurile de muncă ale proprietarilor. Spur se bucură de aceste ocheade voyeuriste în viaţa din exterior, dar ochea-dele fură tot ce obţinu. Niciunul dintre boţi nu vru să vorbească cu el, fară îndoială din cauza atenţionărilor pe care le putea vedea rulând pe ecranul său. Atrăgeau atenţia că salutul lui era originar de pe „Sta-tul Transcendent Walden, o jurisdicţie aflată sub carantină cultura-lă consensuală”.

Majoritatea boţilor fură politicoşi, dar fermi. Nu, nu-i puteau face legătura cu proprietarii lor; da, vor transmite mesajul; şi nu, nu pu-teau spune pe când s-ar putea aştepta la un răspuns. Unii fură iritaţi. Il invitară să-şi citească propriul Legământ şi apoi săâncerce să ia le-gătura cu ei. Un cuplu de boţi virtuali fură chiar nepoliticoşi cu el. Printre alte lucruri, îl numiră iubitor de noroi, parazit şi o patetică irosire a conştiinţei. Un bot extrem de abuziv începu să-i strige că era „o fosilă inutilă şi puturoasă”.

Spur nu era prea sigur ce însemna o fosilă, aşa că întrebă tellul. Primi două definiţii: 1. Artefact sau organism, complet dispărut, care a existat într-o eră geologică anterioară; 2. Ceva învechit şi înlocuit. Ideea că, fiind un om adevărat, ar putea fi învechit, înlocuit sau chiar condamnat la dispariţie îl tulbură într-atât pe Spur, încât se ridică şi făcu câţiva paşi prin cameră. Îşi spuse că acesta era preţul curiozită-ţii. Existau motive solide pentru care Legământul Simplităţii limita utilizarea tehnologiei. Complexitatea naşte anxietate. Viaţa simplă era o viaţă bună.

Totuşi chiar în timp ce se lupta cu propria-i conştiinţă se reaşeză în faţa tellului. Dintr-un capriciu îşi introduse propriul nume. Ob-tinu doar două rezultate:

Comfort Rose Joerly şi Prosper Gregory Leung.
Pomicultori.
Diligence Cottage.
Strada Jane Powder.
Littleton, Hamilton County.
Teritoriul de Nord-Est, ST.
Walden.

Şi Prosper Gregory Leung c/o Niss (de la distanţă – vezi nota)

Salvation Hospital.

Parcul Bunăvoinţei #5

Concord, Jefferson County.

Teritoriul de Sud-Vest, ST.

Walden.

Spurâncercăsăaccesezenotaataşatănumeluidr. Niss, darerablocată. A de pe Walden. Oare era singurul Prosper Gregory Leung din unive rsul cuno:

În timp ce încerca să se hotărască dacă a fi unic era bine sau rău, tellul întrebă dacă nu cumva a vrut să caute şi Proper Gregory Leung, Phosphor Gregory L'ung sau Procter Gregoire Lyon? Nu voise, dar nu avea nici un motiv să nu-i vadă şi pe ei. Proper Leung de dovedi un crescător de gosdogi pentru carne la o fermă clin Hopedale, care se aflaân Teritoriul de Sud-Vest. Spur se gândi că era barbar să mănânci gosdogi şi nu fu interesat să stea de vorbă cu fer-mierul. Gregory L'ung locuia pe Kenning în sistemul Theta Persei. Dintr-un impuls, Spur îi trimise un mesaj. După cum se aşteptase, fu imediat redirecţionat către un bot. Tovarăşul virtual al lui L'ung era o ţestoasă de un verde strălucitor odihnindu-se pe o piatră în mij-locul unui râu noroios.

„Măritul Gregory de Kenning regretă că în acest moment este ocupatân altăparte”, spuse aceasta, ridicându-şi carapacea de pe pia-tră. Stătea pe patru picioare omeneşti. „Observ cu interes că mesajul dumneavoastră îşi are originea într-o jurisdicţie sub...”

Ţestoasa nu avu şansa să termine. Ecranul clipi şi se întunecă. O clipă mai târziu, se lumină din nou şi apăru imaginea unui băiat, căţărat pe marginea unui jilţ elaborat.

Purta o învelitoare de material purpuriu care îi acoperea partea de jos a trupului de la talie la glezne. Avea pieptul gol, cu excepţia unei fâşii lungi din piele de animal de culoare cenuşiu-închis, arun-cată peste umerii înguşti. Spur nu-şi putea da seama exact câţi ani avea băiatul, dar în ciuda unei ţinute calme şi a ochilor galbeni inteligenţi, nu părea încă matur. Jilţul atrase din nou privirea lui Spur: părea fa-cut dintr-un lemn închis la culoare, deşi o mare parte din el era po-leit. Fiecare picior se termina cu un picior uman stilizat. Spătarul se ridica deasupra capului băiatului şi era sculptat cu frunze şi ramuri încărcate cu

fructe purpurii translucide. Acestea sclipeau ca nişte bi-juterii. Spur îşi reaminti să respire. Semăna foarte mult cu un tron.

III

„E nevoie de două persoane ca să spui adevărul – una să vorbească şi alta să asculte."

HENRY DAVID THOREAU, O săptămână în Concordşi la Râurile Merrimack

— Salut, salut, zise băiatul. Cu cine vorbesc, vă rog? Spur făcu eforturi în a-şi drege glasul.

— Numele meu este Prosper Gregory Leung.

Băiatul se încruntă şi arătă spre partea de jos a ecranului.

— Walden spune acolo. Habar n-am de Walden.

— E o planetă.

— Spune că e ceva greşit să gândeşti prea mult pe planeta Walden. De ce? Vi s-a uscat creierul?

— Eu gândesc, rămase Spur înmărmurit. Toţi gândim.

Deşi credea că fusese insultat, Spur nu voia să întrerupă conexiu-nea – nu încă.

— Îmi pare rău, nu ţi-am reţinut numele.

Cuvintele care ieşeau din difuzor nu păreau să se potrivească cu ceea ce spunea băiatul. Buzele lui abia se mişcau, şi totuşi Spur auzi:

— Eu sunt Măritul Gregory, Fosforescenţă de Kenning, energizat de Ţestoasă Eternei Radiaţii.

Spur îşi dădu seama că băiatul vorbea probabil într-o altă limbă şi ceea ce auzea el era o traducere. Spur se aşteptase ca cenzorii şi să intervină şi să bruieze această conversaţie aşa cum bruiaseră mare par-te din discuţia lui cu Leaf Benkleman, dar poate şi nişte translatoare proaste erau la fel de eficiente.

— Interesant, zise Spur cu prudenţă. Şi ce faci acolo pe Kenning?

— Să fac? Măritul Gregory îşi frecă absent nasul: Oh, ce fac! Eu fac norocul.

— Zău? Oamenii pot face asta în exterior?

— Ce e exteriorul?

— Spaţiul, ştii tu.

Spur flutură o mână deasupra capului şi privi în sus. Măritul Gre-gory se încruntă.

— Prosper Gregory Leung respiră spaţiu?

— Nu, respir aer.

Îşi dădu seama că tellul ar fi putut foarte uşor denatura şi partea sa de conversaţie.

— Doar aer. Vorbi rar şi cu precizie exagerată: Noi numim cele O Mie de Lumi exterior. Aici. In lumea mea.

Măritul Gregory încă părea confuz.

— Pe planeta asta. Arătă spre camera de spital: Planeta Walden. Ne uităm sus la stele. Duse mâna în dreptul sprâncenelor, ca şi cum ar fi scrutat în depărtări: Noaptea.

Auzindu-se cum se bâlbâia, Spur fu sigur că Măritul Gregory îl credea probabil idiot. Trebuia să schimbe subiectul, aşa că se bătu peste piept.

— Prietenii îmi spun Spur.

Măritul Gregory scutură din cap cu un zâmbet trist.

— Îmi oferi căldură, Spur, dar cu regret trebuie să refuz amabila ofertă de a mă bucura de sexul cu tine. Memsen mă supraveghează să nu mă bucur de viaţa înainte de a mă maturiza suficient.

Îngrozit, Spur bolborosi că el nu făcuse o astfel de ofertă, dar Mă-ritul Gregory, aparent fară să audă, continuă să vorbească.

— Tu eşti în floarea vârstei, prietene Spur. Ţi-ai găsit o slujbă pe planeta Walden?

— Mă întrebi din ce trăiesc eu?

— Toţi de pe planeta Walden trăiesc, sper. N-au fost salvaţi?

— Ba da.

Spur rânji. Se ridică din faţa tellului şi-şi luă portofelul de pe nop-tiera de lângă pat. Poate nişte fotografii ar ajuta. Căută până găsi una cu Comfort urcată pe o scară culegând mere.

— In general eu am grijă de livezi. Ridică poza în dreptul tellului ca să i-o arate Măritului Gregory: La ferma mea cultiv mulţi pomi fructiferi. Mere, piersici, caise, pere, cireşe. Aveţi fructe din astea pe Kenning?

— Pomi cu struguri, da. Măritul Gregory se aplecă în faţă pe tro-nul lui şi zâmbi. Şi tot felul de mere: plăcintă cu mere şi pastă de mere şi suc de mere. Părea mulţumit căân cele din urmă se înţeleseseră unul pe altul: Dar tu nu eşti normal?

— Nu. Adică da, mă simt bine. Închise portofelul şi-1 băgăân bu-zunar. Dar... Cum aş putea să spun asta? Pe lumea mea se duc lupte.

Spur habar n-avea cum să-i explice complicatele suferinţe ale puk-pukşilor şi fanatismul care îi determina pe unii dintre ei să-şi dea foc de vii ca să oprească întinderea pădurii şi a Statului Transcendent.

— Sunt alţi oameni pe Walden care sunt foarte supăraţi. Ei nu vor ca poporul meu să trăiască aici. Ar vrea ca pământul să redevină aşa cum a fost înainte de a veni noi. Aşa că pun focuri ca să ne facă rău. Mulţi dintre noi am fost chemaţi ca să-i oprim. Acum, în loc să-mi îngrijesc pomii, ajut la stingerea focurilor.

— Foarte supăraţi? Măritul Gregory se ridică de pe tron, cu obra-jii rumeni: Luptă? Lovi cu pumnul în aer: Pac-pac-pac?

— Nu luptă chiar cu pumnii, zise Spur. Mai degrabă ca într-un război.

Măritul Gregory făcu trei paşi repezi spre tellul lui. Faţa lui apă-rea mare pe ecranul lui Spur.

— Luptă în război? Era evident agitat; obrajii i se înroşiseră şi ochii galbeni îi luceau pătimaş: Vă omorâţi unul pe altul?

Spur habar n-avea de ce Măritul Gregory reacţiona astfel. Nu credea că băiatul era tocmai furios, dar niciunul dintre ei nu se dovedise prea priceput în a-1 înţelege pe celălalt. Cu siguranţă nu voia să provoace vreun incident interstelar.

— Am spus ceva greşit. Îmi pare rău, înclină Spur capul în semn de scuze. Iţi vorbesc dintr-un spital. Am fost rănit… Luptându-mă cu focul. Nu prea am fost în apele mele în ultima vreme. Ii oferi Mări-tului Gregory un zâmbet autoacuzator: Sper că nu am jignit cu ceva.

Măritul Gregory nu răspunse. In schimb alunecă de pe tron, să-rind câteva trepte în ceea ce Spur vedea acum că era o sală mare. Bă-iatul trecu pe lângă şiruri de scaune de lemn sculptate, fiecare dintre ele o minunăţie unică, deşi niciunul la fel de măiestrit ca tronul din faţa lor. Mozaicul complicat al podelei reprezenta ţestoase de jad în nuanţe oliv şi chartreuse. Sculpturi fosforescente se întindeau ca pân-zele de păianjen din partea superioară a zidurilor până la tavanul bol-tit, aruncând pete fantomatice de lumină argintiu-verzuie pe scaunele goale de dedesubt. Măritul Gregory mormăia în timp ce parcurgea aripa centrală, dar ceea ce spunea depăşea categoric capacitatea limi-tată a tellului. Tot ce auzea Spur era:

— Război (pârâitură) Memsen martor acolo (pârâitură) norocul nostru (pârâitură) (pârâitură) cheamă L'ung…

După aceea, Spur se pomeni din nou în faţa ţestoasei verzi stră-lucitoare stând pe piatra din râul noroios.

— Măritul Gregory de Kenning regretă că în acest moment este ocupat în altă parte, zise aceasta. Observ cu interes că mesajul dum-neavoastră îşi are originea într-o jurisdicţie aflată sub carantină cul-turală consensuală. Trebuie să înţelegeţi că Măritul Gregory, ca făcător de noroc al clanului L'ung, ar risca săâncalce legămintele voas-tre comunicând în orice fel cu dumneavoastră.

— Numai că tocmai am terminat discuţia cu el, zise Spur.

— Mă îndoiesc. Ţestoasa se ridică pe cele patru picioare umane şi îl fixă cu răceală prin ecran: Această conversaţie se încheie. Vă rugăm să nu ne mai deranjaţi.

— Stai, eu… Strigă Spur, însă vorbea cu un ecran mort.

IV

„Dar dacă stăm acasă şi ne vedem de treburile noastre, cine va avea nevoie de căi ferate? Nu noi călătorim pe calea ferată; ea călătoreşte prin noi.”

Spur îşi petrecu restul zilei aşteptându-se la necazuri. Nu avea nici o îndoială că va fi convocat în biroul dr. Niss pentru o lecţie despre cum nu i se putea vindeca trupul dacă sufletul îi era bolnav. Sau vreun virtuator din Concord va intra să-i aprindă comuniunea şi să-i ţină o predică plină de reproşuri despre adevăratul înţeles al simpli-tăţii. Sau Cary Millisap, şeful brigăzii sale, va fi chemat din Prospect ca să-1 dojenească fiindcă se sustrage de la datoria sa faţă de Brigada de Aur, care la urma urmei, însemna să se facă bine cât putea mai re-pede şi să se realăture unităţii. Nu fusese trimis în spital ca să-1 de-ranjeze pe Măritul Gregory de Kenning, făcător de noroc al clanului L'ung – oricine ar fi fost ăştia.

Dar nu se întâmplă nici un necaz. Se ţinu cât putu mai departe de salonul şi de tellul lui. Jucă nişte cărţi cu Val Montilly şi Sleepy Thorn dintr-a VI-a Ingineri, care se refăceau în urma intoxicării cu fum din incendiul de la Coldstep. Suferiseră o reconstrucţie alveo-lară pentru a le fi restaurată deplina funcţionare a plămânilor. Vo-cile lor sunau ca nişte fierăstraie, dar altfel dispoziţia lor era bună. Spur câştigă de la Sleepy, într-o singură rundă de Trombon, suficient cât să plătească noua

presă de mere pe care o voia pentru livadă. Bi-neânţeles că niciodată nu-i va putea spune tatălui său sau lui Comfort de unde proveneau banii.

Spur savura o ultimă cină memorabilă: o tartă cu ceapă cu sos balsamic, copane de raţă fierte la abur cu sos de smochine pe tăieţei argintii, şi o panna cotta cu vanilie. După cină se duse împreună cu alţi câţiva pacienţi să asculte un profesor de la Universitatea Alcott, care explica de ce cetăţenii care simpatizau cu pukpukşii erau prost sfătuiţi. Când, în cele din urmă, se întoarse în camera sa, îl aştepta un singur mesaj. Un dispecer plictisit al Cooperativei îl informa că trebuia să-şi ridice biletul de tren de la Gara Celena înainte de ora unsprezece. Pe ecran nu apăru nici o imagine video a acestui cetă-ţean; nu lăsase decât un mesaj audio făcut de mântuială precum cele pe care Spur le putea primi pe tellul lui de acasă. Spur luă asta drept semn că vacanţa lui de la simplitate va lua sfârşit în momentul în care va părăsi spitalul.

Briza care sufla prin ferestrele deschise ale trenului era fierbinte, aducându-le prea puţină alinare pasagerilor din compartimentul de clasa întâi. Spur se foia neconfortabil pe scaunul lui, cu cămaşa de uni-formă lipită de spate. Privi dincolo de şirul estompat de copaci care alergau pe lângă fereastră. Ura să stea pe scaune orientate contra-sens; fie îi provocau rău de mişcare, fie îi înţepenea gâtul. Şi când se gân-dea la asta – ceea ce nu se putea împiedica să facă, cel puţin pe moment – metafora îl deprima întotdeauna. Nu voia să privească înapoi spre viaţa lui chiar acum.

Un scaun orientat invers – dar era la clasa întâi. Dispecerul Co-operativei probabil considerase că-i face o favoare. Ii dădea un spaţiu mai mare să-şi întindă picioarele, un scaun mai moale. Şi de ce nu? Oare nu supravieţuise el infamului incendiu de la Râul Motu? Nu fu-sese rănit grav la datorie? Bineînţeles că trebuia să călătorească la cla-sa întâi. Numai dacă ferestrele s-ar deschide mai mult.

Fusese uşor să nu-şi facă griji din cauza problemelor personale cât zăcuse în spital. Acum, că se îndrepta spre casă, viaţa începuse să-1 înghiontească iar. Ştia că trebuia să înceteze să se mai gândească, poa-te chiar să tragă un pui de somn. Închise ochii, dar nu dormi. Fără nici un avertisment, ajunse din nou în coşmarul din sim… Şi simţi mirosul de pâr ars.

Parul lui. Panicat sarea într-un pârâu sufocat de peşti morţi şi broaşte fierte. Dar apa era, practic, clocotita şi-i opâtea picioarele… Numai că Spur nu era cu totul cufundat în coşmar pen-tru că ştia că stă confortabil pe un scaun într-un compartiment de cla-saântâi dintr-untren care-1 ducea… Singura ieşire era blocată de o torţă, care îl aştepta pe Spur. Vic încă nu-şi dădusefoc, deşi sacoul lui de baseball fumega deja din cauza căldurii… Nu mi-e frică, îşi spuse Spur, nu cred nimic din toate astea… Faţa înspăimântată îi lucea de la căldura flăcărilor, iar Spur trebuia să danseze ca să nu-i ia foc pantofâi, şi nu avea nici o scăpare, nici o alegere, nici măcar timp… Cu ochii în-chişi, Spur auzi clinchetul roţilor pe şine: n-ai timp n-ai timp n-ai timp n-ai timp.

Atunci înţelese pe deplin lucrul de care numai se temuse: doctorul Niss nu-i vindecase sufletul. Cum ar fi putut, când Spur îl minţise în mod constant în legătură cu ceea ce se întâmplase în incendiu? Spur nu voia să geamă, dar gemu. Când deschise ochii, o bunicuţă în ro-chie cu flori albastre se holba la el.

— Vă simţiţi bine?

Părea să aibă peste şaizeci de ani, poate şaptezeci, iar părul argin-tiu îi era atât de rar, încât îi putea vedea pistruii de pe pielea capului.

— Da, sunt bine, zise Spur. Mă gândeam doar la ceva.

— Ceva ce aţi uitat? Dădu din cap: Oh, întotdeauna îmi amintesc astfel de lucruri. In special în trenuri.

Avea un râs gâlgâit, ca o apă curgând peste nişte pietre netede.

— Ar fi trebuit să iau masa cu prietena mea Connie poimâine, dar iată-mă în drum spre Little Bend unde o să stau o săptămână. Am un nou nepot.

— Ce drăguţ, zise Spur absent.

În compartiment mai era încă un pasager, un bărbat gras şi asu-dat care se uita într-o carte cu benzi desenate cu gosdogi jucând baseball; ori de câte ori întorcea pagina, inspira zgomotos.

— După uniformă văd că sunteţi unul dintre pompieri, zise buni-II cunoaşteţi pe nepotul meu Frank Kaspar? Cred că e la a III-a Ingineri.

Spur îi explică faptul că existau peste unsprezece mii de voluntari în Corpul Pompierilor şi că, dacă nepotul ei era inginer,

cel mai pro-babil făcea parte dintrupele regulate ale Gărzii de proximitate. Spur nu putea ţine socoteala tuturor brigăzilor şi plutoanelor din Corpul vo-luntarilor, cu atât mai puţin din Garda profesioniştilor. Spuse că era numai un pompier de rând în Brigada de Aur, Regimentul 9. Brigada lui lucra cu a VIII-a Ingineri, care asigurau transportul şi sprijinul în construcţiile de pe teren. Ii spuse că toţi acei minunaţi bărbaţi şi femei erau însuşi modelul de simplitate spirituală şi corectitudine civică, fară îndoială, ca şi nepotul ei. Spur spera că asta voia ea să audă şi că astfel îl va lăsa în pace. Dar apoi ea îl întrebă dacă zvonurile despre colabo-ratorii pukpuk infiltraţi în Corp erau adevărate şi începu să flecăreas-că; ea nu înţelegea cum un cetăţean al Statului Transcendent ar putea trăda Legământul ajutându-i pe terorişti. Pukpukşii nu voiau decât să dea foc pădurilor Preşedintelui Winter, nu era asta groaznic? Spur îşi dădu seama că va fi nevoit să apeleze la simpatia ei. Tuşi şi spuse că m-sese rănit într-un incendiu şi tocmai ieşise din spital, apoi tuşi din nou.

— Dacă nu vă supăraţi, zise, încruntându-se ca şi cum s-ar fi lup-tat cu durerea, mă simt puţin ameţit. O să închid iar ochii şi o să în-cerc să mă odihnesc.

Cu toate acestea nici nu dormi, nici nu fu pe deplin treaz. Dar coş-marul nu mai reveni. Pluti în schimb printre nori de amintiri visă-toare şi regrete confuze. Nu observă că trenul încetinea decât când auzi şuieratul frânelor pneumatice care îl făcu să tresară şi să se tre-zească de-a binelea.

Aruncă o privire la ceas. Mai era o oră până la Heart's Wall, unde Spur trebuia să schimbe trenul cu unul local spre Littleton.

— Ne oprim? Întrebă Spur.

— Urmele incendiului de la Wheelwright. Grăsanul scoase o ba-tistă şifonată din buzunarul cămăşii şi-şi tampona fruntea: Cinci minute de respect obligatoriu.

Abia acum Spur observă că lăstărişul fusese îndepărtat de-a lun-gul şinelor şi că pe majoritatea copacilor erau urme de arsuri. Spur stu-diase la antrenament cazul Wheelwright. Pădurea de la nord de satul Wheelwright fusese una dintre primele atacate de torţe. Se estima că trebuie să fi fost cel puţin vreo douăzeci, dată fiind amploarea dau-nelor. Incendiul de la Wheelwright fusese de asemenea şi primul în care murise un

pompier, cu toate că torţele niciodată nu atacau cetă-ţenii, doar copacii. Focurile pornite de ei se aflau întotdeauna destul de departe de sate şi oraşe; de aceea era şi aşa de greu de luptat cu ele. Dar timp de aproape două săptămâni, la Wheelwright bătuseră vân-turi puternice, până când focul depăşise zona împădurită dintre Con-cord şi Heart's Wall. Cooperativa începuse recrutarea pentru Corp la scurt timp după aceea.

Pe când scârţaitul frânelor încetinea trenul facându-1 să se târască, peisajul de dincolo de fereastra lui Spur se schimbă radical. Aici pădu-rea mai avea până să se refacă de pe urma ravagiilor focului. Schelete-le înnegrite ale copacilor se înălţau spre cer şi pământul carbonizat se cocea sub soare. Fără frunzişul copacilor, strălucirea soarelui părea ex-trem de crudă. In toate direcţiile, Spur nu vedea decât devastarea de coşmar pe care o văzuse mult prea adesea. Nu creştea nici o plantă, nu cânta nici o pasăre. Nu existau furnici, sau gândaci, sau gosdogi sălba-tici. Apoi remarcă ceva ciudat: mirosul amărui de cafea prăjită al pă-mântului proaspăt pârlit. Şi simţea gustul cenuşii pe limbă, ca de hârtie arsă. Nu avea sens. Trecuseră peste trei ani de la întâmplare.

Când trenul se opri în cele din urmă, Spur avea în faţă unul din nu-meroasele monumente construite de-a lungul căilor ferate în onoarea pompierilor căzuţi. Un grup de trei statui imense pe un soclu de pia-trăâşi aruncau spre el privirile de bronz. Doi dintre pompieri stăteau în picioare: unul se sprijinea greu pe celălalt. Un al treilea era căzut într-un genunchi, probabil de extenuare. Toţi mai purtau încă echi-pamentul, dar personajul îngenuncheat tocmai îşi dădea jos stingătoa-rele portabile şi unul dintre cei în picioare îşi folosea târnăcopul ca pe o cârjă. Deşi sculptorul alesese să-i prezinte în clipa eşecului, feţele lor implacabile de metal nu arătau nici suferinţă, nici regret. Simplitatea înfricoşătoare a curajului lor îi dădu fiori lui Spur. Era convins că el nu avea calităţile lor.

Locomotiva trase sirena în onoarea celor morţi: trei şuierături lungi şi trei scurte. Bunicuţa se foi şi se întinse.

— Wheelwright? Murmură.

— Mda, spuse grăsanul.

Începu să caşte, dar se întrerupse şi se holbă pe fereastra deschisă.

— Cine-i ăla? Zise, arătând cu degetul.

Un bărbat într-un flanel albastru tricotat mergea de-a lungul şi-nelor, uitându-se în compartimentele pasagerilor. Părea foarte încăl-zit şi nu prea fericit. Faţaâi eraâmbujorată ca o piersică şi părul blond îi stătea lipit de frunte. La fiecare câţiva metri făcea o pauză, ducea pal-mele pâlnie la gură şi striga:

— Leung? Prosper Gregory Leung?

V „Fără îndoială, focul este în general avantajos. Mătură şi aeriseşte solul pădurii şi-1 face din ce în ce mai curat. Am re-marcat adesea cât de confortabil şi plăcut mă pot plimba printr-o pădure peste care a trecut un foc în anul precedent. Este însufleţitor să mergi printre mlădiţele proaspete şi verzi de iarbă şi tufişuri care îşi fac loc prin suprafaţa carbonizată într-o creştere şi mai viguroasă.”

Bărbatul aşteptă nerăbdător ca Spur să coboare din tren, cu ra-niţa atârnându-i pe umăr. Cu toate că nu se întoarse să se uite, Spur ştia că toţi pasagerii din tren îl priveau. Oare avea necazuri? Expresia bărbatului nu trăda nimic altceva decât iritare. Arăta mai tânăr ca Spur, posibil douăzeci şi ceva de ani. Avea o faţă ciupită şi un nas scurt ca o ridiche. Purta o cămaşă albă încheiată pedant până la gât. La sub-suorile flanelului se vedeau cercuri întunecate.

— Prosper Gregory Leung din Littleton, Hamilton County, Nord-Est? Scoase o foaie de hârtie din buzunar şi citi de pe ea: In pre-zent aflat în concediu medical de la Regimentul 9, Corpul Pompie-rilor, şi vi s-a emis un bilet de clasa întâi pentru astăzi…

— Ştiu cine sunt. Spur se simţea ca şi cum ar fi avut o viespe în gât. Despre ce e vorba? Cine sunteţi?

Se prezentă drept Constant Ngonda, reprezentant al Oficiului Di-plomatic al Cooperativei. Cândâşi strânseră mâinile, observă că pal-mă lui Ngonda era moale şi transpirată. Spur bănuia de ce fusese dat jos din tren, dar hotărî să se prefacă surprins.

— Ce vrea de la mine Oficiul Diplomatic?

Exact când mecanicul sună de trei ori scurt, cuplajele trenului zăn-găniră şi se smuciră pe măsură ce, unul câte unul, preluau greutatea vagoanelor de pasageri. Cu un scrâşnet de metal pe metal, trenul se îndepărtă de Memorialul Wheelwright.

Strânsoarea mâinii lui Spur pe chinga raniţei se accentua.

— Nu ar trebui să ne urcăm înapoi? Constant Ngonda ridică din umeri.

— Eu nu am fost în tren.

Răspunsul nu avu nici o logică pentru Spur, care se încorda pe mă-sură ce îşi calcula şansele de a prinde trenul din fugă. Ngonda îşi puse o mână pe braţul lui.

— Mergem pe aici, Prosper.

Făcu semn cu capul spre vest, în sens opus şinelor.

— Nu înţeleg.

Şansele lui Spur de a prinde trenul scădeau pe măsură ce acesta prindea viteză.

— Ce-i acolo?

— O întrunire. Un elicopter plin de exteriori. Oftă: Nişte oameni importanţi care au bătut cale lungă să te vadă.

Îşi îndepărtă o şuviţă umedă de pe frunte:

— Cu cât pornim mai repede, cu atât scăpăm mai repede de căldu-ra asta.

Ii dădu drumul lui Spur şi îşi croi drum peste zona arsă. Spur privi peste umăr pentru ultima dată la trenul care se îndepăr-ta. Se simţea ca şi cum viaţa lui pleca departe de el.

— Exteriori? De unde?

Ngonda ridică o mână să-1 calmeze.

— Unele întrebări îşi vor găsi curând răspunsul. Altele e mai bine să nu le pui.

— Cum adică, mai bine?

Ngonda mergea cu pas şovăitor, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca pă-mântul să se prăbuşească sub el.

— Iartă-mă.

Purta pantofi nepotriviţi pentru traversarea unui teren accidentat.

— M-am exprimat greşit.

Aveau tălpi subţiri, erau decoltaţi şi nu aveau şireturi – cu puţin mai mult decât nişte papuci.

— Am vrut să spun mai simplu, nu mai bine.

În acel moment, Spur simţi un iz puternic de ceva înţepător, ca fii-ninginea, dar care nu era chiar fum. Era ceea ce mirosise prima dată când trenul oprise la Memorial. Se roti complet, cu toate simţurile aler-te, încercând să depisteze sursa. După ce focul trecea de stratul de frun-ze şi rămurele care acoperea solul pădurii, adesea se afunda în humus, stratul de materie organică în descompunere care se află aproape de nivelul solului. Deoarece humusul era ca un burete, majoritatea

anu-lui era prea umed ca să ardă. Dar la căldura verii se putea usca şi de-veni inflamabil. Spur văzuse un foc mocnind îngropat în stratul de turbă şi izbucnind la zeci de metri distanţă. Adulmecă, urmându-şi na-sul până la o buturugă carbonizată.

— Prosper! Zise Ngonda. Ce faci?

Spur auzi un şuierat uşor când se ghemui lângă buturugă. Din câte ştia, nu era vreun sunet al focului, dar instinctiv îşi trecu mâna goa-lă peste buturugă, căutând puncte fierbinţi. Ceva rece şi ud i se îm-prăştie pe degete şi el le retrase brusc de parcă s-ar fi ars. Luă un strop de un lichid negricios şi îl frecăântre degetul mare şi cel arătător, apoi îl mirosi.

Avea un miros urât, artificial, de foc stins. Spur se legănă pe căl-câie, nedumerit. De ce ar vrea cineva să imite tocmai mirosul acela? Apoi îşi dădu seama că mâna lui era curată, deşi ar fi trebuit să fie pă-tată cu funinginea de pe buturugă. Frecă lemnul ars cu putere, dar ne-greala refuza să se ia. Acum vedea că buturuga era curat finisată, ca şi cum ar fi fost acoperită cu un strat protector.

Spur simţi umbra lui Ngonda deasupra lui, apoi auzi iar şuiera-tul şi reuşi să descopere o duză mică încastrată în buturugă. Apăsă de-getul pe ea şi zgomotul încetă. Dintr-un impuls, îşi afundă mâna în stratul ars de pe solul pădurii, o ridică şi lăsă amestecul aspru să i se cearnă încet printre degete.

— E arşiţă afară, Prosper, zise Ngonda. Chiar trebuie să te joci în ţărână?

Litiera părea destul de reală: bucăţi de crengi rupte şi carboniza-te, cocoloaşe de frunze putrede, cenuşă de lemn şi un delicat con de tuia distrus. Dar ceva nu i se păreaân ordine. Strivi o bucată de arsu-ră, aşteptându-se să se sfărâme. Insă se strânse într-o peletă neregula-tă, capâineaveche de o zi. Cândai dădu drumul, peletaâşi reveni încet la forma iniţială.

— Nu e real, zise Spur. Nimic din toate astea.

— E un memorial, Prosper.

Delegatul îi întinse mâna lui Spur şi-1 ajută să se ridice în picioare.

— Oamenii au nevoie de ceva care să le reamintească. Se apleca să scuture acele false de pin lipite de genunchii lui Spur: Trebuie să mergem.

Spur nu văzuse niciodată un elicopter de atât de aproape. Înain-te de incendii, elicopterele fuseseră interzise cu

desăvârşire în Statul Transcendent. Dar după ce pukpukşii îşi începuseră campania tero-ristă pentru împiedicarea răspândirii pădurilor pe pământurile lor sterpe, Preşedintele Winter acordase Cooperativei permisiunea să slă-bească interdicţia. Exteriori generoşi donaseră bani pentru construi-rea parcurilor bunăvoinţei şi furnizaseră elicoptere care să asiste Corpul în lupta cu focurile. Oricum, Preşedintele Winter insistase ca numai boţii să zboare cu elicopterele, iar cetăţenii care aveau acces la ele să fie monitorizaţi îndeaproape.

Când se afla pe teren cu Brigada de Aur, Spur văzuse adesea eli-coptere trecând pe deasupra capetelor lor, împrăştiind încărcături de substanţe ignifuge peste incendii. Le studiase ore întregi prin feres-trele spitalului, cum stăteau parcate în faţa hangarelor în Parcul Bu-năvoinţei nr. 5. Dar, deşi acesta era mare aproape cât Diligence Cottage şi plutea la câţiva metri deasupra solului, nu era atât de im-presionant pe cât îşi imaginase Spur.

Decise că asta trebuia să se datoreze faptului că era atât de minuţios camuflat. Fuzelajul neted al elicopterului împrumutase culoarea terenu-lui ars, în pete urâte de gri, maro şi negru. Semăna cu o scoică enormă. Elicopterul avea formă eliptică, vreo cinci metri înălţime în faţă subţi-indu-se spre spate şi terminându-se într-o coadă ascuţită, fară alte elemen-te distinctive. Dacă avea ferestre sau uşi, Spur nu le putu observa.

Când se apropiară, elicopterul se ridică cu câţiva metri. Păşirăân umbra lui şi Ngonda privi în sus aşteptând. Pe partea de dedesubt se deschise o trapă. O rampă se extinse până la pământ cu un sunet as-cuţit ca un ciripit de păsări, şi în cadrul trapei apăru un om. Se vedea cu dificultate pe fundalul luminii din interiorul elicopterului; tot ce putea spune Spur cu siguranţă era că părea foarte înalt şi foarte slab. Nu era cineva pe care să-1 întâlnească pe strada Jane Powder din Lit-tleton. Bărbatul se întoarse să vorbească cuiva din interior. Atunci Spur îşi dădu seama că greşise.

— Nu, zise ea, cu o voce uşoară şi dulce. Mai întâi trebuie să vor-bim cu el.

Coborî rampa legănându-se, iar Spur îşi dădu seama imediat că nu era de pe Walden datorită modului calculat în care se mişca, de par-că fiecare pas ar fi reprezentat un risc, însă unul pe care ea era dispu-să să şi-1 asume. Purta pantaloni

largi dintr-un material diafan care părea a fi făcut din nori. Pe deasupra lor avea o rochie fară mâneci, lungă până la jumătatea coapsei. Partea de sus a braţelor era împodo-bită cu înflorituri fosforescente pictate şi purta inele de aramă şi ar-gint pe toate degetele.

— Tu eşti Prosper Gregory de pe Walden?

Avea buze groase, părul negru ca noaptea şi tenul catifelat şi în-tunecat ca o prună. Era cu un cap mai înaltă decât el şi avea jumăta-te din greutatea lui. Rămase fară grai până când Ngonda îl înghionti.

— Da.

— Noi suntem Memsen.

VI

„Pentru a purta o conversaţie cu o doamnă, nu e ne-voie decât de un sentiment cavaleresc.”

HENRY DA VID THOREAU, Walden, 1851

Cu toate că era mai răcoare în umbra elicopterului, Spur nu se sim-ţea deloc în largul lui. Nu putea să nu se gândească la ce s-ar întâmpla dacă motorul n-ar mai funcţiona. S-ar fi simţit mai în siguranţă dacă elicopterul ar fi făcut vreun zgomot; lipsa de efort tăcută, nenatura-lă a navei îl copleşea. Intre timp, pricepea destul de repede că această Memsen nu dorise să se întâlnească cu el ca să se împrietenească.

— Să ne înţelegem, zise ea. Suntem aici împotriva voinţei noastre. Ar trebui să ştii, convocându-ne aici ai pus în pericol stabilitatea politică a zeci de lumi. Regretăm foarte mult că Măritul Gregory a hotărât să-şi urmeze norocul până aici.

Ea era un exterior, aşa că Spur habar n-avea cum s-o citească. Po-ziţia umerilor ei îl tulbura, ca şi felul în care se îndoiau genunchii ei când se apleca la nivelul lui. Îşi arăta prea mult dinţii şi era limpede că nu zâmbea. Şi de ce lovea aerul? Cu mare efort, Spur îşi desprin-se privirea de la ea şi se întoarse spre Ngonda să vadă dacă el ştia de-spre ce vorbea ea. Delegatul nu-i oferi nici un indiciu.

— Nu sunt chiar sigur că 1-am convocat pe Măritul Gregory, spu-se Spur. Dar am vorbit cu el.

— Despre războiul vostru.

Constant Ngonda părea nervos.

— Preavenerabilă Memsen, sunt convins că Prosper nu a înţeles im-plicaţiile contactării voastre. Statul Transcendent se află sub o caran-tină culturală…

— Să înţelegem că negaţi totul într-un mod, atât de josnic, se în-toarse ea indignată către delegat. Cu toate acestea, suspectăm că gu-vernul vostru a instruit această persoană să-1 contacteze pe Măritul Gregory, ştiind că el va veni. Aici se petrec mai multe lucruri decât ţi-ai dat osteneala să ne spui, nu-i aşa?

— Scuzaţi-mă, zise Spur, dar a fost într-adevăr un accident. Atât Memsen, cât şi Ngonda se holbară la el de parcă urechile lui ar fi fost decorate cu ştiuleţi de porumb.

— S-a întâmplat să caut după numele meu, dar nu am găsit pe ni-meni altcineva decât pe mine, şi atunci tellul de la spital 1-a sugerat pe Măritul Gregory ca alternativă, pentru că numele noastre sunt atât de asemănătoare.

Vorbea repede temându-se că ei 1-ar putea întrerupe iar înainte ca el să le poată explica totul.

— Aşa că i-am trimis un salut. A fost cu totul la întâmplare – nu ştiam cine e, jur. Şi nici nu mă aşteptam să luăm legătura, întrucât vor-bisem cu boţi toată dimineaţa şi nimeni nu dorise să mă contacteze.

De fapt, şi botul vostru se pregătea să mă respingă când a venit el la tell. Măritul Gregory adică.

— Aşadar. Memsen îşi zăngăni inelele de pe degete: Nu ne-a pome-nit nimic din toate astea.

— Probabil nu a ştiut.

Spur se îndepărtă doar un centimetru de ea înspre lumina soa-relui. Cu cât se gândea mai mult, cu atât voia mai mult să iasă de sub elicopter.

Ngonda vorbi cu un calm liniştitor:

— Iată, vedeţi că aşa-zisa chemare a lui Prosper nu are nici un alt motiv decât o coincidenţă şi o neînţelegere. Alungă un tăun gras por-tocaliu care bâzâia în jurul capului lui: Cooperativa regretă că aţi ve-nit până aici fară să fie nevoie.

Memsen se ridică brusc la înălţimea reală şi privi în jos spre cei doi.

— Nu există coincidenţe, zise, numai destin. Măritul Gregory face norocul pe care a fost destinat să-1 aibă. E aici, şi

a adus clanul L'ung să-i servească drept martori. Motivul pentru care ne aflăm pe aceas-tă lume rămâne să fie descoperit.

Închise ochii pentru câteva secunde. In timp ce se gândea la po-vestea lui Spur, scoase un sunet repetitiv jos, ocluziv: pa-pa-pa-ptt.

— Dar e ceva mai adânc decât am presupus laânceput, medita ea. Spur zări un cap privind pe furiş prin trapa de deasupra lor, care se retrase imediat înapoi în interiorul elicopterului.

— Aşadar, zise Memsen în cele din urmă, hai să alegem să te cre-dem, Prosper Gregory de pe Walden.

Ii aruncă o privire scurtă; orice ar fi văzut pe faţa lui păru s-o satisfacă.

— Vatrebui săne arăţi drumul de aici. Drumul tău. Norocul Mă-ritului Gregory te-a ales pe tine să ne conduci până când vom vedea singuri direcţia în care trebuie să mergem.

— Să vă conduc? Unde?

— Unde mergi tu.

— Dar eu doar mă îndrept spre casă. In Littleton. Eaâşi zăngăni inelele.

— Aşadar.

— Vă cer iertare, Preavenerabilă Memsen, zise Ngonda, trăgân-du-se de gulerul cămăşii, dar trebuie săânţelegeţi că e imposibil în con-diţiile Legământului nostru…

— Este în natura norocului de a înlătura imposibilul, replică ea. Vorbim în numele Măritului Gregory când ne exprimăm încrederea că veţi găsi o cale.

Stăpânise atât de bine tonul de comandă, încât Spur nu fu sigur dacă fusese o ameninţare sau o promisiune. Indiferent de caz, îl făcu pe Ngonda să se oprească.

— Preavenerabilă, nimic nu mi-ar face mai mare plăcere decât să vă găzduiesc aici, spuse. Walden este poate ultima dintre cele O Mie de Lumi, dar chiar şi noi am auzit despre eforturile voastre de a con-serva singura specie adevărată.

O picătură de sudoare i se scurse pe frunte.

— Insă instrucţiunile mele spun să văândeplinesc cererile în limi-te rezonabile. In limite rezonabile, Preavenerabilă. Nu este rezona-bil ca un elicopter să aterizeze în mijlocul unui sat ca Littleton. Trebuie să înţelegeţi că aceştia sunt oameni de la ţară.

Ea arătă spre Spur.
— Uite unul dintre oamenii voştri de la ţară.
— Memsen! Strigă o voce din vârful rampei. Memsen, mă plictisesc rău. Ori îl aduci sus chiar acum, ori cobor eu.
Limba ei licări în colţul gurii.
— N-o să-ţi placă, strigă înapoi, e prea cald.
Ceea ce era cu siguranţă adevărat, deşi, după câte putea vedea Spur, asta nu avea nici un efect asupra ei.
— Sunt gândaci.
— Asta e!
Măritul Gregory de Kenning, Fosforescenţă a Eternei Radiaţii şi fa-cător de noroc al clanului L'ung, coborî în grabă rampa elicopterului.
— Uite, zise, am făcut-o, aşa că nu-mi spune acum să mă întorc. Purta tenişi verzi cu şosete negre, pantaloni scurţi kaki şi un tricou cu imaginea unei ţestoase care dansa, având un cap uman.
— Spur! Arăţi mai trist ca data trecută.
Avea genunchi noduroşi, pielea deschisă la culoare şi păr casta-niu ondulat. Dacă s-ar fi născut în Littleton, Spur ar fi bănuit că avea vreo zece ani.
— Ţi s-a întâmplat ceva rău? Spune ceva. Vorbeşti la fel de cara-ghios ca pe tell?
Spur avea o sută de întrebări, dar era atât de surprins că nu reuşi decât:
— De ce faci asta?
— De ce? Ochii galbeni ai băiatului se deschiseră larg. De ce, de ce, de ce? Se aplecă să adune un pumn de humus înnegrit şi îl examina cu interes, plimbându-1 în palma desfăcută. Pentru că am avut una dintre senzaţiile mele de noroc în timp ce vorbeam. Nu e ca o idee sau un vis sau altceva, aşa că nu pot să le explic foarte bine. Sunt pur şi simplu speciale. Memsen spune că nu sunt ca senzaţiile pe care le au ceilalţi oameni, dar e bine să le ai, şi presupun că aşa şi este.
Se roti în cerc, împrăştiind de jur împrejur rămăşiţele.
— Iată de ce. Îşi şterse palmele de pantaloni şi se apropie de Spur: Presupun că trebuie să-ţi strâng mâna sau să te sărut? Nu-mi amintesc.
Ngonda păşi între Spur şi Măritul Gregory ca şi cum ar fi vrut să-1 protejeze.

— Obiceiul e să vă strângeţi mâinile.

— Dar ţie ţi-am strâns deja mâna. Trase de mâneca lui Ngonda ca să-1 dea la o parte. Ţi-a rămas doar puţin noroc, prietene Constant. Mă tem că în privinţa ta lucrurile sunt cam hotărâte.

Când delegatul ezită să-i facă loc, Măritul Gregory se aruncă în pa-tru labe şi se strecură printre picioarele lui.

— Salut, Spur, rosti băiatul ridicându-se în picioare.

Măritul Gregory întinse mâna şi Spur i-o luă. Fu imediat con-ştient că era transpirat din cauza căldurii, în timp ce mâna băiatului era rece ca un pârâu de munte. Putea simţi şi diferenţa de dimensiu-ne: întreaga mână a Măritului Gregory încăpea în palma sa şi nu cân-tărea aproape nimic.

— Prietene Spur, tu ai noroc mai mult decât suficient, murmură băiatul, destul de încet pentru ca numai Spur să-1 poată auzi. Prevăd că noi vom avea parte de o aventură.

— Rămâneţi acolo! Strigă Memsen. Nu!

Se uită încruntată în susul rampei spre trapă, care în mod inexpli-cabil se umpluse de copii care ţipau la ea. Spur nu-şi dădea seama ce spunea fiecare din ei.

— Nouă când ne vine rândul?

— Pe Greg 1-ai lăsat să iasă.

— Am făcut atâta drum.

— Se plictiseşte? Eu mă plictisesc şi mai rău.

— Dă-te la o parte, îmi stai în drum!

— Darvreau şi eu săvăd.

Câţiva din spate începură să psalmodieze:

— Nu-i cinstit, nu-i cinstit!

Memsen îşi înfipse degetele picioarelor în solul fals al pădurii.

— Trebuie să plecăm acum, zise. Dacă-i lăsăm să iasă din elicopter, o să dureze ore până să-i adunam.

— Vorbesc eu cu ei.

Măritul Gregory se repezi pe rampă, făcând mişcări impetuoase cu braţele.

— Înapoi, înapoi, nu e aici. Copiii tăcură.

— N-am ajuns încă. Ne-am oprit doar ca să luăm pe cineva. La mij-locul drumului se opri şi se întoarse spre adulţi: Spur vine cu noi, da?

Ngonda îşi tampona transpiraţia din jurul ochilor cu o batistă.

— Dacă vrea el.

O împături cu o mişcare rapidă a încheieturii, apoi o îndesă în bu-zunar, evitând deliberat să întâlnească ochii lui Spur.

Spur simţi inima bătându-i cu putere. Îşi dorise să zboare încă de când înţelesese că era posibil şi nu-i pasase că simplitatea îl sfătuia să n-o facă. Dar nu era sigur dacă voia să fie responsabil de aducerea aces-tor exteriori în Littleton.

— Aşadar. Memsen probabil interpretase greşit ezitarea lui drept teamă. Nu ai mai fost niciodată într-un elicopter, Prosper Gregory de Walden?

— Spune-i Spur, zise Măritul Gregory. Asta nu înseamnă că trebuie să faci sex cu el.

Memsen se înclină în faţa lui Spur.

— Incă nu ne-a invitat să ne permitem o asemenea familiaritate.

— Da, vă rog să-mi spuneţi Spur. Încercă să nu se gândească la se-xul cu Memsen. Şi da, continuă ridicându-şi raniţa, voi veni cu voi.

— Atunci ia-o înainte.

Arătă că el trebuia să urce primul pe rampă. Ngonda îl urmă. Memsen veni ultima, urcând încet cu paşii săi mici şi atenţi.

Apropiindu-se de partea de sus a rampei, răcoarea din interio-rul elicopterului îl învălui. Era ca şi când s-ar fi cufundat în Mercy's Creek. Văzu că puştii se adunaserăân jurul Măritului Gregory. Erau vreo duzină într-un spaţiu deschis de aproximativ şase pe zece metri. Pe peretele opus erau prinse în chingi cutii şi containere.

— Acum unde mergem?

— Când o săvedem focul?

— Hei, ăsta cine e?

Cei mai mulţi dintre copii se întoarseră să-1 vadă urcând pe pun-te. Deşi era bine luminat, în interiorul elicopterului nu era aşa lumi-nă ca afară. Spur clipi ca să-şi adapteze ochii la această diferenţă.

— El e Spur, spuse Măritul Gregory. Mergem să vizităm satul lui. Se numeşte Littleton.

— De ce? Cei de acolo sunt mici?

O fetiţă de şase sau poate şapte ani se aplecă sfioasă spre el.

— Ce ai în sac?

Purta o rochiţă de brocart de culoarea paiului, care îi atârna până la papucii de mătase. Lanţul de aur de la gâtul ei avea un pandantiv în formă de ochi uman stilizat. Spur decise că trebuia să fie un fel de costum.

Îşi dădu jos raniţa de pe umăr şi o aşeză în faţa ei ca să poată vedea.

— Sunt doar lucrurile mele.

— Nu e prea mare, zise ea şovăind. Pentru mine ai ceva acolo?

— Alteţa ta, spuse Memsen, punând o mână pe umărul fetiţei, de-ocamdată o să-1 lăsăm în pace pe Spur.

O răsuci pe fetiţă şi o împinse politicos spre ceilalţi copii.

— Va trebui să-i ierţi, îi zise ea lui Spur. Sunt obişnuiţi să facă ce vor.

VII

„Am o profundă afinitate pentru război, înnebuneşte atât de mult mersul şi poverile sufletului.”

HENRY DAVID THOREAU, Jurnal, 1840

Spur învăţase geografie în şcoală şi ştia cât de mare era Walden, dar pentru prima dată în viaţă o simţea. Pe pământ, pădurile năval-nice restricţionau ceea ce putea fi văzut din această lume. Chiar şi câmpiile şi lacurile erau înconjurate de păduri. Spur nu fiisese nicio-dată la Oceanul Modilon, dar stătuse pe malurile Marelui Lac Kamit. Cerul de deasupra lacului era impresionant, dar nu aveai cum să-ţi dai seama de scară. Spur urcase în Munţii Tarata, dar până în vârful lor erau păduri, şi singurele locuri de unde se putea vedea peisajul erau terasele. Exista un turn pe Samson Kokoda care permitea o vedere de 360°, dar piscul avea doar 1 300 metri înălţime.

Acum elicopterul zbura prin nori la o altitudine de 5 700 metri, conform tellului de pe perete. Walden se întindea sub ei într-o imen-sitate care-ţi tăia răsuflarea. Hărţile, măsurând kilometri inflexibili şi hectare plate, păreau prin comparaţie false. Fiecare cetăţean ar fi tre-buit să vadă ceea ce vedea el, iar dacă viola simplitatea, lui nu-i păsa.

Constant Ngonda, pe de altă parte, nu se bucura de peisaj. Se ghe-muise pe o bancă departe de peretele exterior, pe care Memsen îl fa-cuse transparent atunci când partiţionase un spaţiu privat pentru ei. Muşchii gâtului său erau rigizi şi se plângea din când în când de pro-bleme cu urechile. Ori de câte ori elicopterul se cutremura luptân-du-se cu vântul, el lua o înghiţitură mare de aer. Cu o voce răguşită, delegatul îl rugă pe Spur să înceteze cu comentariile asupra peisaju-lui. Spur nu fu surprins când Ngonda se sculă clătinându-se şi o zbughi prin peretele ca un balon în căutarea unei toalete. Peretele se refăcu, răspândind curcubee pe suprafaţa sa tremurătoare.

Spur rămase cu faţa lipită de perete. Se aşteptase să fie neted şi rece, ca sticla. Era însă cald şi moale, parcă ar fi fost carnea unei creaturi vii. Sub el, lacurile şi râurile sclipeau în soarele după-amiezii precum cioburile unei oglinzi sparte. Noroiosul râu Kalibobo cotea spre vest, iar elicopterul intră printre pantele lanţului muntos Tarata. In timp ce peisajele se desfăşurau sub el, Spur putea vedea zone în care ver-dele deschis al pădurilor de esenţă tare făcea loc verdelui-albăstrui al coniferelor: tuia, pini şi molizi. In umbra munţilor erau doar câteva ferme şi sate izolate. Trebuiau să zboare peste Tarata ca să ajungă la Littleton, pe partea de est.

La început, Spur avu dificultăţi în a identifica piscurile familiare. Venea spre ele dintr-o direcţie diferită şi la altitudine. Dar imediat ce observă pumnul încleştat al vârfului Woitape, putu să le numească în ambele sensuri ale şirului: Taurika, Bootless Lowa şi Boroko, curbân-du-se spre nord-vest, Kaivuna şi Samson Kokoda dominând câmpia la sud. Murmura numele cu voce tare, atât timp cât delegatul nu era de faţă. Ii plăcea cât de rotunde erau sunetele pukpuk, cum i se roteau în gură. Când fusese prins în incendiu împreună cu Vic, fusese sigur că nu avea să le mai rostească niciodată.

Când Preşedintele Winter cumpărase Morobe's Pea de la ComEx-plore IC, se gândise să redenumească totul pe planetă ca un nou în-ceput pentru marele experiment de conservare a omenirii neîmbunătăţite. Apoi un număr surprinzător de mare al angajaţilor ComExplore refuzaseră generoasa sa ofertă de relocare; voiseră să ră-mână. Aproape toţi aceşti pukpukşi îşi puteau urmări ascendenţa până la vreun străbun care ajunsese pe planetă cu primele nave de co-lonişti. Destul de mulţi

pretindeau că descind din însăşi Bătrâna Mo-robe. In semn de respect, Preşedintele acceptase să păstreze numele pukpuk al unor forme de relief. Astfel că încă mai erau râuri, văi, munţi şi insule care onorau moştenirea primilor stabiliţi aici.

Preşedintele Winter nu făcuse niciodată un secret din planurile sale pentru Walden. Cu uluitoare cheltuieli de personal, intenţiona să transforme terenurile epuizate din Morobe's Pea. In locul lor in-tenţiona să facă un paradis şi să recreeze ecologia planetei natale. Va invita numai oamenii adevăraţi să vină pe Walden. Nu le cerea co-loniştilor decât să abandoneze tehnologia, care scăpase de sub con-trol pe cele O Mie De Lumi. Celor care acceptau să trăiască după Legământul Simplităţii li se va da pământ şi cetăţenie. In cele din urmă atât pădurea, cât şi Statul Transcendent se întinseseră peste în-tregul Walden.

Dar pukpukşii aveau alte planuri. Ei nu voiau să plece şi refuzau sărenunţe la tehnologiile lor interzise. Laânceput, comerţul între cele două culturi de pe Walden înflorise. De fapt, baza industrială şi co-mercială pukpuk susţinuse tânărul Stat Transcendent. Cetăţenii aveau nevoie de bunurile pukpukşilor, chiar dacă erau fabricate de boţi. Cu trecerea timpului, Cooperativa recunoscuse că prezenţa continuă a pukpukşilor submina însăşi fundaţia Statului Transcendent. Când Cooperativa încercase să închidă graniţele în scopul încurajării indus-triei locale, în oraşe apăruse piaţa neagră. Mulţi cetăţeni ajunseră să conteste principiile de bază ale simplităţii. Cei slabi erau ispitiţi de cu-noştinţele interzise. Pentru prima dată de la fondare, rata emigrării ajunse la două cifre. Când deveni clar că singura cale de a salva Sta-tul Transcendent era să-i alunge pe pukpukşi de pe planetă, Preşedin-tele Winter autorizase plantarea de copaci modificaţi genetic. Dar imediat ce pădurile începură să năvălească peste pământurile sterpe ale pukpukşilor, începură şi incendiile.

Pukpukşii erau categoric agresorii în lupta cu focul; chiar cetă-ţenii care îi simpatizau admiteau asta. Insă nimeni nu putea cădea de acord asupra unei împăcări fară a face compromisuri. De fapt, mulţi dintre cetăţenii războinici îl făceau în ultimă instanţă respon-sabil pentru necazurile apărute chiar pe Preşedinte. Ei puneau la în-doială decizia lui de a nu forţa emigrarea tuturor pukpukşilor după cumpărarea Morobe's Pea.

Iar unii se întrebau de ce nu ordona el încercuirea şi deportarea lor chiar şi acum. La urma urmei, era pla-neta lui.

— Am ajuns la un compromis, zise Ngonda trecând prin perete în compartiment. Incă mai era palid ca o ciupercă crescută în beci, dar părea mai sigur pe picioare. Aruncă chiar şi o privire în jos spre ver-santul estic al muntelui Bootless Lowa înainte de a-şi îndepărta iar ochii. Cred că 1-am putea lăsa pe Măritul Gregory să ne viziteze sub supravegherea ta.

Memsen, Măritul Gregory şi o fetiţă îl urmară, ceea ce provocă ruperea totală a peretelui. Spur surprinse grupul de copii trăgând cu ochiul la el înainte ca peretele să se refacă la doi metri mai departe spre interiorul elicopterului, creând spaţiul suplimentar ca să încapătoţi. Măritul Gregory ducea o tavă cu produse de patiserie, pe care o aşe-ză pe masa pe care tot el o făcu să se formeze din punte.

— Salut, Spur, zise el. Cum îţi place zborul? Prietenului tău i s-a făcut rău, dar Memsen 1-a ajutat. Ea e Penny.

— Pendragon Chromlis Furcifer, completă Memsen.

Ea şi Spur se studiară reciproc. Puţin mai înaltă, dar poate puţin mai mică decât Măritul Gregory, fata era îmbrăcată din cap până-n picioare în haine făcute din solzi flexibili de culoare verde-metalizat. Solzii de pe mănuşi erau la fel de fini ca pielea unui şarpe în timp ce aceia care formau tunica semănau mai mult cu frunzele de cireş, chiar şi la marginile zimţate. O glugă rigidă îi proteja ceafa. O claie de păr negru aspru îi încununa faţa.

— Penny, spuse Măritul Gregory, trebuie să-i strângi mâna.

— Ştiu, zise ea, dar îşi încleşta ambele mâini la spate şi fixă podeaua.

— Mâna ta dreaptă în mâna lui dreaptă. Măritul Gregory întinse mâna ca să-i arate. E doar puţin timidă, zise.

Spur se aplecă şi-i întinse mâna. Ea o luă cu solemnitate. Le strân-seră. Spurâi dădu drumul. Mâna fetei dispăru iar la spate.

— Ai un nume frumos, Pendragon, zise Spur.

— E titlul ei. Memsen se întoarse spre stânga, apoi spre dreapta, înainte de a lua loc pe bancă alături de Ngonda. Înseamnă căpetenie de război.

— Zău? Ai fost la război, Penny?

Ea scutură din cap – mai mult un spasm de jenă decât o negare.

— Ăsta e primul, spuse Măritul Gregory. Dar e o L'ung. E aici ca să privească.

— Îmi pare rău, zise Spur. Cine sunt L'ung?

Ngondaâşi drese glasul într-o evidentă atenţionare. Măritul Gre-gory o văzu pe Memsen ciupind aerul şi orice ar fi avut de gând să spună îi muri pe buze. Tăcerea se întinse suficient de mult pentru ca Penny să-şi dea seama că existau dificultăţi în a răspunde la între-barea lui Spur.

— Ce-i, e prost? Il analiză pe Spur cu reînnoită curiozitate: Eşti prost, Spur?

— Eu nu cred. Era rândul să se simtă jenat. Dar poate unii ar cre-de că sunt.

— E complicat, zise Memsen, umplând o altă pauză de ezitări. În-ţelegem că oamenii de aici caută să evite complicaţiile. Se gândi pu-ţin: Să spunem că L'ung sunt tovarăşii Măritului Gregory. Le place să-1 privească făcând norocul, ca să spunem aşa. Gândeşte-te la ei ca la nişte elevi. Au fost trimişi de pe diferite lumi, din diferite motive. Alte complicaţii. Există un aspect politic…

Ngonda se foi în semn de protest.

— Despre care delegatul ne asigură că numai te-ar zăpăci. Aşadar. Bătu cu palma în bancă: Ia loc, Pendragon.

Pendragon alese o pricomigdală de pe tavă şi se aşeză ascultătoa-re lângă Memsen, apoi se aplecă să-i şoptească ceva la ureche.

— Da, răspunse Memsen, vom întreba despre război.

Atunci Ngonda se ridică, dar se prinse de perete fiindcă trecerea de la poziţia aşezat la cea în picioare îl ameţise.

— Nu e cinstit, zise. Cooperativa a făcut o expunere completă a situaţiei de aici, atât către Kenning, cât şi către Forumul celor O Mie de Lumi.

— Ceea ce ai trimis era plicticos, plicticos, plicticos, prietene Con-stant, replică Măritul Gregory. Nu cred că oamenii care au făcut ra-portul s-au apropiat de vreun incendiu. Cineva a povestit cuiva, şi acel cineva le-a spus lor.

Exact atunci elicopterul săltă şi delegatul aproape că se prăbuşi în poala lui Memsen.

— Ne-ai oferit o grămadă de contracte, de hărţi şi de fotografii cu copaci morţi, continuă Măritul Gregory. Nu pot face norocul din hărţi. Dar Spur a fost acolo, el ne poate spune. El a fost aproape ars.

— Nu voi vorbi despre Râul Motu, zise Spur repede. Nimic de-spre asta.

Deodată toţi se holbau la el.

— Poate, începu Ngonda, dar elicopterul se scutură din nou, iar el lovi puternic cu palma de perete ca să se echilibreze. Poate ar trebui să-i spunem ceea ce am căzut de acord.

Spur simţi că Memsen îl judeca, şi că nu era impresionată.

— Dacă vreţi să vă vorbesc despre lupta cu focul în general, zise el, asta e altceva.

Ngonda păru nefericit.

— Nu 1-am putea scuti pe omul acesta curajos…?

— Delegat Ngonda, făcu Memsen.

— Cee?

Vocea lui era foarte slabă.

Măritul Gregory ridică tava de pe măsuţă şi i-o întinse.

— Ia o prăjitură.

Ngonda se îndepărtă de prăjituri de parcă ar fi putut să-1 muşte.

— Daţi-i drumul atunci, zise. Scărpinaţi-vă unde vă mănâncă. Nu vă putem opri. Noi nu suntem decât o adunătură de refuzaţi de pe o lume de nimic, iarvoi sunteţi…

— Delegat Ngonda!

Vocea lui Memsen era ascuţită. El îşi recapătă răsuflarea.

— Sunteţi Memsen a Douăzeci şi Doua, iar el este Măritul Grego-ry de Kenning, şi eu nu mă simt prea bine.

Ngonda se întoarse spre Spur, murmurând:

— Aminteşte-ţi că lor nu le pasă cu adevărat ce se întâmplă cu tine. Sau cu oricare dintre noi.

— Asta nu-i adevărat, zise Măritul Gregory. Nu-i deloc adevărat. Dar Ngonda se lăsase deja să cadă pe bancă, îngreţoşat şi lipsit de glas.

— Aşadar. Memsen îşi zăngăni inelele: Luptaţi cu focurile.

— Eu sunt doar simplu pompier.

Izbucnirea lui Ngonda îl tulburase pe Spur. La urma urmei, el nu ştia nimic despre aceşti exteriori. Erau oare cu ceva diferiţi de pukpukşi?

— M-am oferit voluntar în Corp cam acum un an, mi-am ter-minat pregătirea iarna trecută şi am fost alocat Regimentului 9, Brigada de Aur. De obicei construim baraje la marginile incendii-lor ca să le limităm.

Se sprijini de perete, cu spatele lapeisaj.

— Ideea e să îndepărtăm tot ceea ce ar putea lua foc, să săpăm până la solul mineral. Dacă putem băga un plug sau un tractor o facem, dar pe teren accidentat lucrăm cu mâna. Cam asta e. Plicticos ca rapoar-tele alea pe care le-aţi citit.

— Nuânţeleg. Măritul Gregory îşi crăcăna picioarele pe punte, pri-vindu-şi leneş bascheţii. Dacă sunteţi aşa de ocupaţi să săpaţi, când stingeţi focurile?

— Focul are nevoie de trei lucruri: oxigen, combustibil şi tempe-ratură. Se numeşte triunghi de combustie. Gândeşte-te la un incen-diu ca la un lanţ de triunghiuri. Laturile fiecărui triunghi trebuie să se unească. Formă un triunghi unindu-şi degetele mari şi arătătoare-le: Suficient de cald unit cu suficient aer unit cu suficient material de ars. Îndepărtează o latură şi rupi triunghiul…

— Îşi despărţi degetele mari – şi slăbeşti lanţul. Când izbucneşte un incendiu, nu are rost să încerci să-i reduci oxigenul sau să reduci temperatura în inima lui, deci trebuie să ataci partea de combustibil atriunghiului. Dacăâţi faci bine treaba, în cele din urmă nu mai rămâne nimic de ars.

— Atunci de fapt nu stingeţi focurile? Măritul Gregory părea dez-amăgit.

— Ba da, dar asta doar în punctele fierbinţi izolate. Odată stabilit barajul, trebuie să-1 apărăm. Mergem de-a lungul barajelor, căutând flăcările care izbucnesc din cauza scânteilor care zboară sau a focu-rilor subterane. Copacii pot cădeapeste această linie. Dacă găsim un punct fierbinte, săpăm cu un târnăcop sau pulverizăm ignifug din re-zervoarele noastre.

Observă că Pendragon iar îi şoptea ceva lui Memsen.

— Scuză-mă, zise el. S-a întâmplat ceva?

Memsen îi zâmbi politicos – cel puţin el spera că era politicos.

— Întreabă despre oamenii care îşi dau foc. Ai văzut vreodatăvreunul?

— O torţă? Se încruntă Spur. Nu. Minciuna îi ieşi cu o uşurinţă antrenată.

— Trebuie să fie foarte curajoşi.

Măritul Gregory înainta de-a buşilea pe punte până la raniţa lui Spur.

— Hei, sacul tău a ars aici. Ridică raniţa în lumina după-amiezii care pătrundea prin fuzelaj, examinând-o: Şi aici. Ii urăşti?

— Nu.

— Dar ei au încercat să te omoare.

— Nu pe mine. Încearcă să ucidă pădurea, poate Statul Transcen-dent, dar nu pe mine. Habar nu au cine sunt eu.

Se întinse după raniţă şi Măritul Gregory i-o împinse de-a curme-zişul compartimentului.

— Şi nici eu nu-i cunosc pe ei. Suntem străini unii faţă de ceilalţi. Deschise raniţa, cotrobăi înăuntrul ei şi scoase o fotografie a Brigă-zii de Aur: Uitaţi brigada mea. Ăsta e echipamentul complet pe care îl purtăm noi.

Prietenii morţi îi zâmbeau din fotografie. Vic, în genunchi pe rân-dul din faţă, şi Hardy, stând alături de Spur. Întoarse fotografia şi i-o trecu Măritului Gregory.

— De ce fac torţele aşa ceva? Zise Memsen. Probabil că v-aţi pus în-trebarea asta. Ajută-ne să înţelegem.

— E complicat.

Aşteptă ca Ngonda să sară cu textul oficial, dar delegatul privea prin fuzelajul elicopterului, cu ochi sticloşi.

— Ar fi trebuit să plece cu mulţi ani în urmă. Zău aşa, sunt exte-riori. Locul lor nu mai e aici.

— O mie de lumi pentru cei noi, rosti Memsen, una pentru cei ade-văraţi. Aşa spune preşedintele vostru, nu-i aşa?

— Părinţii voştri au ajuns aici de pe alte lumi, zise Măritul Gregory. De asta credeţi că pukpukşii ar fi trebuit să-şi facă bagajele şi să plece. Dar voi aţi veni cu noi pe Kenning dacă v-ar spune Jack Winter?

— Nu de asta… Spur se frecă pe frunte. Nu ştiu, poate că aşa e. Ori-cum, erau bunicii noştri, nu părinţii.

Măritul Gregory se târî pe punte şi înmâna fotografia Brigăzii de Aur lui Memsen. Pendragon se aplecă să vadă şi ea.

— Trebuie să înţelegeţi, spuse Spur, că pukpukşii urăsc noile pă-duri pentru că ele se răspândesc foarte repede. Copacii cresc ca buruie-nile, nu ca aceia din livada mea.

Aruncă o privire peste umăr la colinele de sub ei. Se aflau pe par-tea estică a Munţilor Tarata şi acum zburau la altitudine mai mică. Erau aproape acasă.

— Când Walden era încă Pea, continentul ăsta era arid şi în mare parte era format din spaţii deschise. Niah era o prerie. Se presupune că unde se află acum Concord era un deşert uriaş, Nev sau Neb. Puk-pukşii vânau billigagi şi creşteau turme de gosdogi. Boţii lor săpau pu-ţuri adânci şi extrăgeau carbonatite şi pământuri rare. In cele din urmă turmele au fost decimate, preriile arate şi toate depozitele de supra-faţă epuizate. Ei au creat terenurile aride, au răzuit planeta şi apoi ma-joritatea lor au plecat pur şi simplu. Morobe's Pea era o lume pe moarte, de asta a ales-o Preşedintele. Pentru pukpukşi nu mai era ni-mic aici, nici un motiv ca să rămână, până la venirea noastră.

Când elicopterul coborî deasupra vârfurilor copacilor, Spur simţi atracţia căminului la fel de reală ca gravitaţia. După ce trecuse prin atâtea, Littleton dormita la poalele Culmii Lamana, aşteptându-1. Se imagină dormind în patul lui în noaptea următoare.

— In curând nu vor mai fi terenuri aride, zise, doar păduri. Şi ăsta va fi sfârşitul.

Măritul Gregory se holbă la el cu ochii săi galbeni placizi.

— Încearcă doar să-şi protejeze modul lor de viaţă. Iar acum voi le spuneţi că modul vostru de viaţă e mai bun.

— Ba nu.

Spur îşi muşcă buzele; adevărul din cuvintele Măritului Gregory îi împunsese de mult sufletul.

— Dar modul lor de viaţă înseamnă să-1 distrugă pe al nostru. Memsen arătă cu degetul la fotografia Brigăzii de Aur.

— Deci din cauza asta au început războiul?

— Oare e un război? Spur luă fotografia de la el şi o îndesă în ra-niţă fară să se mai uite la ea. Ei aprind focuri, noi le stingem. E o mun-că periculoasă, în ambele cazuri.

— Oamenii mor, şopti Pendragon.

— Da, zise Spur. Mor.

VIII

„Am trăit vreo treizeci de ani pe planeta asta, şi încă n-am auzit prima silabă a unui sfat valoros sau măcar cinstit din partea bătrânilor.”

HENRY DAVID THOREAU, Jurnal, 1852

Spur se sui pe o buturugă întrebându-se cum să se strecoare în gara din Littleton. De unde se afla, părea că n-are nici o şansă. Toc-mai străbătuse pădurea de la marginea Iazului Spot, unde elicopte-rul rămăsese doar. Cât să-1 lase pe malul noroios. Acum se găsea pe cărarea care ducea spre Culmea Lamana. Chiar în faţa lui se întin-dea Blue Valley Road, un drum accidentat care unea o serie de ferme de pe Civic Route 22. CR 22 devenea Broad Street când trecea prin Comunitatea Littleton, centrul satului. Dacă stătea la pândă în Blue Valley, ar fi putut găsi pe cineva care să-i ia pe 22. Numai că cine pu-tea să iasă pe drum la ora asta? Vecinii. Littleton era un oraş mic; fară îndoială tatăl lui spusese tuturor că fml său eroul trebuia să sosească cu trenul de opt şi şaisprezece minute din Heart's Wall. Desigur, pu-tea evita 22 şi să ocolească oraşul până la gară. Numai că erau vreo zece kilometri buni între buturugă şi gară, iar el era rupt de oboseală.

Hotărî să mai stea jos puţin.

Măcar Ngondaâi lăsase pe cei mai mulţi dintre exteriori în afara Lit-tletonului. Şi-i putea imagina pe Penny, pe Kai Thousandfold şi pe mi-cul Senator-Pe-ViaţăDowm răspândindu-se prin satul lui uluit ca să caşte ochii la fotografii de familie, deschizând dulapuri şi punând întrebări nepotrivite. Măritul Gregory era singurul în legătură cu care Spurtre-buia să-şi facă griji. Urma să coboare pe rampa elicopterului mâine di-mineaţă la Iazul Spot împreună cu delegatul. Va trece drept nepotul lui Ngonda, iar delegatul va fi camaradul lui Spur de la Brigada de Fier. Mă-ritul Gregory îşi va petrece ziua plimbându-se prin Littleton şi făcând ce noroc putea. Va dormi în casa lui Spur, iar poimâine el şi Ngonda vor lua trenul de şapte şi cincizeci şi şapte de minute spre sud.

— Spur? Strigă o voce familiară din susul cărării. Eşti Prosper Leung? Spur ar fi vrut să dea drumul unui „Nu, nu sunt eu, deloc”. Ar fi vrut să fugă. Insă răspunse:

— Salut, Sly.

Existau cetăţeni cu care ar fi fost mai rău să se întâlnească decât Sly Sawatdee.

Bărbatul uriaş venea greoi pe potecă. Purta pantaloni retezaţi, unul din craci fiind cu câţiva centimetri mai lung decât celălalt. Bur-ta ca un butoi îi întindea cămaşa, care era descheiată până la buric. Pă-lăria moale avea două culori:

murdară şi mai murdară. Ducea un coş plin cu agrişe. Zâmbea luminos ca soarele la amiază.

— Ăsta-i Prosper al meu, mă jur. Micul meu con de pin norocos, teafăr. Dar ar fi trebuit să fii departe la focuri. Cum ai ajuns aici, aşa de departe de nicăieri?

— Am căzut din cer. Sly chicoti ca un copil.

— Poţi s-o mai spui o dată.

Sly era cărunt ca un stejar şi aproape la fel de bătrân ca tatăl lui Spur, dar anii nu păruseră vreodată să-i fie o povară. Dacă Statul Transcendent chiar voia ca cetăţenii săi să fie simpli, atunci Sly Sawat-dee era persoana cu cea mai civică minte din Hamilton County.

— Glumeşti, nu?

— Bine atunci, am venit pe jos.

— De unde ai venit? Spur arătă spre vest.

Sly se întoarse, ca şi cum s-ar fi aşteptat să vadă o autostradă tă-iată în mod miraculos printre copaci.

— Într-acolo nu-s decât copaci şi munţi şi după aia încă a' naibii de mulţi copaci. E o grămadă de mers, puştane. Trebuie să fii obosit. Vrei agrişe?

Ii întinse lui Spur coşul. Când Sly recoltase fructele sălbatice rup-sese ramuri întregi în loc să culeagă numai agrişele. Munca migăloa-să o lăsa nepoţilor de acasă.

— Bine atunci, zise Spur. Nu sunt aici. Sunt în trenul de Heart's Wall. Ajung la opt şi şaisprezece.

— Da? Atunci eu cu cine vorbesc, cu sinele meu sălbatic? Ai grijă la ghimpi.

Spur băgăân gură una dintre fructele dungate rozalii. Incă era cal-dă de la soare; dinţii lui zdrobiră seminţele mici.

— Nu-ţi place niciunul dintre răspunsurile mele?

Îşi aruncă raniţa pe umăr.

— Înghit aproape orice, Spur, dar scuip ceea ce nu e bun la gust. Înghionti cu un deget scurt şi gros pieptul lui Spur: Sly al tău ştie când ai un secret, pişicher bătrân. Uşurează-te de greutatea lui şi poate o să te ajut eu să-1 cari.

— Hai să mergem.

Spur porni în jos pe cărare. In faţă, copacii se răreau dând la iveală Blue Valley Road.

— Ce mai face tata?

— Destul de bine pentru un om bătrân. Sly păşi alături de el. Adi-că nu chiar aşa de bine cum era. Spunea că fml lui a fost ars când Vic Joerly şi ceilalţi bieţi băieţi au fost omorâţi. Trase cu ochiul la Spur: Nu pari prea ars.

— Am fost la spital în Concord.

Ajunseră pe Blue Valley Road, care nu era mai mult de câteva fa-gaşuri separate de o brazdă de buruieni.

— Un doctor exterior mi-a salvat viaţa. Spur apucă pe CR 22.

— Nu ţi-ar veni să crezi ce lucruri pot face.

— Cred pe loc dacă aşa spui tu. Gura i se strâmbă de parcă ar fi muşcat un măr viermănos. Doar că niciodată nu prea am văzut la ce mi-ar fi de folos exteriorii.

— De ce? Ai întâlnit vreodată vreunul?

— Eu nu, dar DiDa spunea că îşi dau găuri în propriile creiere şi-şi taie braţele şi picioarele ca să-şi coasăân loc părţi de boţi. Ce sens are ca un om bun să se transforme în bot?

Nu avea rost să se certe cu Sly când acesta trebuia să-şi aminteas-că lucruri povestite de îndelung încercatul său tată.

— Presupun că 1-aţi înmormântat deja pe Vic.

— Trupul lui a venit cu trenul miercurea trecută. Funeraliile au fost vineri. Mai tot satul a fost acolo, cea mai mare adunare de ani de zile, şi cea mai tristă zi.

— Cum se simte Comfort?

— Greu de spus. Făcu o grimasa: I-am prezentat condoleanţe, n-am stat de taclale. Dar se vorbeşte că-şi sapă groapa. Nu va dura mult până să se scufunde în ea.

Se îndepărtă de Spur şi culese o piatră de pe drum.

— Dar cu voi doi ce mai e?

— Nu vreau să vorbesc despre asta. Aruncă piatra în pădure.

— Mda. Asta am auzit şi eu.

Urcau pe lângă ferma Bandaran, unde porumbii clătinau din cap pe câmpul de lângă drum. Spur auzea zgomotul ritmic al palelor mo-rii lor de vânt rotindu-se în adierea după-amiezii. Aducea apă dintr-o fântână şi o arunca într-un iaz unde raţele sporovăiau şi pescuiau.

Încercă să-1 pună pe Sly între el şi casă când trecură prin dreptul ei, dar, fie că fusese observat, fie că nu, nimeni nu-1 strigă.

Următoarea fermă aparţinea familiei Sawatdee, unde Sly trăia îm-preună cu nepotul său Sunny şi familia sa. Dintr-un impuls, Spur zise:

— Am un secret.

— Mda, ştiu. Sunt bătrân, dar încă mai aud ţânţarii bâzâind.

— Problema e că o să am nevoie de ajutorul tău. Şi să nu spui la nimeni.

Sly păşi în faţa lui Spur blocându-i drumul.

— Ştie cineva cine s-a aşezat pe plăcinta cu cireşe a Bunicuţei Star? Cea pe care o copsese pentru DiDa a ta?

Spur rânji:

— Sper că nu.

Sly îl împunse pe Spur cu degetul în piept.

— Ştie cineva care băiat a fost cu Leaf Benkleman în ziua în care s-a îmbătat cu rachiu de mere şi a vomitat la picnicul de Solstiţiu?

— N-am fost eu. Spur puse mâna pe degetul lui Sly şi-1 împinse într-o parte. In după-amiaza aia am fost cu tine la pescuit.

— Da, povestea cu peştii. Se dădu la o parte şi-i făcu loc lui Spur sătreacă. Iţi aminteşti cine a spus-o? Bătrânul cetăţean pe care întot-deauna uiţi să-1 vizitezi acum că te-ai făcut mare.

Continuară să meargăpe drum. Ferma Sawatdee se afla chiar după următoarea cotitură.

— Îmi amintesc, Sly. Mă poţi ajuta? Trebuie să mă ducă cineva acasă.

— Acasă la DiDa al tău?

— La Diligence Cottage. Aprobă.

— Te poate lua Sunny în camion.

— Nu, trebuie să fii tu. Tu o să fii singurul care ştie că m-am întors. O parte a secretului.

În timp ce mergea, Sly legăna coşul cu agrişe în arcuri largi.

— Sunny nu vrea să mai conduc eu noaptea.

— Nu-ţi face griji, o să ajungi la timp pentru cină. Dar o să am din nou nevoie de tine de dimineaţă. Vino să mă iei la prima oră. Trebuie să mă întâlnesc cu cineva la Iazul Spot.

— Iazul Spot? Acolo nu-s decât broaşte. Spur se apropie şi mai mult de Sly.

— Iţi spun, dar trebuie să mă ajuţi, indiferent ce se întâmplă. Îşi co-borî vocea: E un mare secret, Sly.

— Cât de mare? Păru Sly îngrijorat. Mai mare decât un hangar?

— Mai mare decât întregul sat.

Spur ştia că Sly va fi mulţumit şi flatat să fie singurul din Little-ton pe care Spur îl implica în conspiraţia lui.

— Eşti de partea mea sau nu, prietene?

— De partea ta pân-aici – Sly ridică mâna deasupra capului. Ure-chile deschise, gura închisă, chicoti.

— Bun. Spur nu-i dădu timp să se răzgândească: Un exterior vine să viziteze Littleton.

— Un exterior. Sly consideră asta o altă glumă: Şi unde îşi parchea-ză nava spaţială? Pe Broad Street?

— Un elicopter o să-1 lase lângă Iazul Spot. O să stea cu mine o zi. O singură zi. Nimeni nu trebuie să ştie că e din exterior.

— Un elicopter. Sly privi peste un umăr, apoi peste celălalt, de par-că s-ar fi aşteptat să depisteze elicopterul urmărindu-i. Unul din bo-ţii ăia pasăre pe cerul nostru.

Spur aprobă.

— Şi tu vrei asta?

Întrebarea îl prinse nepregătit, fiindcă îşi dădu seama că undeva în ultimele ore îşi schimbase opiniile.

— Vreau, Sly.

Spur voia să petreacă mai mult timp împreună cu Măritul Grego-ry şi era bine dacă stăteau amândoi la Diligence Cottage. Nu voia ca exteriorul să pricinuiască vreo daună satului său somnoros. Ei nu ar fi înţeles.

Numai că Sly scutura din cap.

— N-a ieşit niciodată nimic bun dacă ne încurcăm cu oamenii din spaţiu.

— Sunt doar curios, asta-i tot, zise Spur.

— Curioşii nu pot sta liniştiţi, tinere. Cei curioşi întotdeauna se apropie să vadă mai de aproape.

Pentru prima dată de când îl cunoştea Spur, Sly Sawatdee îşi ară-ta vârsta.

— Acum mă gândesc ce-o să se întâmple cu DiDa al tău când o să ne părăseşti. E un om bun, să ştii. Il cunosc de o viaţă.

IX

„Căci atunci când omul migrează, duce cu el nu numai păsări-le sale, patrupedele, insectele, legumele şi pajiştile sale, ci şi livada sa.”

HENRY DAVID THOREAU, Mere Sălbatice, 1862

Capability Roger Leung iubea merele. Era pasionat şi de alte fructe, în special de pere şi gutui. Drupele nu-1 interesau prea mult, deşi tolera cireşele amare în amintirea plăcintelor lui GiGa. Dar me-rele erau favoritele lui Cape, anticul fruct al lumii natale. Declara că merele ornau mesele tuturor marilor civilizaţii ale Pământului: romană, islamică, americană şi dalamistă. Unii oameni din Little-ton erau convinşi că tatăl lui Spur îşi iubea merii mai mult decât îşi iubea familia. Probabil mama lui Spur, Lucy Bliss Leung, fuse-se unul dintre aceştia. Probabil de aceea îl şi părăsise când Spur avea trei ani, mai întâi pentru a se muta la Heart's Wall şi apoi de cea-laltă parte a continentului, la Providence. Spur nu avusese niciodа-tă ocazia s-o întrebe pentru că nu o mai văzuse după ce se mutase în sud-vest. Cetăţenii de pe Walden nu călătoresc de plăcere. Bu-nicii lui Spur sosiseră pe Walden fară nici un ban şi numai cu cunoştinţe de bază despre agricultură. Insă munca grea şi severa aus-teritate făcuseră ca ferma lor să aibă succes. Oricum, preţul plătit pentru devotarea obsesivă faţă de agricultură fusese mare; dintre cei trei copii ai lor, numai Cape alesese să rămână la fermă când deve-nise adult. Şi chiar se mută de la Diligence Cottage când avea şaispre-zece ani şi-şi clădi singur o colibă la marginea domeniului Leung. Încerca să scape de dezaprobarea lor. Indiferent dacă se uita la tell, îşi vizita prietenii sau se urca într-un copac ca să citească o carte, GiGo sau GiGa îl criticau pentru frivolitate sau lene. Ei nu putu-seră înţelege ce sens avea să te oferi voluntar pentru departamen-tul pompierilor sau să joci ca extremă stânga pentru Vulturii din Littleton când aveai treabă de făcut acasă. Câteodată treceau săptă-mâni întregi fară ca el să spună vreun cuvânt părinţilor săi în afară de cele necesare.

Şi totuşi Cape fusese cel care adusese averea familiei cu merele. Când împlinise optsprezece ani, începuse să urmeze cursuri la şcoa-lă horticolă din Longwalk, cu totul împotriva voinţei lui GiGo. Îşi plătise lecţiile din banii adunaţi făcând diverse treburi prin sat – o altă îndepărtare de treburile casnice care îi irita pe părinţii lui. Cape devenise interesat de pomii

fructiferi după ce putregaiul brun dis-trusese aproape întreaga recoltă de cireşe din Littleton, cu un an în urmă. Toţi fermierii din sat aveau fructe, dar livezile lor în mod obişnuit numărau mai puţin de o duzină de pomi, toţi din soiuri tra-diţionale familiei. Recoltele erau mici, de obicei suficiente doar pen-tru consumul casnic, din cauza ravagiilor provocate de boli şi epidemii. Fermierii se luptau cu imigranţi tereştri ca puricii, vies-pile-fierăstrău, afidele păroase, moliile, omizile păroase, cu viermii mici ai merelor, şi cu duşmanul cel mai viclean: păduchele prune-lor. Existau mucegaiuri, rugini, putregaiuri, mălură, pete şi alţi pa-raziţi cu care să se lupte. Durata mare de coacere a fructelor le făcea vulnerabile la atacuri succesive. Cetăţenii din întreg Statul Trans-cendent dezbăteau dacă Preşedintele Winter introdusese intenţionat insectele dăunătoare şi ciupercile în noua sa Grădină a Raiului. Pro-blema nu fusese niciodată lămurită. Dar la şcoala horticolă Cape în-văţase despre sprayul neem, extras din liliac Melia şi insecticidul organic pyrethrum, făcut din margarete uscate. Şi auzise despre un soi de mere pentru cidru numit Nectarul lui Huang, timpuriu şi re-zistent la boli, potrivit climatului din sud-est, dar care nu creştea vi-guros în nord. Atât pentru a-i face în ciudă tatălui său, cât şi pentru a testa noul soi, îşi adună agoniseala şi cumpără de la o pepinieră o duzină de puieţi din varietatea semipitică. Îşi începu propria sa li-vadă pe terenul pe care îl curăţase în jurul colibei sale. Doi ani mai târziu obţinu prima sa mică recoltă unanim recunoscută, din care produse însă cel mai dulce cidru şi cel mai fm rachiu de mere pe care îl gustase vreodată cineva din Littleton. Cape cumpără o presă ma-nuală în al treilea an şi trecu de la fermentarea cidrului în damige-ne de sticlă la butoaie imense de stejar. Şi cumpără mai multe soiuri de măr – niciodată nu părea să aibă destui: McIntosh, GoRed, Jay's Pippin, Alumar Gold, Adam şi Eva. Curând începu să-şi crească propria sa pepinieră şi să vândă pomi altor fermieri. La vremea când Cape se căsători cu mama lui Spur, familia Leung închiria teren de la fermele învecinate domeniului lor iniţial. GiGo şi GiGa trăiră destul ca să-şi vadă fml devenind cel mai prosper fermier din Little-ton. Oricum, GiGo nu-şi iertase niciodată că greşise, iar Cape avu-sese dreptate în privinţa merelor.

Cape le dăduse lui Spur şi Comfort casa părinţilor lui ca dar de nuntă; Diligence Cottage fusese goală de la moartea lui

GiGa. Cape transformase de mult propria lui colibă într-una din cele mai măre-ţe case din Littleton. Spur îi spuse lui Sly să-1 lase pe strada Jane Pow-der mai jos de casă, sperând să evite casa cea mare şi iminentul interogatoriu din partea tatălui său cât mai mult posibil. După ce vă-zuse consternarea lui Sly la auzul veştilor despre vizita Măritului Gregory, se gândea că ar trebui să încerce să-i ascundă şi lui Cape iden-titatea Măritului Gregory, dacă putea.

Când Spur se apropie de intrarea principală, observă scuterul lui Cape parcat lângă hambar şi apoi pe Cape însuşi întinzându-se de pe o scară spre eşafodajul de ramuri al unuia dintre bătrânii meri Ma-coun ai lui GiGo. Rărea fructele. Asta era o dublă surpriză: mai întâi, pentru că tatăl său evita de obicei casa unde crescuse, şi, în al doilea rând, pentru că fusese împotrivaâncercării de a reîntineri li-vada originală a lui Leung, considerând-o o pierdere de timp din par-tea lui Spur. De fapt, piersicii şi prunii se dovediseră imposibil de salvat. Insă, printr-o curăţire drastică, Spur reuşise să facă să redevi-nă productivi trei meri Macoun şi unul Sunset şi un cireş Northstar.

— DiDa! Strigă Spur ca să nu-1 sperie pe tatăl său. Eu sunt!

— Prosper? Cape nu se uită în jos, continuând să desprindă un măr necopt. Ai ajuns deja! S-a întâmplat ceva?

Aruncă fructul cules haitei de gosdogi care aştepta dedesubt. O fe-melă sări şi prinse mărul din aer în ciocul ei lung. Muşcă de două ori şi înghiţi. Apoi îşi scutură încântată coada solzoasă, în timp ce ceilalţi ţipau la Cape.

— E totul bine. A intervenit o schimbare de ultim moment şi am reuşit să vin acasă.

Spur se îndoia că tatăl său va fi satisfăcut de această explicaţie vagă, dar merita să încerce.

— Ce faci acolo sus? Îşi aruncă raniţa pe prima treaptă a casei şi veni obosit în livadă. Credeam că urăşti pomii ăştia bătrâni şi inu-tili ai lui GiGo.

Cape pufni.

— Macoun e un măr destul de decent; numai că înseamnă prea mul-tă muncă. Iar dacă tu nu erai pe aici să ai grijă de ei – dar ar trebui să cobor. Eşti acasă, Prosper. Aşteaptă, cobor.

— Nu, termină ce ai de făcut. Cum mai merg lucrurile pe aici?

— A fost o primăvară secetoasă. Culese un alt măr verde, atent să apuce pintenul pentru fructe cu o mână şi fructul cu cealaltă. Şi iu-nie a fost uscat, dar autorităţile n-or să declare încă secetă.

Gosdogii săriră şi se rostogoliră sub el când lăsă mărul să cadă.

— Au căzut puţine mere în iunie, aşa că am fost nevoit să răresc mult. Am avut viespi, dar păduchele n-a fost aşa de rău. Te-au lăsat să ieşi aşa repede din spital, Prosper? Spune-mi ceea ce nu-mi spui.

— Sunt bine. Gata să ridic baraje şi să ţin piept pădurilor în flăcări.

— Ai văzut-o pe Comfort?

— Nu.

— Trebuia să vii cu trenul.

— M-a adus un prieten.

— De la Concord?

— Am coborât din tren la Wheelwright.

— Wheelwright…

Unul dintre gosdogi încerca să se caţere pe scară.

— Nu ştiu exact unde e. Undevaân sud-est, cred. Lee County, poate?

— Pe acolo. Ce nu e-n regulă cu Macounii?

— Ah, scutură din cap dezaprobator. Un pom prostuţ care nu ştie ce-i bine pentru el. Gesticula spre merele verzi din jurul lui: Uite ce dimensiuni au fructele astea. Chiar şi după scuturarea din iunie au ră-mas prea multe fructe pe crengi. Dacă ai mulţi pomi din ăştia o să-ţi petreci toată vara rărind de mână. Ai văzut-o pe Comfort?

— Ţi-am mai spus că nu.

Spur culese o cireaşă care atârnajos, pe codiţa verde care arăta că nu era complet coaptă; în ciuda acestui fapt, o băgă în gură.

— Nu mai e mult până la culesul cireşelor, aş zice. Scuipă sâmbu-rele înspre gosdogi: Retrag întregul regiment la Cloyce Forest, şi aco-lo o să mă întâlnesc şi eu cu ei.

— Revigorare civică – o să fii ocupat.

Cape se răsuci şi instala platforma la următorul rând de pomi. Fiindcă haita se năpusti după el, renunţă la scară.

— Cu toate astea nu m-aş supăra să mă ajuţi. Cât stai acasă?

— Doar o săptămână.

Ridică scara şi pivotă la următorul copac.

— Nu prea mult timp.

— Nu.

Era pe punctul să urce din nou când îşi dădu seama că nu-şi îm-brăţişase unicul fm.

— Mă bucur că eşti teafăr, Prosper, zise, punându-i o mână pe umăr. Dar tot nu înţeleg povestea cu trenul. Il ţinu pe Spur la lungi-mea braţului: De ce ai coborât?

Spur era disperat să schimbe subiectul.

— DiDa, ştiu că nu vrei să auzi asta, dar eu şi Comfort probabil o să divorţăm.

Cape rânji şi-i dădu drumul lui Spur.

— Probabil?

Puse piciorul pe prima treaptă.

— Da.

Gosdogii se întorseseră deja, forfotind în jurul scării, cu penele pu-foase zburătăcind.

A

— Îmi pare rău.

Spur se îndepărtă un pas.

— Prosper, cunoşti sentimentele mele în privinţa asta. Urcă pe sca-ră: Dar toată lumea ştie că nu sunt decât un prost când vine vorba de păstrat o femeie.

Cape Leung spusese astfel de cuvinte încă de când mama lui Spur îl părăsise. In unele zile deplângea eşecul căsniciei sale ca pe o rană care îl lăsase schilodit pe viaţă, în altele se împăuna de parcă supravieţui-rea ar fi fost singurul său merit. Când era tânăr, Spur crezuse că as-tea nu sunt decât poze şi-i purtase pică tatălui său pentru că-şi păstra secrete sentimentele faţă de mama lui Spur. Acum, Spur se gândea că probabil îl înţelegea.

— Comfort nu s-a simţit niciodată bine aici, zise Spur posomorât. E vina mea. Dar nu cred că s-a născut să fie sotie de fermier. N-a fost niciodată, şi nici n-o să fie.

— Eşti sigur? Cape trase aer printre dinţi aplecându-se asupra po-mului: A avut un şoc teribil, Prosper. Şi acum asta?

— N-o să fie un şoc, zise, gâtuit.

Tatăl său avea mult prea multe motive să facă să meargă căsnicia lui. Ii plăcuse întotdeauna pe ambii puşti Joerly şi-i plăcuse felul în care Comfort transformase atât Diligence Cottage, cât şi pe unicul său fiu. Cape era nerăbdător să aibă nepoţi. Şi mai era şi problema pămân-tului, cândva acceptabil de complicată, acum oribil de simplă. Incă de când erau copii circula prin sat gluma că într-o zi Spur se va însura cu Comfort şi va uni fermele Joerly cu domeniile Leung, învecina-te în est. Desigur, toată lumea ştia că n-o să se întâmple chiar aşa, din cauza lui Vic. Dar acum Vic era mort.

— Când ai de gând s-o vezi?

— Nu ştiu, zise Spur. Curând. Oricum, am avut o zi lungă. Mă duc înăuntru.

— Vii la noi la cină? Întrebă Cape.

— Nu, sunt prea obosit. Îmi încropesc eu ceva de mâncare.

— N-o să fii nevoit să cauţi prea mult, rânji. Fanii tăi au trecut de dimineaţă să deschidă casa. Sunt convins că au lăsat ceva bunătăţi. Le-am spus vecinilor că trebuie să ajungi acasă astăzi.

Aruncă alte fructe gosdogilor.

— Acum că mă gândesc, ar trebui probabil să mă duc în oraş să le

/v spun oamenilor să nu te aştepte la gară. Incă nu-mi vine să cred că ai mers cu maşina tocmai de la... Cum i-ai spus?

— Care fani?

— Cred că Bunicuţa Joy a fost cea care a organizat; cel puţin ea a venit la mine acasă să-mi ceară permisiunea.

Trecu de pe scară în pom ca să ajungă la ramurile cele mai înalte.

— Dar le-am văzut pe fetele Velez aşteptând în camionetă, pe Pea-ce Toba, pe Summer Millisap. Se întinse după un ram foarte încăr-cat de mere: Oh, şi după ce au plecat ele, probabil atrecut şi Comfort.

X

„Consider că e folositor să fii singur cea mai mare parte a timpului. Compania cuiva, chiar şi a celor mai buni, devi-ne curând plictisitoare şi obositoare.”

Frigiderul era umplut cu o caserolă de pui cu păstârnac, o oală de supă de orz, jumătate de duzină de ouă, un ciubăr mic

de unt, o bu-cată de brânză de capră şi trei sticle de bere de rădăcini. Mai erau pe masă o pâine mare de secară cu ceapă şi borcane de sticlă cu gem de caise şi pere făcut în casă. Dar Spur mancă la cină plăcintă. Cineva îi copsese două plăcinte, una cu piersici şi una cu mere. Mancă o jumă-tate din fiecare, apoi bău bere. De ce nu? Nu era nimeni prin jur să-1 boscorodească şi era prea obosit să încălzească supa sau caserola, cu atât mai mult să le mănânce. Plăcinta nu-i cerea nici un efort. In plus, nu avusese parte de o bucată de plăcintă rezonabilă de când părăsise Littletonul. Subtilităţile coacerii depăşeau bucătăriile de campanie ale Corpului Pompierilor.

Apoi îşi turnă un pahar mare de rachiu de mere şi se aşeză la masa din bucătărie, încercând să stabilească cine şi ce adusese. Supa de orz părea a-i fi fost oferită de robusta Peace Toba. Bunicuţa Joy ştia despre slăbiciunea sa secretă faţă de bere, în ciuda faptului că crescuse la o fer-mă care trăia şi murea cu cidru. Familia Millisap avea cea mai mare tur-mă de capre din oraş. Nu era sigur cine preparase caserola, deşi ar fi pariat că nu erau surorile Velez. Caserolele erau prea respectabile pen-tru Velez. Aveau abia vreo douăzeci de ani, erau necăsătorite şi puţin cam sălbatice – cel puţin după standardele din Littleton. Trebuiau să fie aşa, întrucât îşi căutau dragostea într-un sat având cu puţin peste şase sute de suflete. Toată lumea spunea că probabil într-o zi se vor muta în Longwalk, sau chiar la Heart's Wall, lucru care ar frânge ini-mă părinţilor lor. El bănuia că plăcintele proveneau din bucătăria lor. O plăcintă bine făcută echivala cu o scrisoare de dragoste. Dar oare surorile Velez doar presupuneau că el şi Comfort se vor despărţi până la urmă? Comfort luase probabil hotărârea de una singură şi spuse-se oamenilor din sat. Apoi Spur îşi reaminti că Sly îi zisese că auzi-se ceva. Iar dacă ştia Sly, însemna că ştia toată lumea. Într-un sat indiscret ca Littleton, dacă un puşti îşi julea genunchiul jucând base-ball, cel puţin trei mame apăreau fluturând bandaje.

Spur lăsă mâncarea deoparte şi spălă vasele, după care nu mai avu nici un motiv să rămână în bucătărie. Dar mai tărăgăna un timp, încercând să evite amintirile care-i şopteau din celelalte camere ale ca-sei. Şi-i amintea pe severii săi bunici stând ca nişte umbre lângă soba de lemne în ultimii lor ani. Îşi amintea cum bătuse în scânduri Dili-gence Cottage după ce

murise GiGo, mobila butucănoasă şi covorul jerpelit retrăgându-se în întuneric. Apoi el şi Comfort dând jos scân-durile şi redescoperind noul lor cămin. Tinerii căsătoriţi mutaseră aproape toate lucrurile lui GiGo şi GiGa în hambar, unde mai mu-cegăiau şi azi. Spur şi Comfort şterseseră praful, curăţaseră, arunca-

/v seră vechiturile şi vopsiseră totul în casa goală. Îşi amintea cum stătea pe jos cu spatele sprijinit de peretele salonului, privind la singurul sca-un pe care îl aveau. Comfort se ghemuise lângă el, spunând că nu era loc pentru amândoi pe scaun şi atunci mai bine să nu stea nimeni pe el. O sărutase. In zilele acelea fuseseră multe săruturi. De fapt Com-fort şi el făcuseră dragoste în fiecare cameră din casă. Era modul ei de a-şi proclama proprietatea asupra casei şi de a exorciza spiritele dez-aprobatoare ale celor bătrâni.

Acum, când Comfort aproape ieşise din viaţa lui, Spur se gân-dea că ea fusese o amantă puţin cam prea feroce pentru gusturile lui.

Uneori numai asta făceau când erau în pat. Din când în când pasiu-nea ei îl alarma, deşi niciodată nu ar fi recunoscut aşa ceva cât fuse-seră împreună. N-ar fi fost bărbăteşte. Dar cu cevatimp înainte de a se înrola în Corp, când lucrurile deja începuseră să meargă prost, se simţise ca şi cum un alt bărbat ar fi stat lângă ei, privind. Nu cineva real, mai degrabă ideea lui Comfort despre un amant. Spur ştia încă de pe atunci că el nu era un astfel de bărbat. Fusese doar un înlocui-tor pentru cel pe care îl aştepta ea.

În cele din urmă părăsi bucătăria. Femeile care intraseră în Dili-gence Cottage făcuseră tot posibilul, dar nu era suficient aer pentru o noapte de iulie. Camerele erau încinse şi miroseau a stătut. Răma-se pe verandă până când tăunii îl goniră înăuntru. Apoi puse câte un ventilator în ambele ferestre ale dormitorului şi-şi deşertă raniţa pe pat. Ce avea de îmbrăcat care să arate bine? Alese un tricou, dar simţi mirosul de fum încă îmbibat în el. II lăsă să cadă pe pat şi râse lipsit de veselie. Era acasă; putea să se îmbrace cu propriile lui haine. Des-chise dulapul şi scoase pantalonii pe care i-i cumpărase Comfort de ziua lui, şi o cămaşă albastră uşoară. Pantalonii erau largi şi-i alune-cau pe şolduri. Slăbise în timpul luptei cu focul şi încă şi mai mult în spital. Prea multă suferinţă. Prea puţină plăcintă.

Apoi, contrar propriei sale judecăţi, traversă dormitorul spre du-lapul lui Comfort şi începu să deschidă sertarele. Nu înţelesese nici-odată de ce ea abandonase tot ce avea atunci când îl părăsise. Însemna oare că intenţiona să se întoarcă? Sau că respingea complet viaţa lor împreună? Nu atinse nimic, doar se uită la lenjeria ei, negru, bleuma-rin şi gri – fară culori pastelate sau modele pentru fata asta. Apoi şo-setele rulate, bluzele fară mâneci, cămăşile cu mânecile împachetate la spate, pantalonii groşi de lucru, flanelele uşoare. Şi în sertarul de jos pijamalele de culoareajadului, dintr-un material cumpărat de pe piaţa neagră atât de fân încât ar fi alunecat de pe trupul ei şi numai dacă el s-ar fi gândit să tragă de el.

— Nu tocmai ceea ce ar purta o nevastă de fermier. Spur vorbea cu voce tare numai ca să audă o voce; liniştea densă a casei îl irita. Cel puţin, nu nevasta acestui fermier.

Acum, că o pierduse pe Comfort, Spur îşi dădu seama că singu-ra persoană din familie rămăsese tatăl lui. Il izbi faptul că nu avea amintiri cu tatăl său la Cottage. Il putea vedea pe Cape în sufrageria casei mari, sau în bibliotecă, sau dormitând în faţa tellului. Singur, mereu singur.

Spur trecu printr-un moment prost. Intră în baie şi se stropi cu apă rece pe faţă. Va trebui să se recăsătorească sau va sfârşi ca tatăl lui. Încercă să se imagineze sărutând-o pe Bell Velez, strecurând o mână pe sub bluza ei, dar nu reuşi.

— Cioc, cioc. O femeie îl striga din hol: Tatăl tău pretinde că te-ai întors.

Era Bunicuţa Joy.

— O clipă.

Spurâşi şterse faţa umedă cu prosopul de mâini. Când ieşi din dor-mitor, zâmbetul de pe faţa lui era adevărat. Ii era recunoscător Buni-cuţei Joy că-1 salvase de linişte şi proastă dispoziţie.

Era o femeie scundă şi rotofeie cu un păr fluturând în opt tonuri diferite de gri. Avea dinţii mari şi zâmbea uşor. Rochia ei verde de vară îi dezgolea pielea ridată de pe braţe şi umerii largi; în ciuda mun-cii la fermă, era încă albă ca miezul de măr. Spur fusese cocoloşit de multe dintre femeile din Littleton când fusese mic, dar Bunicuţa Joy însemnase cel mai mult pentru el. Trebui să se aplece puţin ca s-o îmbrăţişeze.

— Prosper. Il strânse atât de tare încât i se tăie respiraţia: Dragul meu băiat, eşti teafăr.

— Mulţumesc că ati deschis casa. Dar cum ati găsit totul?

Mirosea a liliac şi îşi dădu seama că probabil se parfumase special pentru el.

— E o casă mică. Făcu un pas în spate să-1 poată cuprinde cu pri-virea: In câte locuri poţi ascunde un lucru?

Spur o studie şi el; părea să fi îmbătrânit cu cinci ani în cele zece luni de când nu o mai văzuse.

— E destul de mare, în special pentru o singură persoană.

— Îmi pare rău, Prosper.

Când Spur văzu tristeţea umbrindu-i faţa, ştiu că trebuia să fi auzit ceva. La urma urmei, ea era virtuatorul satului. Presupunea că ar fi trebuit să fie uşurat că soţia lui anunţa pe toată lumea că vrea să divorţeze, fiindcă asta voia şi el. Insă se simţea doar gol pe dinăuntru.

— Ce ţi-a spus?

Bunicuţa Joy clătină doar din cap.

— Voi doi trebuie să vorbiţi.

Se gândi s-o preseze, dar hotărî s-o lase baltă.

— Ia loc, Bunicuţa. Să-ţi aduc ceva? Am rachiu de mere. O condu-se spre sofa: Şi bere.

— Nu, mulţumesc. Făcu semn cu capul spre geanta ei cu măr-gele de lemn, pe care el abia acum o observă pe perna sofalei: Am adus comuniunea.

— Zău? Făcu el, prefăcându-se dezamăgit. Atunci ai venit aici nu-mai cu afaceri?

— Sunt aici din mai multe motive decât o să ştii tu vreodată. Il bătu în joacă pe braţ: Iar comuniunea sufletelor este chemarea mea, băie-te, nu afacerea mea.

Se instala pe sofa lângă geantă, iar el se aşeză în faţa ei pe scaunul din lemn de stejar care fusese cândva singura lui mobilă.

— Cât timp o să rămâi la noi?

Scoase trei candele pentru tămâie şi le aşeză pe masa din lemn de cireş pe care Comfort o comandase tocmai în Providence.

— O săptămână.

Spur văzuse colecţia de candele a Bunicuţei Joy, dar nu ştia ca ea să fi folosit vreodată trei deodată pentru doar două persoane.

— Îmi întâlnesc brigada la Cloyce Forest. O să avem în schimb muncă uşoară; o să privim numai cum cresc copacii.

El considera cele trei candele un exces; la urma urmei, acceptase în mod regulat comuniunea cu ceilalţi pompieri.

— Nu te aşteptam aşa de curând.

Scoase din poşetă caseta de aluminiu marcată cu sigiliul Statului Transcendent.

— Nu ai venit cu trenul.

— Nu.

Alese un pătrat de comuniune din casetă. Il atinse de fruntea ei, de vârful nasului şi de buze, apoi îl aşeză pe muchie în candela cu tă-mâie. Ridică privirea spre el şi tăcerea deveni apăsătoare.

— Doar atât, nu? Zise ea în cele din urmă. Asta-i tot?

Spur îi înmâna chibriturile jerpelite păstrate special pentru comuniune.

— Tata te-a pus să întrebi, nu-i aşa?

— Sunt bătrână, Prosper. Zâmbi strâmb: Mi-am câştigat dreptul să fiu curioasă.

Repetă ritualul cu al doilea pătrat de comuniune.

— Aşa e. Dar el vrea să ştie neapărat.

— Întotdeauna vrea.

Aşeză a treia comuniune în candelă.

— Insă toată lumea înţelege această înclinaţie a sufletului lui Capability.

Alese un chibrit din cutie şi îl aprinse. Acum era rândul lui Spur să aştepte.

— Aşadar nu ai de gând să mă întrebi despre tren?

— Voiam, dar întrucât ai ceva de ascuns, n-am s-o fac.

Atinse focul de fiecare dintre cele trei pătrate şi ele se aprinseră imediat, uleiurile din candelă arzând cu o flacără vie, galbenă.

— Nu-mi pasă prea mult, Spur. Mă bucur că te-ai întors şi că eşti sănătos. Suflă în flăcările fiecărui pătrat, lăsând doar o margine stră-lucitoare: Să stai cât poţi mai mult cu noi.

Spur privi cum fumul comuniunii se ridică în aerul nemişcat al să-lonului. Apoi, mai mult ca să-i facă plăcere

Bunicuţei Joy decât ca să-şi restabilească legătura cu satul lui, se aplecă în faţă şi respiră adânc. Aburii care îi umplură nările fură la început aspri, dar mai subţiri şi mult mai dulci decât fumul sufocant al unui incendiu. Aşezându-se la loc în scaun, simţi aromele subtile: izul de drojdie al pâinii care se coace, mirosul stejarului proaspăt tăiat şi o idee din mirosul de hai-ne proaspăt întinse pe frânghie la soare. Simţi cum fumul comuniu-nii îi umple capul şi îi atinge sufletul. Ca întotdeauna îl lega de dragul lui pământ şi de casa unde familia lui îşi făurise o nouă viaţă, de bă-trâna fermă Leung, de oraşul său natal şi desigur de femeia aceea care îl iubea mai mult decât îl iubise vreodată mama lui, de tatăl său cel dur care nu putea fi altfel decât era, de credinciosul Sly Sawatdee şi generoasa Leaf Benkleman, caraghiosul Will Sambusa, neclintita Pea-ce Toba şi întreaga familie Velez care întotdeauna fusese atât de ge-neroasă cu el şi da, chiar de draga sa Comfort Rose Joerly, care îl părăsise, dar cu toate acestea era un cetăţean al Littletonului.

Se înfiora când o observă pe Bunicuţa Joy privindu-1. Fărăândo-ială încerca să cântărească dacă el acceptase pe deplin comuniunea.

— Mulţumesc, zise el, pentru toată mâncarea. Ea dădu din cap, satisfăcută.

— Cu plăcere. Voiam doar să-ţi arătăm cât suntem de mândri de tine. E satul tău, la urma urmei, iar tu eşti Prosper al nostru şi noi vrem să rămâi întotdeauna cu noi.

El chicoti nervos. De ce credea toată lumea că pleca undeva? Ea se aplecă şi-şi coborî vocea:

— Dar trebuie să-ţi spun că a fost mai mult decât o competiţie în privinţa gătitului. Chicoti: s-au făcut pariuri pe ce o să mănânci pri-mă dată.

— Pariuri?

Spur găsi oarecum agreabilă ideea ca jumătate de duzină de femei să concureze pentru a-i face lui plăcere.

— Şi tu ce ai ales?

— După ce am văzut totul, m-am gândit că o să începi cu plăcinta. La urma urmei, nu era nimeni să-ţi spună să n-o faci.

Spur râse.

— N-am mâncat decât plăcintă. Dar să nu spui la nimeni. Eaâşi lipi arătătorul de buze şi rânji.

— Presupun că fetele Velez au făcut plăcintele?

— Nu era decât una – cu mere, cred că aşa a spus Bell.

— Am găsit două pe masă: cu mere şi cu piersici.

A

— Zău? Bunicuţa Joy se lăsă pe spate pe canapea: înseamnă că a mai trecut cineva pe aici după ce am plecat noi.

— Poate că a fost Comfort, zise Spur. DiDa spunea că el bănuieş-te că a venit pe aici. Mă aşteptam să găsesc un bilet.

— Comfort a fost aici?

— Locuieşte aici, spuse Spur morocănos. Cel puţin, toate lucru-rile ei sunt aici.

Bunicuţa inspiră adânc deasupra candelelor şi reţinu fumul câte-vă clipe.

— Sunt îngrijorată din cauza ei, spuse în cele din urmă. Nu a mai acceptat comuniunea de când am auzit despre Vic. S-a închis în sine şi când ne-am dus să o vizităm acasă a fost la fel de prietenoasă ca o piatră. Există doliu şi există autocompătimire, Prosper. Spunea că o să vândă ferma şi o să se mute. L-am pierdut pe bietul Victor, nu vrem s-o pierdem şi pe ea. Littletonul nu va mai fi acelaşi fară fami-liaJoerly. Când o vezi, indiferent ce hotărâre iei, asigură-te că ştie lucrul ăsta.

Spur fu pe punctul de a protesta, dar comuniuneaâl adusese într-o stare de bunăvoinţă. Dacă cetăţenii nu s-ar ajuta unii pe alţii, nu ar mai exista Statul Transcendent.

— O să fac tot ce pot, zise, gâtuit.

— O, ştiu că o să faci, băiatul meu drag. Ştiu asta în sufletul meu.

XI

„Lucrurile nu se schimbă; noi ne schimbăm."

Măritul Gregory stătea alături de Spur în spatele camionului fa-miliei Sawatdee, sprijinit de cabină, privind praful care se ridica în urma lor. Sly şi Ngonda călătoreau în faţă. Pe măsură ce camionul se zdruncina pe Blue Valley Road, Spur nu avea cum să nu vadă încân-tarea de pe faţa Măritului Gregory. Drumul era cu siguranţă accidentat, iar băiatul sălta atât de sus, încât Spur era îngrijorat că ar putea zbura peste marginea remorcii. Chiar şi pe Sly îl enerva, iar bătrânul fermier era în general calm ca o mlaştină. Dar Sly Sawatdee nu era obişnuit să transporte exteriori. Privea mereu peste umăr la Măritul Gregory prin fereastra deschisă din spate.

Spur nu se îndoia că povestea pe care o inventase despre Măritul Gregory şi Ngonda avea să fie dată în vileag. Măritul Gregory se ho-tărâse să poarte o salopetă purpurie cu vreo douăzeci de nasturi de alamă. Deşi nu era nimic în neregulă cu cămaşa lui neagră, bandana înnodată în jurul gâtului era un dezastru roz împodobit cu desene cu sfecle, morcovi şi ştiuleţi de porumb. Cel puţin folosise o şmeche-rie de-a exteriorilor pentru a-şi deghiza culoarea ochilor. Hainele lui Ngonda nu erau chiar atât de ciudate, dar şi ele reprezentau o pro-blemă. Spur mai văzuse cetăţeni purtând flanele tricotate şi cămăşi cu guler înalt – dar nu într-o duminică fierbinte de vară şi nu în Lit-tleton. Ngonda era îmbrăcat ca pentru o întâlnire a Oficiului Diplo-matic al Cooperativei din Concord. Singura speranţă a lui Spur era să-i depună repede la Diligence Cottage şi fie să-i ascundă acolo, fie să le găsească ceva mai potrivit de îmbrăcat.

— Povesteşte-mi despre gosdogi, zise Măritul Gregory.

Spur se aplecă spre el, încercând să-1 audă peste zgomotul moto-rului camionului, zăngănitul suspensiilor şi frecarea roţilor pe dru-mul de pământ.

— Mai zi o dată.

— Gosdogii, strigă Măritul Gregory. Una din speciile băştinaşe. Ştii tu, patru picioare, cu pene, trăiesc în haită.

— Gosdogii, da. Ce vrei să ştii?

— Ii mâncaţi.

— Eu nu.

Măritul Gregory păru să aştepte detalii, dar Spur nu era sigur ce voia el să afle exact.

— Alţi cetăţeni o fac, dar numai pe cei cafenii. Se zice că celelalte rase sunt prea aţoase.

— Şi când îi omorâţi, ei ştiu că o să moară? Cum o faceţi?

— Eu n-o fac.

Spur nu omorâse niciodată un gosdog; Cape nu mânca aşa ceva. Oricum, Spur tăiase găini şi capre şi ajutase odată la uciderea unui taur. Tăierea animalelor era una dintre sarcinile neplăcute care tre-buiau făcute la o fermă, la fel ca săparea de gropi de gunoi sau cură-tarea de noroi a hambarelor.

— Nu suferă.

— Zău? E bine de ştiut. Măritul Gregory nu părea convins: Cât de deştepţi crezi că sunt?

În acel moment, Sly calcă frâna şi smuci volanul; camionul intră pe carosabilul neted al Civic Route 22.

— Nu prea, zise Spur.

Întrucât zgomotul drumului se atenuase, glasul lui se auzi şi în cabină.

— Nu prea ce? Întrebă Constant Ngonda.

Măritul Gregory se ridică să vorbească priri fereastra deschisă.

— L-am întrebat pe Spur cât sunt de deştepţi gosdogii. N-am pu-tut afla prea multe în sensul ăsta. De ce crezi asta?

— Echipa de Supraveghere a ComExplore i-a cotat la doar 6,4 pe Scala Inteligenţei Animale Peekay, răspunse Ngonda. O capră are mai mult creier.

— Da, am aflat asta, zise Măritul Gregory, dar e interesant că pri-mă evaluare a fost şi singura făcută vreodată. Şi era în interesul com-paniei să-i coteze slab, nu-i aşa? Desigur nu avea sens ca pukpukşii să se ostenească cu încă un test. Iar acum Statul vostru Transcendent e interesat să păstreze cifra aşa cum e.

— Sugerezi vreun fel de conspiraţie? Ngonda începea să fie scan-dalizat: Că ei abuzează deliberat de o specie inteligentă?

— Pun doar întrebări, prietene Constant. Şi nu, nu spun că sunt la fel de inteligenţi ca oamenii, nu, niciodată. Dar să presupunem că sunt din nou testaţi şi inteligenţa lor se dovedeşte a fi… Să zicem 8,3. Sau chiar 8,1. Cele O Mie de Lumi ar vrea să-i vadă protejaţi.

— Protejaţi? Răsună vocea delegatului prin fereastră.

— De ce, nu crezi că ar fi o idee bună? Trebuie doar să-i adunaţi şi să-i mutaţi într-un parc sau ceva asemănător. Să-i lăsaţi liberi în ha-bitatul lor natural.

— Nu a mai rămas habitat natural pe Walden.

Spur observă că Sly era atât de atent la conversaţie încât lăsase ca-mionul să alunece liber pe drum.

— Poate numai sub apă.

O cisternă cu petrol îi ajungea repede din urmă.

— Putem construi unul, zise Măritul Gregory vesel. Clanul L'ung ar putea da banii. Au nevoie de ceva de făcut.

— Pot să te întreb ceva?

Ngonda trecuse de scandalizare şi era pe cale să se înfurie.

— Da, prietene Constant. Desigur.

— Câţi ani ai?

— Doisprezece standard. Aniversarea mea e luna viitoare. Anul ăsta nu vreau o petrecere mare. E prea mult de muncă.

— Se recunosc în oglindă, spuse Sly.

— Ce? Ngonda fu întrerupt de la remarca pe care intenţiona să o facă. Ce-ai zis?

— Când unul dintre ei îşi priveşte reflexia, se recunoaşte. Sly se aplecă spre fereastră şi vorbi: Am avut o mamă cu trei pui, care au stat în casă cu noi iarna trecută. Erau domesticiţi, în mare parte.

Camionul încetinise încât abia se târa.

— Aşa că nepoata mea Brookie se juca de-a îmbrăcatul cu puii într-o seară şi prostuţa de ea s-a gândit să-1 vopsească pe unul din ei cu suc de struguri. Zicea că încearcă să facă primul gosdog pur-puriu – tatăl ei o răsfaţă, ştiţi? Dar n-a reuşit decât să-i păteze picio-rul drept din spate înainte s-o prindă maică-sa. Iar când Brookie i-a dat drumul sărăcuţului, el a galopat până la oglindă şi s-a întors cu spatele să-şi vadă piciorul mânjit. Apoi s-a pornit să scâncească şi să cloncăne şi să se învârtă în cerc aşa cum fac atunci când sunt supăraţi.

Sly se uită în oglinda retrovizoare şi observă pentru prima oară cisterna apropiindu-se.

— Eram acolo, am văzut limpede ca apa de izvor. Ideea că ştia cine e m-a dat peste cap pentru câteva zile.

Ieşi cu două roţi dincolo de marginea lui CR22 şi-i făcu semn cisternei să treacă.

— A fost o încercare grea, dar de atunci n-am mai pus niciodată în gură vreo bucăţică de gosdog.

— E cel mai ridicol lucru pe care 1-am auzit vreodată, zise Ngonda.

— Mulţi cetăţeni simt la fel, replică Spur.

— E dreptul lor. Dar săte grăbeşti sătragi o concluzie pe baza ob-servatiilor acestui om…

— Nu vreau să mă grăbesc, prietene Constant, spuse Măritul Gre-gory. Hai să nu ne grăbim.

Cu toate că delegatul era gata să-şi susţină punctul de vedere, nu mai vorbi nimeni şi treptat se potoli. Sly reveni pe

CR22 şi condu-se restul drumului cu viteză normală. Călătoriră mai departe în tăce-re; vântul părea să-i alunge gândurile din cap lui Spur.

Când ieşiră de pe strada Jane Powder pe drumul spre casă, Sly se întoarse spre el.

— Se pare că ai musafiri.

Spur se frecă pe ceafa, frustrat. Cine le spusese celor din oraş că vrea să fie vizitat? Se aplecă pe laterala camionului, dar nu putu ve-dea pe nimeni până când nu parcară lângă poartă. Atunci descoperi scuterul sprijinit de hambar.

Dacă într-adevăr stătea în puterea Măritului Gregory să facă no-roc, atunci ceea ce i se întâmpla lui Spur era ghinion pur. Scuterul îi aparţinea lui Comfort.

Măritul Gregory se ridică în picioare în remorcă şi se roti, privind de jur împrejur ferma.

— Asta e căminul tău, Spur.

O spuse nu ca pe o întrebare, ci ca pe o declaraţie, de parcă Spur ar fi văzut-o pentru prima dată.

— Acum înţeleg de ce vrei să trăieşti departe de toate. Locul ăsta e ca o poezie.

Constant Ngonda deschise portiera şi coborî în drumul prăfos. Judecând după expresia de pe chipul lui, delegatul îşi formase pro-babil o opinie diferită asupra casei. Oricum, era destul de diplomat ca s-o păstreze pentru sine. Îşi strânse la piept sacul de voiaj şi toc-mai urca scările pe verandă când observă că nimeni altcineva nu se mişcase din camion.

O priveau pe Comfort venind încet spre ei dinspre hambar, evi-dent într-o astfel de stare de nervi încât părea să împrăştie căldură în arşiţa dimineţii.

— Femeia asta pare furioasă ca un trăsnet, zise Sly. Vrei să încerc să mă pun în calea ei?

— Nu, răspunse Spur. Probabil ar trece peste tine.

— Dar asta este Comfort ata? Zise Măritul Gregory. Soţia cu care nu mai trăieşti. E aşa incitant, exact cum speram. A venit în vizită oare ca să-ţi ureze bun venit acasă?

— Nu mă prea aştept la un bun venit. Scuzaţi-mă, ar trebui să vor-besc cu ea. Sly, dacă nu te superi să aştepţi câteva minute, poţi să-i con-duci pe Constant şi pe tânărul Lucky înăuntru. E mâncare suficientă.

— Lucky, zise Măritul Gregory, repetând numele pe care căzuse-ră de acord să-1 poarte, ca pentru a-şi reaminti să-şi intre în rol. Bună, prietenă Comfort, strigă. Eu sunt Lucky. Lucky Ngonda.

Ea neglija salutul şi continuă să se îndrepte ameninţătoare spre ei. Soţia lui era o femeie zveltă, cu trăsături fme şi ochii ca nişte coacă-ze negre. Avea părul lung, drept şi negru. Purta o rochie cadrilată gal-benă fară mâneci, pe care Spur nu o mai văzuse înainte. O parte a noii sale garderobe, gândi, anoii sale vieţi. Când fusese îndrăgostit de ea, Spur o considerase drăguţă. Dar acum, văzând-o pentru prima dată după luni întregi, îşi dădu seama că e doar delicată. Nu părea suficient de puternică pentru rigorile vieţii la fermă.

Spur deschise capacul din spate şi Măritul Gregory sări din remor-că. Ngonda coborî înapoi scările ca să facă cunoştinţă cu Comfort. Spur îi întinse sacul Măritului Gregory lui Sly când ea se înfiinţa în faţa lor.

— Bunicuţa Joy a spus că vrei să mă vezi la prima oră a dimineţii. Nu pierdea timpul cu introduceri.

— Nu mi-am dat seama că voi întrerupe o petrecere.

— Comfort, făcu Spur, îmi pare rău.

Apoi se opri, necăjit de cât de uşor căzuse pradă vechilor tipare. Când fuseseră împreună, el întotdeauna îşi cerea scuze.

— Neaţa, dulceaţă, zise Sly. Nu prea e o petrecere, mă tem.

— Dar înăuntru sunt gustări, replică Măritul Gregory. Aveţi un loc atât de frumos. Eu abia 1-am cunoscut pe Spur, dar sunt convins că într-o zi o să fie fericit aici. Numele meu e Lucky Ngonda. Ii întin-se mâna: Trebuie să ne strângem mâinile, dar întâi trebuie să-mi spui numele tău.

Comfort fiisese atât de concentrată asupra lui Spur, încât nu-1 lua-se în seamă pe Măritul Gregory. Acum îl analiză în toată splendoa-rea lui purpurie şi ochii i se lărgiră:

— De ce eşti îmbrăcat aşa?

— E ceva în neregulă? Privi în jos spre salopetă: M-am îmbrăcat ca să-1 vizitez pe prietenul meu Spur. Îşi mângâie capul descoperit: Pă-lăria, nu-i aşa? Ar fi trebuit să port pălărie.

— ConstantNgonda, prietenul lui Spur din 9. Ngonda se interpu-se între ei: Îmi cer scuze că dau buzna; ştiu că aveţi lucruri importan-te de discutat. Vă dăm ocazia să recuperaţi

acum. Eu şi nepotul meu o să fim bucuroşi să vă aşteptăm înăuntru.

Puse un braţ în jurul umerilor Măritului Gregory şi-1 îndreptă spre verandă.

— Stai aşa, protestă Măritul Gregory. Credeam că sunt vărul tău.

— Rămâi câtvrei, Spur, zise Ngondaâmpingându-1 pe băiat. Noi ne descurcăm.

Sly clătină din cap incredul.

— Mă duc să mă asigur că nu fac vreo prostie. Porni după ei.

— E plăcintă în frigider, strigă Spur în urma lor. Ceva mai mult dintr-o plăcintă cu mere şi câteva felii cu piersică. Îşi făcu curaj şi se întoarse spre Comfort: Tata mi-a zis că ai fost aici zilele trecute. In-cercă să-i zâmbească, dar renunţă. Mi-ai gătit plăcinta mea preferată.

— Cine sunt oamenii ăştia? Ochii îi sclipeau de suspiciune.

— Băiatul e ciudat. De ce i-ai adus aici?

— Hai să facem câţiva paşi.

Ii luă braţul şi fu surprins când ea se lăsă fară să protesteze. Simţi focul din privirea ei răcorindu-se pe măsură ce se îndepărtau de casă.

— Am stat de vorbă cu Bunicuţa Joy, zise el. Zicea că eşti cu mo-ralul cam scăzut.

— Am dreptul să mă simt aşa cum mă simt, replică ea tăios.

— Nu ai acceptat comuniunea.

— Comuniunea e ceva ce-ţi dau ei ca să te simţi deştept fiindcă te porţi ca un prost. Spune-i că nu am nevoie de vreun băgăcios care să-mi sufle fum în ochi ca să mă împiedice să văd ceea ce nu merge bine.

Se opri şi îl întoarse cu faţa la ea:

— Divorţăm, Spur.

— Da, îi susţinu el privirea. Ştiu.

Vru ş-o îmbrăţişeze, sau poate s-o zgâlţâie. Să-i atingă părul lung şi negru. Insă mâinile îi atârnau inutile pe lângă corp.

— Dar tot îmi fac griji pentru tine.

— De ce?

— Spuneai că o să pleci.

Ea se întoarse şi porni din nou.

— Nu pot să ţin singură o fermă.

— Te-am putea ajuta, eu şi DiDa. O ajunse din urmă: Angajează nişte puştani din sat. Eventual angajează un arendaş din alt sat.

— Şi cât crezi că o să meargă aşa? Dacă vrei să-mi conduci ferma, Spur, cumpăr-o de la mine.

— Familia ta e o parte importantă a locului ăstuia. Întregul sat vrea să rămâi. Toată lumea se va implica.

Ea surâse sardonic.

— Toată lumea a vrut ca noi să ne căsătorim. Vor să rămânem îm-preună. Am obosit ca toată lumea să-mi dicteze mie viaţa.

El nu voi să admită în faţa ei că şi el simţea aşa uneori.

— Unde o să te duci?

— Departe.

— Doar departe?

— Îmi e dor de el, zău aşa. Dar nu vreau să trăiesc în apropierea mormântului lui Vic.

Spur izbi o piatră de pe drum şi pentru câteva clipe nu spuse nimic.

— Eşti sigură că nu de mine vrei să te îndepărtezi?

— Nu, Spur. De asta sunt sigură.

— Când ai hotărât toate astea?

— Spur, nu sunt supărată pe tine.

Dintr-un impuls se ridică pe vârfurile picioarelor şi mimă un să-rut pe obraz. Atinse mai mult aerul, dar obrajii lor se frecară, şi pie-lea ei fierbinte se atinse de a lui.

— Îmi placi, mai ales când eşti ca acum, calm şi gânditor. Tu eşti cel mai bun dintre toţi şi întotdeauna ai fost bun cu mine. Numai că nu mai pot trăi aşa.

— Şi tuâmi placi, Comfort. Aseară, după ce am acceptat comuniunea…

— Destul. Ne place unul de altul. Artrebui săne oprim aici, e su-ficient de bine aşa. Se lovi de el: Acum povesteşte-mi despre băiat. Nu e un exterior, nu-i aşa?

Ii aruncă o privire provocatoare şi el încercă să suporte presiunea acelei priviri. Merseră în tăcere până când decise că poate vorbi de-spre Ngonda şi Măritul Gregory.

— Poţi păstra un secret? Ea oftă.

— Ştii că oricum o să-mi spui, aşa că dă-i drumul, înconjuraseră complet casa. Spur îl zări pe Măritul Gregory privindu-i de la o fereastră. O conduse pe Comfort spre hambar.

— Acum două zile, pe când eram încă în spital, am început să tri-mit mesaje în exterior. Respinse obiecţiile ei: Nu mă întreba, nu ştiu exact de ce, decât că mă plictiseam. Oricum, băiatul a răspuns la unul dintre ele. El este Măritul Gregory din Clanul L'ung, Fosforescen-ţă de ceva sau altceva, am uitat ce. Locuieşte pe Kenning în sistemul Theta Persei şi bănuiesc că e cineva important, fiindcă următorul lu-cru pe care îl ştiu e că s-ateleportat pe Walden şi a făcut să fiu dat jos din tren.

Ii povesti despre elicopter, Memsen şi copiii L'ung şi cum fusese silit să-i arate Măritului Gregory satul său.

— Oh, şi se presupune că face noroc.

— Ce înseamnă asta? Zise Comfort. Cum face cineva norocul?

— Nu ştiu exact. Dar Memsen şi clanul L'ung sunt convinşi cu to-tii că el face asta, indiferent cum.

Se plimbau prin grădina cu flori a lui GiGa. Comfort încercase să şi-o însuşească după ce se mutaseră. Insă nu avusese timpul să îngri-jească plantele pretenţioase, şi cultivase numai crini galbeni, crini de toamnă şi rugi de trandafiri. După un sezon de neglijare, chiar şi aceste flori rezistente pierdeau teren în faţa volburii, ierbii raţelor şi laptelui cucului.

Spur se aşeză pe banca de piatră pe care bunicul său o construise pentru bunica. Ii făcu semn să i se alăture. Ea ezită, apoi se aşeză la capătul opus, întorcându-se să stea faţă în faţă.

— Se poartă prea stupid ca să fie cineva important, spuse ea. Ce spui de scăparea avută, cum că ar fi vărul şi nu nepotul lui? Oamenii de pe lumea lui sunt idioţi?

— Poate că aşa a intenţionat el să spună. Spur se aplecă şi rupse o frunză de laptele cucului: La urma urmei, aâmbrăcat salopeta aia pur-purie; nu se străduieşte prea mult să pretindă că ar fi cetăţean.

Rupse buruiana din rădăcină şi o lăsă să se ofilească la soare.

— Dacă a vrut ca eu să-ţi spun ţie cine este şi a decis să facă să se întâmple asta? Cred că e obişnuit ca lucrurile să se petreacă aşa cum vrea el.

— Şi ce vrea de la noi? Expresia ei era impenetrabilă.

— Nu sunt sigur. Cred că Memsen mi-a spus că el trebuie să vină aici ca să vadă în ce fel ne va schimba asta pe noi. Clătină din cap: Are vreun sens?

— Nu trebuie să aibă, zise ea. El e din exterior. Ei nu gândesc la fel ca noi.

— Probabil.

Era un loc comun care fusese înrădăcinat în ei la fiecare lecţie de încredere în sine la care stătuseră suficient de mult. La urma urmei, acesta era motivul pentru care Preşedintele Winter fondase Walden. Dar acum când întâlnise în realitate exteriori – pe Memsen, Măritul Gregory şi copiii L'ung – nu mai era convins că sunt atât de diferiţi. Dar nu era momentul să se certe pe tema asta.

— Uite, Comfort, am propriile mele motive să-ţi spun toate astea. Am nevoie de ajutor cu el. La început am crezut că pur şi simplu o să se prefacă a fi unul dintre noi şi o să arunce liniştit o privire prin sat. Acum cred că el vrea să fie descoperit ca să facă să se întâmple anu-mite lucruri. Aşa că o să încerc să-1 ţin ocupat aici, dacă pot. Doar pen-tru o zi; a zis că pleacă de dimineaţă.

— Şi tu crezi asta?

— Mi-ar plăcea.

Săpă cu degetele la rădăcina unei păpădii şi o smulse din pământ cu lujerul intact.

— Ce altceva pot să fac? Întoarse ochii spre casă dar nu-1 mai văzu pe Măritul Gregory la fereastră. Ar fi bine să ne întoarcem.

Ea puse o mână pe braţul lui.

— Mai întâi trebuie să vorbim despre Vic. Spur făcu o pauză, gândindu-se.

— Putem face asta dacă vrei. Studie rădăcina păpădiei de parcă ar fi avut răspunsul la toate problemele sale: Probabil ar trebui. Dar e greu, Comfort. Când am fost în spital exteriorii mi-au făcut ceva. Un tratament care…

Ea îl strânse de braţ, apoi îi dădu drumul.

— Un singur lucru trebuie să-1 ştiu. Ai fost acolo cu el în ultime-le clipe. Cel puţin aşa am auzit. Tu ai raportat moartea lui.

— A fost rapid, zise Spur. Nu a suferit.

Era o minciună pe care fusese pregătit s-o spună încă de când se trezise în spital.

— Asta e bine. Mă bucur. Înghiţi în sec: Mulţumesc. Dar a spus ceva? La sfârşit, adică.

— Să spună? Ce să spună?

— Trebuie să înţelegi că după ce m-am mutat din nou acasă, am des-coperit că Vic se schimbase. Am fost şocată când s-a înrolat voluntar în Corp, pentru că de fapt se gândea să părăsească Littletonul. Poa-te şi Walden-ul. Vorbea mult despre exterior.

Îşi strânse braţele atât de tare în jurul pieptului încât păru că se micşorează.

— El nu credea… Nu trebuie să spui nimănui lucrul ăsta. Promiţi? Spur închise ochii şi aprobă din cap. Ştia ce voia ea să-i spună.

Cum să nu ştie? Cu toate acestea, se temea s-o audă. Glasul ei se micşoră de asemenea.-

— Ii simpatiza pe pukpukşi. Nu pentru incendii, dar spunea că nu e nevoie ca noi să acoperim cu păduri şi ultima bucăţică de Walden. Vorbea despre respectul…

Fără nici un avertisment, coşmarul sări din întuneric în sufletul lui ca un prădător lacom. Il pândea de după un pâlc de pini; copacii ex-plodau ca artiflciile. Scânteile muşcau din hainele sale civile şi îl înţepau. Putea simţi mirosul depăr ars. Părul lui.

Dar nu voia să-şi miroasă părul ars. Spur încercă cu disperare să revină pe bancă în grădină, să revină la Comfort, dar ea continua să-1 împingă şi mai adânc în coşmar.

— După ce am auzit că a fost ucis, m-am dus în camera lui… Lifacea semn şipe moment Spur gândi că la urma urmeipoate că nu era Vic cel a căruifaţă lucea de căldurafocului. Vic nu l-ar trăda, nu-i aşa?

— Era scrisul lui…

Spur trebuia să danseze ca să nu-i iafocpantofii, şi nu avea nici o scă-pare, nici o alegere, nici măcar timp. Torţa îşi desfăcea larg braţele, iar Spur cădea în îmbrăţişarea lui şi cu un şuierat furios explodau amândoi înflăcări. Spur simţea pielea crăpându-i…

Şi ţipă.

XII

„Suntem răsplătiţi pentru suspiciunile noastre prin găsirea a ceea ce suspectăm.”

HENRY DAVID THOREAU, O săptămână la Concordşi Râurile Merrimack.

Toată lumea spunea că nu are de ce să se simtă jenat, dar cu toa-te acestea Spur se simţea profund ruşinat. Se dovedise laş. Slab şi lip-sit de autocontrol. Nu-şi amintea cum ajunsese să fie culcat pe canapeaua din salon. Nu-şi amintea dacă plânsese sau blestemase, sau doar leşinase şi fiisese târât ca un sac de ceapă prin curte până în casă. Când se trezi din coşmar nu ştia decât că avea gâtul uscat şi obrajii fier-binţi. Ceilalţi erau adunaţi în jurul lui, încercând să nu pară îngrijo-raţi, dar fară să reuşească să fie prea convingători. Nu era sigur ce-1 supăra mai mult: faptul că străinii fuseseră martori la căderea lui, sau că fuseseră prietenii şi vecinii.

Când se ridică în capul oaselor, o alarmă generală se transmise printre privitori. Insă când încercă să se scoale în picioare, Sly îl apă-săânapoi pe canapea, strângându-1 ferm de umăr. Comfortâi aduse un pahar cu apă. Era atât de tulburată, încât mâna îi tremura când i-1 oferi. Luă o înghiţitură, mai mult ca să-i satisfacă pe ceilalţi decât ca să-şi potolească propria sete. Aveau nevoie să creadă căâi erau de aju-tor, chiar dacă cel mai bun lucru pe care îl puteau face pentru el – să plece şi să-1 lase singur – era şi singurul lucru pe care cu siguranţă nu aveau să-1 facă.

— Poate că ar trebui să-1 sun pe doctorul Niss. Râsul lui Spur era uşor ca cenuşa: Să-i cer banii înapoi.

— Ai dreptate. Constant Ngonda se lumină la idee, apoi îşi dădu seama că entuziasmul lui era nepotrivit. Vreau să spun, n-ar trebui să anunţăm spitalul? Zise, cu ochii la tellul de pe peretele salonului. Ar putea fi îngrijoraţi.

Spur ştia că delegatului i-ar fi plăcut să fie scos repede din Little-ton, în speranţa că Măritul Gregory şi clanul L'ung îl vor urma. Se întrebă în treacăt dacă nu cumva ar fi cel mai bine, dar fusese destul de umilit în acea dimineaţă.

— N-au de ce să fie îngrijoraţi.

— Bine, zise Ngonda. Mă bucur să aud asta, Spur. Dacă nu te su-peri, am promis să anunţ Cooperativa când ajungem.

Fără să aştepte un răspuns, Ngonda traversă în grabă salonul spre bucătărie. Intre timp Măritul Gregory se tolănise

într-un fotoliu, cu picioarele atârnând peste margini. Răsfoia nerăbdător o ediţie aAde-văratei Istorii a Benzii Desenate editată de Artele Didactice fară să pri-vească de fapt paginile. Spur se gândi că arăta şi mai stingherit ca de obicei, de parcă ar fi ştiut că ar fi trebuit să se afle în altă parte. Sly Sawatdee se instalase alături de Spur. Ţinea mâinile împreunate în poală, avea pleoapele grele şi mormăia din când în când doar pentru sine, probabil cu gândul la pescuit sau la fursecuri cu fructe sau pră-jiturele cu melasă.

— Îmi pare aşa de rău, Spur, spuse Comfort. Pur şi simplu nu mi-am dat seama.

Era pentru a treia oară când îşi cerea scuze. Nu era obişnuită să se scuze şi nu o făcea prea bine. Insă chinul ei era copleşitor. Avea faţa palidă, gura strânsă ca o cicatrice. Oare ce îi spusese el? Nu-şi amin-tea, dar trebuie să fi fost ceva groaznic. Era o disperare tăcută în ochii

/v ei pe care nu o mai văzuse înainte. Il speria. Spur puse paharul de apă pe masă.

— Comfort, nu trebuie să-ţi pară rău.

La urma urmei, el era cel care cedase nervos.

— Hai să nu ne mai gândim, da? Acum mă simt bine. Ca să dovedească, se ridică în picioare.

Sly tresări, dar nu făcu nici o mişcare pentru a-1 împinge la loc pe canapea.

— Ai suficient aer aici, vrăbiuţa nesăbuită?

— Mă simt bine, repetă el şi era adevărat. Era timpul să lase asta deoparte şi să continue. Schimbă subiectul: Cine vrea să vadă liva-da? Lucky?

— Nu te supăra, spuse Sly. Oasele mele nu se simt în stare de o plimbare. Dar o să vă gătesc prânzul.

— Eu o să vin, zise Ngonda.

Comfort păru că vrea să-1 roage ceva, dar vinovăţia scosese deja ce era mai bun în ea.

Se plimbară printre loturi, vorbind în general despre probleme-le fermei. După ce admirară livada renăscută, inspectară grădina su-focată de buruieni, înconjurară hambarul, se jucară cu haita de gosdogi care apărură dinspre casa cea mare şi începură să-i urmeze pre-tutindeni, explorară marginile lanului de porumb pe care Cape îl planta printre trifoi până când

Spur va fi gata să se ocupe din nou de fermă, se plimbară prin păduri până la Mercy's Creek.

— Luăm apă pentru irigaţii din pârâu, dar familia Joerly deţine drepturile asupra ei, aşa că avem apă cam tot timpul anului. Spur ară-tă cu degetul: Este un iaz în pădure, unde eu şi Comfort înotam când eram copii. Ar fi un loc bun ca să ne răcorim şi-n după-amiaza asta.

— Deci tu şi Spur aţi fost vecini?

Măritul Gregory încercase s-o tragă de limbă pe Comfort toată di-mineaţa, fară prea mult succes.

— Aţi crescut împreună, ca şi mine şi prietenii mei. Speram să-i aduc şi pe ei, dar unchiul Constant Ngonda a zis că sunt prea mulţi. Familia ta încă mai locuieşte la fermă?

— Mama a murit. Ne-a lăsat nouă totul. Acum a murit şi Vic.

— Da, Spur a zis că fratele tău a fost un pompier curajos. Ştiu că te-ai întristat foarte mult, dar eu văd în fata ta mult mai mult noroc.

Ea se sprijini de un copac şi-şi ridică privirea spre cer.

— Era un oraş pukpuk în pădurile astea. Spur era nerăbdător să ple-ce mai departe: L-au construit de-a lungul pârâului. Acum e acope-rit de vegetaţie, dar putem merge să vedem ruinele.

Măritul Gregory păşi de pe mal pe o piatră plată care se ridica din apa.

— Şi tatăl tău?

— A plecat, răspunse Comfort posacă.

— Când erau ei mici, spuse repede Spur.

Ştia că lui Comfort nu-i plăcea nici măcar să se gândească la tatăl ei, cu atât mai mult să vorbească despre el unor străini. Park Nen ve-nise prin căsătorie în familia Joerly. Nu numai căsnicia lui cu Rosie Joerly fusese furtunoasă, dar el era un singuratic care niciodată nu se adaptase pe de-a-ntregul la viaţa satului.

— Ultima dată am auzit despre Park că locuieşte în Freeport. Măritul Gregory îşi croi drum peste pârâu sărind din piatră în piatră.

— Era pukpuk, nu-i aşa?

Ii alunecă piciorul şi flutură braţele ca să-şi păstreze echilibrul.

— Cine ţi-a spus asta?

Dacă fiisese absentă înainte, acum Comfort era extrem de atentă.

— Am uitat. Traversă înapoi apa din patru salturi rapide: Tu, unchiule?

Ngonda se linse nervos pe buze.

— Eu nu am auzit niciodată de omul ăsta.

— Poate Spur.

Spur ar fi negat, dacă Comfort i-ar fi dat ocazia.

— El nu a ştiut niciodată. Glasul îi era ascuţit: Nimeni n-a ştiut. Il înfruntă pe băiat: Nu te juca cu mine, exteriorule!

El încercă să dea înapoi, dar ea îl urmă.

— De ce te interesează tatăl meu? De ce eşti aici?

— Eşti nebună? Ngonda îl prinse pe Măritul Gregory care se îm-piedicase de o piatră şi apoi îl aruncă pe băiat în spatele său. Asta e ne-potul meu Lucky.

— Ştie, prietene Constant. Măritul Gregory trase cu ochiul din spatele flanelului delegatului. Ochii îi sclipeau de emoţie: Spur i-a spus totul.

— O, nu, se prăbuşi Ngonda. Nu merge deloc bine.

— Memsen ne-a dat la toţi teme de cercetare pentru excursia aici, spuse Măritul Gregory. Kai Thousandfold a avut sarcina să afle de-spre tine. Ţi-ar plăcea de el; e de pe Bellweather. Zicea că e foarte în-grijorat în privinţa ta, prietenă Comfort.

— Spune-i să-şi vadă de treburile lui. Spur era îngrozit.

— Comfort, îmi pare rău, m-am ştiut…

— Taci din gură, Spur. Exteriorii ăştiate-au luat drept prostul care eşti de fapt. Ochii lor se întâlniră: Eu abia mi-am cunoscut tatăl, iar ceea ce am ştiut nu mi-a plăcut. Mama probabil ar mai trăi încă dacă n-ar fi fost lăsată să se descurce singură cu ferma atâţia ani.

Bărbia îi tremura; Spur nu o mai văzuse niciodată atât de agitată.

— Ne-a spus că Bunica Nen era pukpuk, dar că a emigrat din ţinu-turile aride cu mult înainte de a se naşte tatăl meu şi că el a fost cres-cut ca orice alt cetăţean.

Lacrimile îi şiroiau pe faţă.

— Aşa că să nu-ţi închipui că înţelegi totul despre mine pentru că ai aflat despre o femeie moartă pe care eu nu am cunoscut-o niciodată.

Spunând asta se întoarse şi porni ţeapăn înapoi spre Diligence Cot-tage. Părea să se fi subţiat din dimineaţa aceea şi acum lui Spur îi pă-rea aşa de lipsită de substanţă că vântul verii ar fi putut s-o zboare ca pe un puf de păpădie. Ştia că erau multe – mult mai multe – lucruri despre care trebuiau să vorbească, dar mai întâi trebuiau să găsească un nou mod de a-şi vorbi unul altuia. Pe când ea dispărea în pădure, simţi o înţepătură de nostalgie pentru simplitatea pierdută a tinere-ţii lor, când viaţa era într-adevăr aşa de uşoară cum promisese Preşe-dintele Winter că ar putea fi.

— Mi-e foame.

Măritul Gregory părea destul de mulţumit de sine.

— Nu e încă prânzul?

După ce lungise prânzul cât putuse de mult, Spur habar n-avea ce să mai facă să-1 ţină pe Măritul Gregory departe de necazuri. Termi-naseră cu vizitarea fermei Leung şi mai aveau să-1 viziteze pe tatăl lui la casa cea mare. Spur se gândi la asta, dar hotărî să păstreze ideea ca ultimă salvare. Sperase să-şi petreacă după-amiaza colindând pe tere-nurile familiei Joerly, dar acum nu se mai punea problema. In timp ce Măritul Gregory se agita prin casă, ridicând lucruri şi punându-le apoi la loc, întrebând despre fotografiile de familie, deschizând du-lapuri şi sertare, Spur propuse să facă un tur prin Littleton în camio-nul lui Sly. Un tur din mers, îşi zise. Fără opriri.

Strategia funcţiona aproape o oră. La început, Măritul Gregory fu mulţumit să stea alături de Spur în spatele camionului în timp ce acesta îi arăta pietrele de hotar ale Littletonului şi-i descria istoria să-tului. Urcară pe Lamana Ridge Road până la Lookover Point, de unde aveau vedere asupra întregii Comunităţi Littleton. Satul fuse-se înfiinţat în timpul celui de-al Treilea Val şi populat de câştigăto-rii loteriei anului 2432. In primii ani, cele douăzeci şi cinci de familii munciseră împreună la construirea clădirilor Comunităţii: şcoala în-crederii în sine, ateneul, sala comuniunii, primăria şi prima bursă din Littleton, unde mărfurile şi serviciile puteau fi cumpărate sau schim-bate între ele. Primii Douăzeci şi Cinci locuiseră la comun în barăci rudimentare, până când fiiseseră terminate clădirile

comunităţii, apoi se mutaseră treptat la fermele lor pe măsură ce terenul era curăţat şi echipele de tâmplari ridicau cabane, hambare şi grajduri pentru fie-care familie. Familia Leung sosise cu a Doua Serie de Douăzeci şi Cinci patru ani mai târziu. Calea ferată ajunsese acolo după trei ani şi majoritatea activităţilor de la bursa iniţială se mutaseră din Comu-nitate în Shed Town lângă gară. Sly conduse de-a lungul crestei dea-lului şi se zdruncinară pe drumuri laterale, printre ferme, terenuri cultivate şi păşuni. Priviră de la o distanţă sigură fermele Toba, Pa-rochet şi Velez şi trecură de joagărul familiei Sambusa la confluenţa dintre Mercy's Creek şi Swift River. Apoi reveniră pe CR22.

Singurul drum de întoarcere la Diligence Cottage era prin centrul Comunităţii.

— Ia-o pe la barăci, îi strigă Spur lui Sly. Ne putem destinde aco-lo picioarele, îi spuse Măritului Gregory. O să-ţi arăt cum trăiau Pri-mii Douăzeci şi Cinci.

Una din barăcile originale fusese păstrată ca muzeu istoric dinco-lo de peluza sălii comuniunii. Era deschisă oricui voia să vadă expo-natele prăfuite. Spur se gândi că era cea mai bună alegere pentru o oprire; cu excepţia Zilei Fondatorilor, a zilei de naştere a Preşedin-telui şi a Zilei Recunoştinţei, nimeni nu se ducea niciodată acolo.

Comunitatea părea părăsită când trecură de clădirile primei bur-se. Acestea fuseseră renovate şi transformate în case pentru cetăţenii din Littleton care nu erau fermieri, ca profesorii de la şcoală, doctorul Christopoulos şi unii dintre bătrâni, ca Bunicuţa Joy. O văzură pe Doll Groth ieşind din ateneu. Recunoscând camionul, îi făcu priete-neşte cu mâna lui Sly, dar când îl văzu în spate pe Spur zâmbi şi în-cepu să bată din palme, ridicând mâinile deasupra capului. Asta îi plăcu aşa de mult Măritului Gregory încât se ridică în picioare şi în-cepu şi el să bată din palme spre ea. Spur trebui să-1 prindă în braţe ca să-1 împiedice să se răstoarne din remorcă.

Dar Doll fu singura persoană pe care o văzură. Spur nu putea cre-de ce noroc avea atunci când opriră la barăci, praful din parcare în-volburându-se în jurul lor. Vântul se înteţise, dar nu domolea deloc arşiţa miezului de vară. Cămaşa lui Spur se lipise de spate în porţiu-nea în care se sprijinise de cabina camionului. Cu toate că nu era şi-gur dacă Măritul Gregory poate sau nu să transpire, faţa băiatului era categoric rumenă.

Ngonda părea că se lichefiază sub flanelul său. Vre-mea se potrivea de minune planurilor lui Spur. Spera că după ce vor fi petrecut o jumătate de orăân barăcile încinse şi lipsite de aerisire, 1-ar putea convinge pe Măritul Gregory să se întoarcă la Diligence Cottage să înoate în pârâu. După aceea ar veni practic cina. Şi pe urmă s-ar putea uita la tell. Sau 1-ar putea învăţa pe Măritul Gregory unele din jocurile de cărţi locale. Spur fusese întotdeauna norocos la Trombon.

Abia când motorul camionului familiei Sawatdee tuşi, dădu ra-teuri şi în cele din urmă se opri, Spur auzi pentru prima dată larma mulţimii. Ceva se întâmpla pe terenul de sport de lângă şcoală, la poalele unei coline aflate la câteva sute de metri distanţă. Încerca să-1 împingă pe Măritul Gregory în baracă, dar era prea târziu. Spur se gândi că acolo trebuiau să fie o mulţime de oameni. Făceau o zarvă greu de neglijat.

Măritul Gregory întoarse capul în direcţia şcolii şi zâmbi.

— Ce noroc pe noi. Am ajuns tocmai la timp pentru Memsen.

XIII

„Asociez această zi, când mi-o amintesc, cu meciurile de baseball pe care le jucam dincolo de coline, pe maidanele din-spre Sleepy Hollow."

HENRY DAVID THOREAU, Jurnal, 1856

— Ce-i asta? Şuieră Ngonda.

Sly îşi scoase pălăria moale şi se şterse cu ea pe frunte.

— Pare un meci de baseball, orăşeanule, zise.

Copiii L'ung erau pe teren; cu un sentiment groaznic Spur numă-ră vreo doisprezece în salopete purpurii şi tricouri negre. Probabil so-siseră în cele două camionete parcate lângă gradenele de lemn. Lângă ele era o zonă întreagă cu camioane, scutere şi biciclete din sat. Vreo sută de cetăţeni stăteau pe gradene şi alţi douăzeci sau treizeci se învâr-teau pe marginea terenului, încurajând echipa locală. Match Klizzie des-chisese baraca cu răcoritoare şi prăjea cârnaţi. Bunicuţa Joy îşi instalase cortul ei pentru comuniune: Spur putea vedea valurile de fum alb ori de câte ori unul dintre săteni dădea la o parte perdeaua de la intrare.

Având mulţi dintre tinerii de bază ai echipei plecaţi la incendii, Vulturii din Littleton ar fi trebuit să sufere din lipsă de oameni. Dar Spur văzu câţiva dintre jucătorii de pe vremuri

întorşi de la pensie ca să îmbrace ciorapii stacojii. Warp Kovacho tocmai intra la bază şi Spur îl zări pe Cape aşezat pe banca celor care urmau la lovire, al doilea.

Betty Chief Twosalt lustrui mingea de salopetă şi trase cu ochiul la Warp.

— Unde, bătrâne domn? Lucafeeder pentru L'ung.

Warp legănă bâta la nivelul taliei ca să-i arate unde voia să arunce.

— Chiar aici, don'şoară, zise. După aia ai face bine săte laşi înjos. Jucau numai cu două baze în teren, stânga şi dreapta. Steguleţele fixate la vârful fiecărei baze fluturau în briza puternică.

Betty aprobă şi livră pe sub mână. Era lentă şi avantajoasă, dar Warp o lăsă să treacă. Pendragon Chromlis Furcifer era la primire pentru L'ung. O prinse cu mâna goală şi o aruncă înapoi la Betty.

— Ce aştepta? Mormăi Măritul Gregory. Era perfect. Ignoră privirea de gheaţă a lui Spur.

— O ţâră mai jos data viitoare, don'şoară, zise Warp, indicându-şi încă o dată preferinţa cu bâta. Viteza a fost bună, acum loveşte precis.

Tânăra Melody Velez se căţărase la capătul cel mai de sus al gra-denei şi îl observă pe Spur trecând pe sub ea.

— E aici! Strigă. Spur e aici!

Jocul încetă şi gradenele se goliră când sătenii se înghesuirăân ju-rul lui, bătându-1 pe spate şi strângându-i mâna. In cinci minute fu să-rutat mai mult decât fusese în tot anul precedent.

— Deci el e un alt prieten exterior de-al tău? Bunicuţa Joy îl ţinea pe Măritul Gregory la o lungime de braţ, analizându-1. Salut, băiete. Cum te cheamă?

— SuntMăritul Gregory de Kenning, zise el. Darnumele meu de pe Walden e Lucky, poţi să-mi spui aşa.

Cetăţenii din jur râseră nervos.

— Atunci eşti Norocos.

Bunicuţa Hope Nakuru atinse bandana roz înnodată în jurul gâ-tului lui.

— Nu-i aşa că-i o eşarfa drăguţă? Măritul Gregory radia.

Spur era uluit de toate astea.

— Dar cine v-a spus că sunt exteriori? Cum au ajuns aici? Şi de ce jucaţi baseball?

— Memsen i-a adus, spuse Peace Toba. A zis că se vor înţelege după ce încep să joace. Şi a avut dreptate.

Mica Jewel Parochet îl trase de cămaşă:

— Spur, zicea că ai zburat cu un elicopter. Cum a fost?

— Poate data viitoare aduci şi un musafir cu tine, zise Melody Ve-lez, zâmbind. Se freca de el fară prea multă discreţie.

Spur aruncă o privire mulţimii care se rărea; cetăţenii urcau din nou în gradene.

— Dar Memsen unde e?

Peace Toba arătă cu degetul; Memsen tocmai intrase în teren pe partea bazei din dreapta când Constant Ngonda o capturase. Dă-dea din mâini cu atâta frenezie încât părea că avea de gând să zboa-re în jurul terenului. Memsen îşi aplecase capul aşa de mult că practic urechea îi ajunsese pe umăr. Apoi îl văzu pe Spur. Îşi ciocni inelele în direcţia lui, cu un zâmbet viclean pe faţă. Ştia că ar fi tre-buit să fie furios pe ea, însă se simţea plutind, de parcă tocmai şi-ar fi pus jos stingătorul şi ar fi dezbrăcat echipamentul de teren. Ori-ce se întâmpla acum, nu era vina lui. Făcuse ce putuse mai bine pen-tru satul lui.

— Deci asta ascundeai tu de mine, chicoti tatăl său. Ştiam eu că tre-buie să fie ceva. Prietenii tăi sunt de treabă. Nu trebuie să-ţi faci griji.

Opti la ureche: De treabă, dar foarte ciudaţi. Nu rămân aici, nu-i aşa? Se retrase.

— Prosper, avem nevoie de tine în meciul ăsta. Puştii ăştia sunt niş-te duri. Arătă spre Kai Thousandfold: Ăla are un braţ ca un furtun de pompieri.

— Nu mulţumesc, zise Spur. Dar tu ar trebui să reintri în joc. Ridică braţele deasupra capului şi le flutură înspre gradene:

— Mulţumesc, mulţumesc tuturor, le strigă celor care-1 întâmpi-naseră. Ei se liniştiră ca să-1 asculte. Dacă vă aşteptaţi la vreun discurs, n-aţi nimerit fermierul potrivit. O să spun doar că mă bucur că sunt acasă, şi atât. Bine?

Mulţimea murmură în asentiment.

— Atunci jucaţi. Izbucniră urale.

— Hai, Vulturii! Uralele se înteţiră.

— Pot săjoc şi eu? Întrebă Măritul Gregory. Pare distractiv. Trase de bretelele salopetei: Pot să joc, nu-i aşa? Avem multe

feluri de base-ball pe Kenning. Dar regulile voastre sunt diferite, aşa-i? Explică-mi-le.

— De ce m-aş osteni? Spurâncepuse să se întrebe dacăMăritul Gre-gory nu-1 lua de prost. Se pare că vă descurcaţi destul de bine şi aşa.

Alteţa Sa Jacqueline Kristof îi înconjură umerii cu braţul.

— Mingeae moale, deci farămănuşi, spuse, conducându-1 peteren. Nu există tuşe, deci de fapt trebuie să-1 loveşti cu mingea pe cel care aleargă. Asta se numeşte sting. Fără faulturi şi fară…

Toţi spectatorii se aşezară pe scaunele lor, iar Spur îşi croi drum spre Ngonda şi Memsen. Ea nu purta salopeta standard L'ung, ci o rochie verde cu imprimeu floral. Îşi spălase desenele fosforescente de pe bra-ţe şi-şi legase părul la spate într-o coadă. Dar dacă încercase să nu iasă în evidenţă, categoric eşuase. Era cea mai înaltă femeie de pe planetă.

— Vorbeşte cu ea, zise Ngonda. Aveam o înţelegere…

— Pe care voi aţi încălcat-o, replică Memsen. Am fost de acord ca Măritul Gregory să viziteze Littletonul, iar voi să-1 lăsaţi să facă ce no-roc va putea. Aţi promis că-1 lăsaţi să facă un tur al satului…

— Sub supravegherea lui Spur, Preavenerabilă, o întrerupse Ngonda.

Betty Chief Twosalt aruncă şi Warp privi din nou cum trece min-gea. Asta nu se potrivea copiilor L'ung.

— Întârziaţi jocul, domnule, strigă cineva. Memsen se întoarse de la Ngonda spre Spur.

— După cum îi explicam delegatului, L'ung şi cu mine vedem tot ceea ce vede Măritul Gregory. Aşa că ştim că 1-ai prezentat doar la doi dintre vecinii tăi. Ai promis că se va putea întâlni cu cetăţenii aces-tui sat, dar până acum 1-ai ţinut izolat. Are nevoie să fie printre oa-meni, Spur. Hambarele nu au noroc. Oamenii au.

— A fost decizia mea, zise Spur. Îmi asum responsabilitatea.

— Iar asta a fost a noastră, zise ea arătând spre teren. Deci? Ngonda pufni dezgustat.

— Trebuie să sun la Concord. Oficiul Diplomaţiei va înainta un protest la Forumul celor O Mie de Lumi.

Se îndepărtă un pas de ei, apoi se întoarse şi agită un deget spre Memsen:

— E clar o violare a Legământului nostru, Preavenerabilă. Clanul L'ung va fi rechemat pe Kenning.

Pe când ei îl priveau pe Ngonda îndepărtându-se, Warp lovi şi tri-mise mingea înapoi la aruncător. Betty o prinse, dar îi alunecă prin-tre degete şi se rostogoli pânăân colţ. Micul Senator Dowm se aruncă asupra ei, dar se opri fiindcă Warp deja era cu o mână pe jalonul ba-zei dreapta.

— Poate ar fi trebuit să-i fac cunoştinţă Măritului Gregory cu ceva mai multă lume.

Spur se întrebă dacă apropierea de Memsen îi altera percepţiile.

Întreaga planetă părea să se încline uşor, aşa cum se întâmplase în după-amiaza aceea când el şi Leaf Benkleman băuseră un litru întreg din cel mai bun rachiu de mere al mamei ei.

— Dar de ce jucăm baseball?

Memsen îşi arătă dinţii într-un fel care nu era deloc un zâmbet.

— Toleranţa nu pare să fie preţuită de cetăţenii Statului Transcen-dent. Ati fost învăţaţi că modul vostru de viaţă e mai bun nu numai faţă de cel al pukpukşilor, ci şi faţă de cel al majorităţii culturilor ce-lor O Mie de Lumi. Sau am interpretat noi greşit textele? Spur clătină mohorât din cap.

— Aşadar. Ciupi aerul: Delegatul Ngonda avea dreptate să insiste că aterizarea unui elicopter în Comunitatea voastră ar putea intimi-da oamenii. A trebuit să găsim un mod mai puţin ameninţător de a ne face apariţia, de a ne justifica prezenţa şi de a-ţi întâlni vecinii. Cer-cetările au stabilit că baseball-ul ar fi un truc posibil. Vulturii voştri au fost campioni în Hamilton County acum doi ani şi pe locul doi în Nord-Est în 2498.

— Un truc.

— Un truc ca să profităm de tradiţiile voastre. Satul e mândru de realizările sale în baseball. Sunteţi obişnuiţi săjucaţi cu străini. Şi, de-sigur, avem o invitaţie din partea lui Spur Leung, eroul zilei.

Livy Jayawardena lovi o minge înaltă care zbură peste capete-le mijlocaşilor. Kai Thousandfold, jucând fundaş, alergă cu spate-le şi o prinse peste umăr. Intre timp Warp se mutase la

baza stânga. In anii lui cei mai buni s-ar fi descurcat, dar anii lui cei mai buni fuseseră când Spur era bebeluş. Kai se întoarse şi aruncă; aruncarea lui perfectă îl lovi pe Warp drept între omoplaţi. Joc dublu, servi-ciu încheiat.

— Eu v-am invitat? Întrebă Spur. Când anume?

— Cum, în spitalul unde noi ţi-am salvat viaţa. Susţineai mereu că L'ung nu sunt nişte adversari pe măsura Vulturilor tăi. I-ai spus doc-torului Niss că nu-ţi poţi imagina să piardă un joc de baseball contra unor exteriori, mai ales contra unei cete de copii. Zău aşa, Spur, asta a fost prea de tot. A trebuit să-ţi acceptăm provocarea. Aşa că am so-sit la primărie, ne-am spus povestea tuturor celor pe care i-am întâl-nit. Într-o oră gradenele erau pline.

Spur era impresionat.

— V-aţi gândit la asta încă de ieri?

— De fapt, doar în ultimele câteva ore.

Făcu o pauză, aparent distrasă. Scoase unpa-pa-pa-ptt jos, repetitiv.

— Cu toate cătrebuie să ştii ceva despre noi, zise în cele din urmă. Desigur, delegatul Ngonda ar fi scandalizat dacă ar şti că ţi-am spus, dar el e scandalizat de orice. Se aplecă la înălţimea lui, astfel încât erau faţă în faţă: Arareori gândesc ceva de una singură, Spur.

El se strădui să nu observe că genunchii ei sunt îndoiţi în direc-tii diferite.

— In majoritatea timpului, noi gândim pentru mine.

Lumea păru să se mai încline încă puţin; Spur simţea că e pe punc-tul să alunece de pe ea.

— Nu cred că am înţeles ceea ce tocmai ai spus.

— E complicat. Se îndreptă: Iar aici atragem atenţia. Pot să aud cum câteva femei tinere şuşotesc despre noi. Vatrebui să găsim un loc mai intim ca să discutăm. Am nevoie de sfatul tău.

Se întoarse şi făcu cu mâna cetăţenilor din gradene care îi priveau. Spur se forţă să zâmbească şi le făcu şi el cu mâna, apoi o conduse pe deal înspre primărie.

— Ngonda o să-şi înregistreze protestul, zise ea, şi îi va fi sumar res-pins. Păstrăm continuu contactul cu Forumul Celor O Mie de Lumi.

În timp ce mergea începu să vorbească întretăiat. Urcarea pantei uşoare a dealului o lăsase fară suflu.

— Ei ştiu ce facem noi. Nu toate lumile sunt de acord. E greu de ajuns la un consens. Dar clanul L'ung are un pl an… Să deschidă ne-gocierile între voi… Şi pukpukşi. Aşeză o mânăpe umărul lui ca să se sprijine: Crezi că e ceva ce ar merita făcut?

— Poate.

Putea să simtă căldura mâinii ei prin materialul subţire al cămăşii.

— Bine, da. Se gândi că poate să fie un alt truc: Dar cine sunteţi voi? Cine sunt L'ung? De ce faceţi asta?

— Ai răbdare.

În vârful dealului ea trebui să se odihnească să-şi recapete răsufla-rea. In cele din urmă spuse:

— Ai vorbit cu Măritul Gregory despre gosdogi?

— De dimineaţă în camion.

— L'ung 1-au instigat. Înţelege că noi nu credem că gosdogii gân-desc în adevăratul sens al cuvântului. Poate evaluarea iniţială Peekay a fost reală. Dar dacă se descoperă că sunt mai inteligenţi, atunci am putea aduce problema tratamentului lor de aici în atenţia Forumu-lui. Ar fi o problemă delicată să îndreptăm dezbaterile către remediul dorit de L'ung. Complicat, dar nu imposibil. Forumul nu are puterea reală să intervinăâân problemele lumilor membre, iar Preşedintele vos-tru Winter are dreptul să conducă Walden cum vrea. Dar depinde de opinia favorabilă a Celor O Mie de Lumi. După ce vom fi terminat aici, L'ung va propune crearea unei rezervaţii în care gosdogii să poa-tă trăi în habitatul lor natural.

— Dar nu a mai rămas habitat natural. Pukpukşii 1-au distrus.

— Ah, dar ecosistemele pot fi recreate. Gesticula spre păşunea care se întindea în faţa lor, spre gardurile de trandafiri de pe marginea ei şi copacii care o umbreau, ale căror frunze tremurau în adierea vân-tului de vară: După cum prea bine ştii.

— Ce legătură are o rezervaţie de gosdogi cu pukpukşii?

— Să ne dăm la o parte din soare înainte să ne topim. Memsen îl conduse spre o bancă la umbra unui ulm. Se lăsă pe ea;

Spur rămase în picioare, privind în jos. Era o schimbare; îi uşura du-rerea de gât.

— Rezervaţia creează un precedent. Îşi zăngăni inelele: Ca să fie înfiinţată, trebuie controlată creşterea pădurii, ceea ce

înseamnă că extinderea Statului Transcendent pe Walden va fi blocată. Până acum, Cooperativa a refuzat să negocieze asupra acestui punct. Apoi se pune problema amplasării rezervaţiei. Voi şi pukpukşii va tre-bui să începeţi tratative pentru stabilirea unui loC. Împreună. Cu o înghiontire delicată din partea Forumului, cine ştie ce fel de discu-tii vor avea loc la o astfel de întâlnire.

— Dar nu putem! Spur îşi şterse sudoarea de pe frunte. Statul Transcendent a fost fondat pentru ca oamenii să poată trăi izolaţi şi să ne rămânem credincioşi nouăânşine. Atât timp cât pukpukşii tră-iesc aici, vom fi atacaţi direct de exteriori.

— Statul vostru Transcendent este un experiment controversat. Memsen deveni palidă la faţă şi emise suriQtul pa-pa-pa-ptt pe care Spur îl auzise şi mai înainte.

— Întotdeauna ne-am întrebat cum pot fi izolarea şi ignoranţa niş-te baze potrivite pentru o societate umană. Voi chiar credeţi în sim-plitate, Spur, sau pur şi simplu nu cunoaşteţi ceva mai bun?

Spur se întrebă dacă ea folosise vreo tehnologie interzisă de-a ex-teriorilor pentru a-i privi în suflet; se simţea violat.

— Eu credân asta. Arătă, aşa cum făcuse şi ea mai înainte, spre Co-munitatea Littleton, verde ca un vis: Nu vreau ca satul meu să dispa-ră. Pukpukşii au distrus deja lumea asta.

— Da, asta s-ar putea întâmpla, dacă asta hotărâţi voi şi copiii voştri, spuse Memsen. Noi nu avem un răspuns pentru voi, Spur. Dar întrebarea este, aveţi nevoie de o rezervaţie ca a gosdogilor sau sun-teţi suficient de puternici ca să vă păstraţi credinţele indiferent cine le contestă?

— Ăsta e planul vostru pentru salvarea Walden-ului? Strivi iarba cu pantoful: Ăsta e norocul pe care Măritul Gregory a bătut atâta drum ca să-1 facă?

— Oare? Se lăsă pe spate pe bancă şi privi în sus la coroana ulmu-lui: Poate că da.

— Ce idiot am fost.

O spuse cu amărăciune; dacă ea avea de gând să se folosească de el, cel puţin ar fi putut recunoaşte.

— Tu, Măritul Gregory şi L'ung vă învârtiţi prin exterior, treceţi prin aventuri măreţe şi rezolvaţi problemele altor oameni.

Începu să se plimbe înainte şi înapoi prin faţa băncii.

— Sunteţi un fel de supereroi, nu-i aşa?

— L'ung s-au adunat ca săânveţe să deosebească guvernările una de alta, zise ea cu răbdare. Uneori călătoresc, dar în cea mai mare par-te a timpului stau cu noi pe Kenning. Desigur, ei au putere politică în Forum pentru că sunt cine sunt, dar scopul lor nu e atât să facă ceva, cât să înveţe. Apoi, după câţiva ani, această cohortă se va dez-membra şi ei se vor împrăştia pe lumile lor să-şi încerce norocul. Şi când va veni timpul să ne căsătorim…

— Să te căsătoreşti? Cu cine?

— Cu Măritul Gregory, desigur.

— Dar e doar un copil.

Memsen trebuia să-i fi simţit dispreţul din glas.

— Destul de curând îşi va avea propriul său noroc, zise ea rece. Am fost aleasă cea de a douăzeci şi doua Memsen de către predecesoarea mea. M-a căutat ani de-a rândul prin cele O Mie de Lumi.

Cu un icnet obosit se ridică în picioare, şi din nou îl domină prin înălţime.

— O Memsen e de două ori onorată: este soţia unui Mărit Grego-ry şi mama altuia. Vocea ei devenise declamatoare, ca şi când ar fi ros-tit un discurs bine repetat înainte: Iar eu o port pe predecesoarea mea şi încă douăzeci de suflete dinaintea ei salvate în memoria noastră, ast-fel încât întotdeauna putem să-1 slujim pe Măritul Gregory şi să-i sfătuim pe L'ung.

Spur era oripilat de cât de puţin o înţelegea pe femeie.

— Ai nişte persoane moarte… În interiorul tău?

— Nu moarte, zise ea. Salvate.

Un claxon înnebunit îi întrerupse. Un camion se înclină luând curba şi derapa oprindu-se în faţa primăriei. Stark Sukulgunda sări din camionul încă în mers şi se năpusti înăuntru.

Spur se îndreptă de spate.

— Ceva nu e-n regulă.

Porni spre camion şi ajunsese până în dreptul statuii Preşedinte-lui Winter, ridicată sus pe piedestal, când Stark se năpusti din nou afa-ră pe uşă. Il văzu pe Spur şi flutură cu frenezia mâna.

— Unde sunt toţi? Strigă. Nu răspunde nimeni.

— Joacă baseball. Spur o luă la fugă: Ce s-a întâmplat? Ce-i?

— Baseball?
Ochii lui Stark se bulbucaseră, iar el încerca să-şi recapete răsuflarea.
— Coasta de sud a Lamanei… Arde… Arde totul… A luat foc pădurea!
XIV
„Am trecut încet prin pădurea de la stânca Fairhaven, m-am urcat pe cea mai înaltă piatră şi m-am aşezat pe ea ca să observ progresul flăcărilor, care se apropiau cu iuţeală de mine, aflân-du-se acum cam la un kilometru distanţă de punctul din care pornise focul. Am auzit sunetul îndepărtat al clopotului dând alarma şi am ştiut că oraşul se afla în calea incendiului. Până acum m-am simţit ca o persoană vinovată. Nimic altceva decât ruşine şi regret, dar acum am rezolvat scurt problema cu mine însumi şi mi-am spus: Cine sunt oamenii ăştia care pretind că sunt stăpânii acestor păduri şi în ce fel sunt eu rudă cu ei? Am dat foc pădurii, dar prin asta nu am făcut nici un rău, iar acum e ca şi cum un fulger ar fi făcut-o. Flăcările alea nu fac decât să consume combustibilul lor natural. Deci am rezolvat repede conflictul cu mine însumi şi m-am ridicat să privesc flăcările care se apropiau. Era un spectacol glorios, iar eu eram singurul care să se bucure de el. Focul atinsese deja baza stâncilor şi urca pe versanţii lor. Veveriţele fugeau din faţa lui într-o goană orbeas-că, iar porumbeii se agitau prin norii de fum. Flăcările aprin-deau pinii până în vârf de parcă ar fi fost praf de puşcă."
Mai mult de jumătate din Departamentul Pompierilor Volun-tari din Littleton jucau baseball când sună alarma. Se năpustiră în sus pe deal spre sediul de cărămidă din Comunitate, urmaţi de aproape toţi spectatorii, care se înghesuiau neliniştiţi în sala comu-niunii în timp ce pompierii ţineau sfat. In mod normal erau şaispre-zece pompieri la datorie, dar, ca şi Spur, Will Sambusa, Bright Ayoub, Bliss Bandaran şi Comandantul Cary Millisap se înrolase-ră în Corp. Cape era în prezent Şef Adjunct; el i-ar fi condus pe vo-luntari dacă fml său n-ar fi fost acasă. Chiar dacă Spur protestă că el era doar un simplu pompier, prima decizie a voluntarilor fusese să-1 voteze pe el Şef Executiv.
Ca orice unitate dintr-un oraş mic, Departamentul Pompierilor din Littleton răspundea în mod obişnuit la apeluri în

caz de incendii în case, tufişuri care luau foc şi accidente de tot felul, dar erau prost echipaţi ca să oprească un incendiu major. Aveau doar o singură ma-şină, un tractor vechi cu o pompă de trei mii de litri pe minut şi un tanc de apă de cinci mii de litri. Ducea cincizeci de metri de furtun cu diametrul de şase centimetri, cincizeci de metri de furtun auxiliar şi o scară metalică de zece metri. Dacă incendiul era atât de mare cum îl descrisese Stark, Autospeciala Nr. 4 va fi la fel de folositoare în lup-tă cu el ca şi o mătură.

Spur rezistă impulsului de a-şi sui echipa în maşină să se repea-dă spre incendiu. Avea nevoie de mai multe informaţii înainte de a-şi angaja forţele insuficiente. Ar fi durat cel puţin o oră până când ar sosi companiile din satele învecinate, iar Corpul putea să nu ajun-gă la Littleton înainte de căderea nopţii. Cape întinse o hartă pe masa lungă de la sediu şi voluntarii se înşirară în jurul ei, cu ume-rii aduşi şi posomorâţi. Bunicuţa Joy se strecură înăuntru, aprinse un singur pătrat de comuniune şi ieşi, lăsându-i să contemple ceea ce incendiul ar putea face satului lor. Il asaltară cu rândul pe Stark cu întrebări despre ceea ce văzuse în realitate. La început el făcu tot posibilul să răspundă, dar şocul pe care îl avusese putea dezechilibra oameni mai buni decât el. Pe măsură ce îl presau, deveni posac şi suspicios.

Familia Sukulgunda locuia mult la vest faţă de Leung şi mai sus pe coastele Lamana. Veniseră mai târziu în Littleton şi unele porţiuni ale terenurilor lor erau aşa de accidentate încât trebuiseră terasate. Se aflau la circa patru kilometri nord de Comunitate, chiar la capă-tul lui January Road, un drum neasfaltat cu multe cotituri. Stark îşi menţinu declaraţia că incendiul ajunsese la el coborând coasta, în ge-neral din direcţia Lookover Point spre est. La început pretinse că se afla la un kilometru distanţă când îşi părăsise el casa, dar apoi se răz-gândi şi insistă că incendiul practic îi atinsese hambarul. Asta nu avea sens, fiindcă briza puternică dinspre răsărit ar fi împins focul în di-recţie opusă, spre fermele Ezzat şi Millisap, şi eventual spre Herre-ra şi Leung.

Spur se cutremură imaginându-şi focul mugind prin livezile lui GiGa. Dar vecinii se bazau pe faptul că el îşi va stăpâni aceste temeri.

— Dacă ceea ce spui e adevărat, cugetă el, ar putea însemna că focul a fost pus deliberat şi acel cineva e încă acolo încercând să ne facă necazuri.

— Torţe în Littleton? Livy Jayawardena părea că se îndoieşte. Nu ne aflăm în apropierea terenurilor aride.

— Nici Double Down nu era, zise Cape. Nici Wheelwright.

— Asta nu ştiu. Stark Sukulgunda îşi scoase şapca de pe cap şi în-cepu s-o frământe. Tot ce ştiu e că ar trebui să nu mai discutăm de-spre ce e de făcut şi să facem ceva.

— Mai întâi trebuie să ştim sigur încotro se îndreaptă focul, ceea ce înseamnă că trebuie să urcăm pe Lamana Ridge Road.

Spur se străduia să pună în practică ceea ce învăţase la pregătire.

— Dacă focul nu a trecut dincolo de drum şi a luat-o înapoi pe versantul nordic, atunci putem folosi drumul drept baraj şi să păs-trăm linia asta. Şi când vor veni întăriri, o să-i trimitem spre est peste deal la vârful incendiului. Într-acolo bate vântul. Ridică privirea spre ceilalţi să vadă dacă şi ei sunt de acord: Trebuie să ne gândim serios la un perimetru estic.

— De ce? Stark era livid. Pentru că acolo locuieşti tu? Casa mea e cea care…

— Taci, Stark, zise Peace Toba. Umple-ţi plămânii de comuniune şi împacă-te cu satul.

Niciuna dintre fermele ameninţate care se aflau în calea incendiu-lui spre răsărit nu era complet curăţată de copaci. Simplitatea cerea ca cetăţenii să cultive din pământurile lor numai atât cât au nevoie. Fermierii de pe Walden foloseau pădurea ca paravan împotriva vân-tului; păstrarea copacilor pe terenurile nefolosite prevenea eroziunea solului. Dar acum Spur se gândea latoţi pinii, tuia şi cedrii roşii, ală-turi de foioasele din pădurile în care se jucase când era copil. La Râul Motu văzuse pinii explodând în flăcări. Şi mai erau şi grămezile in-flamabile de rumeguş, buturugi şi buşteni vechi pe care le aduna fie-care fermier, uscându-se în soarele de vară.

— Dacă lucrurile merg prost în est, am putea fi nevoiţi să oprim focul mai departe la Blue Valley Road. Spur arătă cu degetul linia de pe hartă: Nu ar fi un baraj atât de eficient ca drumul de pe coastă, dar îl putem îmbunătăţi. Bandaran şi Sawatdee să cureţe toată litie-ra şi humusul din partea de vest.

Apoi grăpaţi tot drumul. Vreau să văd o fâşie de cel puţin trei metri lăţime de pământ curat, pe întrea-ga lungime.

— Prosper, şopti Cape. Doar nu renunţi la toate astea.

Indică pe hartă graniţele celor patru ferme ameninţate, oprindu-se la pătratul negru care marca Diligence Cottage.

Spur privi scurt la tatăl său, apoi din nou în depărtare, tulburat de ceea ce văzuse. Capability Leung părea la fel de disperat ca Stark Sukulgunda. Poate chiar mai mult, întrucât credea că tocmai îl auzise pe fml său condamnând la distrugere munca sa de o viaţă. Pentru prima dată în viaţă Spur se simţi de parcă el era tatăl, iar Cape fiul.

— Nu, încercă să-1 liniştească pe tatăl său cu un zâmbet. Asta e doar linia de retragere. Sper să putem tăia o linie de la Iazul Spot de-a lun-gul Mercy's Creek până la râu. Terenul e accidentat şi în funcţie de cât de repede avansează focul, s-ar putea să nu avem suficient timp, dar dacă putem menţine linia aia, îi salvăm pe Millisap, Joerly şi pe noi.

Nimeni nu spuse că fermele Ezzat ar fi fost oricum pierdute, chiar dacă această strategie riscantă ar fi funcţionat.

— Dar în clipa asta focul e mult mai aproape de casa mea decât de oricare alta, zise Stark. Şi chiar tu ai spus, poate că e un maniac sinu-cigaş care abia aşteaptă să-şi dea foc şi să ia şi casa mea cu el.

Pe Spur îl enerva felul în care Stark Sukulgunda se tot lua de el. Ii venea greu să se concentreze.

— Putem trimite maşina la tine, Stark, zise, dar nu ştiu la ce ar fo-losi. Nu ai nici o apă stătătoare pe pământul tău, nu-i aşa?

— De ce?

— Maşina nu are decât un rezervor de cinci mii de litri de apă. Nu e nici pe departe suficient dacă arde casa ta.

— Am putea cufunda furtunul de aspiraţie în fântâna lui, spuse Livy. Săpompăm de acolo.

— Ai puţ săpat? Întrebă Cape. Cât de adânc?

— Patru metri.

— Probabil 1-am secaânainte de a reuşi să facem ceva, admise Cape.

— Banu, zise Spur. Are dreptate. Peace, tu, Tenny şi Cert duceţi autocisterna la Sukulgunda. De asemenea puteţi asigura perimetrul la vest. Curăţaţi o linie cât puteţi mai mult în sus pe

deal. Fiţi atenţi la torţe. Nu cred că focul o să vină spre voi, dar, dacă vine, fiţi pre-gătiţi, înţelegeţi? Duceţi-vă la tell şi anunţaţi-ne dacă se schimbă ceva.

— Vă contactăm când ajungem acolo, spuse Peace în timp ce echi-pa ei pleca să-şi ia echipamentul.

— Livy, tu şi ceilalţi înconjuraţi cât puteţi de mult ca să ajutaţi li-nia de la pârâu. Poate puneţi un contrafoc, dar ţineţi legătura cu mine. Cât combustibil aveţi?

— Cel puţin douăzeci de grenade. Poate mai multe. Dar nu avem bombe incendiare.

— Atunci aduceţi benzină, probabil o să aveţi nevoie. Ţineţi-vă oa-menii între civili şi incendiu, aţi înţeles? Şi retrageţi-vă dacă se încin-ge prea rău. Am pierdut prea mulţi prieteni anul ăsta. Nu vreau să mai îngrop pe altcineva. DiDa, noi trebuie să găsim un mod de a ajunge pe creastă…

Fu întrerupt de vuietul mulţimii, care se adunase în faţa sediu-lui pompierilor. Spur înlemni, pe moment uluit. Doar nu puteau să continue să joace baseball, nu? Apoi se gândi că incendiul trebu-ia să-şi fi schimbat direcţia. Cobora dealul mai repede decât ar fi avut dreptul s-o facă, o avalanşă de foc pe punctul de a incinera Comu-nitatea şi el nu putea face nimic ca să se lupte cu el; în coşmar, nu avea stingător. Şi nici geaca ignifugă. Spur se cutremură. Nu era po-trivit să conducă, să decidă ce să lase pradă focului şi ce să salveze. Era slab, sufletul său era pierdut în beznă deşi ştia că nu ar trebui să-i fie frică. Era un veteran al luptei cu focul, dar cu toate acestea frica îl copleşise.

— Te simţi bine, fiule?

Tatăl său îi puse o mână pe umăr. Incendiul lingea bolovanii şi pârlea copacii din pădurea pe care el jurase s-o protejeze.

— DiDa, şopti, aplecându-se mai aproape de tatăl său ca să nu-1 audă nimeni altcineva, şi dacă nu-1 pot opri?

— O sa faci tot ce poţi, Prosper. Toată lumea ştie asta.

Când ieşiră alergând din clădire, văzură fumul înălţându-se pe cer la nord-vest. Dar nu norul diabolic uluise mulţimea, care încă se mai scurgea afară din sala comuniunii. O umbră trecu drept pe deasupra capetelor şi, chiar şi în arşiţa după-amiezii dezastruoase, Spur îngheţă.

Tăcut, caun miracol, elicopterul Măritului Gregory aterizaân mij-locul Comunităţii Littleton.

XV

„Oamenii se duc la foc pentru distracţie. Când văd cu câtă râvnă aleargă la un incendiu, fâe pe vreme rece, fie pe căl-dură, noaptea sau ziua, târând după ei o pompă, sunt uluit să constat cât de bine serveşte unui scop nivelul emoţiei.”

— E o mare diferenţă între incendiul de suprafaţă şi incendiul de coronament, spuse Pendragon Chromlis Furcifer copiilor L'ung adu-naţi în burta elicopterului. Incendiile de suprafaţă se deplasează pe so-lul pădurii, consumând litiera.

Citea după nişte notiţe pe care le derula pe antebraţ.

— Stai, ce-ai spus că e litiera? Întrebă Alteţa sa Jacqueline Kristof, cea mai mică L'ung.

Memsen ciupi aerul.

— Nu mai întrerupe, Alteţa ta. Dacă ai întrebări, interoghează cog-nosferaân linişte. Ii făcu semn din cap lui Penny: Continuă, Pendra-gon. Te descurci bine.

— Litiera este iarba, lăstarii, frunzele moarte, copacii căzuţi – lu-cruri de genul ăsta. Deci un foc de suprafaţă poate arde repede sau în-cet, depinde. Dar dacă flăcările urcă în coroanele copacilor, aproape întotdeauna străbate pădurea. Întrucât Statul Transcendent nuposedătehnologie să-1 oprească, Spurvatrebui să-1 lase şase stin-gă de la sine. Dacă vă uitaţi aici…

Grupul se adunăânjurul ei, aplecându-se săvadă.

Spur reuşise în cea mai mare parte s-o ignore pe Penny, deşi Cape continuase să se încrunte la L'ung. Memsen le explicase că Penny avea drept temă pentru excursia pe Walden incendiile din păduri.

Elicopterul nu era perfect etanşat împotriva fumului. Fiind la marginea coloanei de convecţie de fum şi cenuşă fierbinte, în aerul din interiorul elicopterului începu să se simtă mirosul amărui de ars.

Acest lucru îi impresiona pe copiii L'ung. Se plimbau de colo-colo, strigându-se:

— Aici, uite aici. Acum simţi mirosul? E mai puternic aici! Desfăcuseră despărţiturile şi făcuseră transparent cea mai mare parte a fuzelajului ca să poată observa evoluţia incendiului. O singură bandă lată de trei metri rămăsese solidă de la vârful

punţii la coada elicopterului, ca o concesie făcută lui Spur şi Cape; copiii L'ung pă-reau total imuni la teama de înălţimi. Spur era mândru de cum se des-curca Cape la primul său zbor într-un elicopter, în special fiindcă el însuşi simţea puţin greaţa ori de câte ori privea direct în jos prin pun-te la culmea aflată la o mie cinci sute de metri dedesubt.

Având acest avantaj, Spur putea vedea exact ce trebuia făcut pen-tru a înconjura incendiul şi îşi dădu seama că nu aveau resursele nece-sare s-o facă. Privind spre nord, fu uşurat că focul nu traversase încă Lamana Ridge Road spre zona sălbatică de pe versantul opus. Dacă nu apărea o schimbare neprevăzută a direcţiei vântului sau dacă scântei-le nu aprindeau focare noi, credea că ar putea reuşi să ţină focul în va-lea Littleton. Dar ar fi avut nevoie de zeci de pompieri bine pregătiţi sus pe culme ca să apere drumul cât mai mult posibil. In vest, văzu lo-cul unde flăcările se apropiau de ferma familiei Sukulgunda, dar acum incendiul părea să nu fie mai mult decât un foc de suprafaţă care deja începea să se restrângă. Peace şi echipa cu AutospecialaNr. 4 nu tre-buiau să aibă dificultăţi să-1 stingă. După aceea urma să-i mute pe creas-tă, cu toate că numai trei oameni şi o pompă antică n-ar fi fost suficienţi ca să împingă înapoi un zid de flăcări cu lăţimea de doi kilometri.

— Acolo unde vedeţi pete mai întunecate de pădure sunt răşinoa-sele, combustibilul cel mai bun, zise Penny. Dacă iau foc, e ca o ex-plozie, de aici provin coloanele alea imense de fum.

La est şi la sud situaţia era sumbră. Focul coborâse mult mai mult pe deal decât se aşteptase Spur. Îşi aminti de la pregătire că incendiile ar trebui să se întindă mai repede în sus decât în jos, dar aici răspândirea la nord şi la sud, în sus şi în jos pe pantă, părea cam la fel. Imediat ce primele echipaje vor răspunde din satele apropia-te Bode Well şi Highbridge, vor trebui să se desfăşoare la baza dea-lului ca să protejeze Comunitatea şi fermele de dincolo de el.

Vârful incendiului era un foc de coronament violent gonind spre est, sub un primejdios coş de fum care se înălţa kilometri deasupra eli-copterului. Când Spur permisese familiilor Ezzat şi Millisap să salve-ze cât de mult puteau din casele lor, crezuse că vor avea mai mult timp. Acum îşi dădea seama că greşise calculele. Prin tellul portabil le ordonă ambelor familii să plece

imediat. Bash Ezzat plângea când spuse că deja putea să vadă focul alunecând spre ea. Spur încercă din nou tellul lui Comfort ca s-o anunţe că ferma ei se afla drept în calea incendiului, dar tot nu primi nici un răspuns.

— DiDa, spuse Spur cu blândeţe; se temuse de acest moment încă de când înţelesese adevărata amploare şi direcţia incendiului. Trebuie s-o scoatem pe Livy şi pe oamenii ei de la pârâu pe Blue Valley Road.

Se întări împotriva furiei, durerii, reproşurilor.

— Nu avem timp să curăţăm barajul, continuă el. Cel puţin nu unul care să stăvilească incendiul.

— Cred că ai dreptate, zise Cape, lejer de parcă ar fi discutat despre care pomi să-i tundă. E simplu, nu-i aşa?

Uşurat, dar încă trist, îşi îmbrăţişa tatăl.

— Îmi pare rău, DiDa.

Nu-şi putea aminti când fuseseră ultima dată atât de apropiaţi, şi nu fu surprins când Cape nu-i răspunse la îmbrăţişare.

— Să trimitem pe cineva acasă? Întrebă, dându-i drumul tatălui său. Să-i punem să împacheteze câteva lucruri? Acte, mobilă – mai avem puţin timp.

— Nu. Cape se întoarse şi-şi lipi palmele pe fuzelajul transparent al eli-copterului: Dacă aş face o asemenea prostie, ferma ar arde cu siguranţă.

Îşi ascunse faţa în mâini ca şi cum ar fi vrut să nu mai vadă. Dar soarele de după-amiază era o amintire ştearsă, pătat de norii clocoti-tori de fum.

Apoi Spur închise ochii, atât de strâns încât pentru o clipă simţi muşchii de la tâmplă tremurând.

— Memsen, zise, vocea înecându-i-se în gât, ne poţi lăsa la casa lui Sawatdee?

Spur întâmpină mai multă rezistenţă din partea lui Livy decât din partea tatălui său. Ii luă aproape zece minute ca s-o convingă că încer-carea de a săpa un şanţ de-a lungul Mercy's Creek era nu numai inu-tilă, ci şi periculoasă. Când termină, era epuizat. Se trânti alături de Cape pe unul dintre scaunele pe care Memsen le făcuse să apară din podeaua elicopterului, şi tocmai atunci tellul său portabil târâi. Mâ-râi, anticipând că era Livy revenind cu un nou argument.

— Prosper Leung? Zise o voce de femeie.

— Da.
— Sunt comandor Do Adoula, IV Ingineri. Echipa mea era pe CR în Longwalk, când am auzit că aveţi o problemă acolo, şi ne îndrep-tăm spre voi. Ajungem în Littleton în circa o oră. Înţeleg că te afli într-un elicopter. Ce vezi?
Predarea comenzii se făcu subtil, darrapid. Comandor Adoulaân-cepu prin a pune întrebări şi sfârşi prin a da ordine. Venea în patru camioane uşoare cu treizeci şi şapte de pompieri, dar nu aveau echi-pament greu. Aprobă decizia lui Spur de a opri focul la Blue Valley Road, şi îşi împărţi forţele în două chiar în timp ce vorbeau, dirijând jumătate pe deal şi jumătate s-o ajute pe Livy la Blue Valley. Ii puse pe pompierii locali de la Bode Well şi Highbridge să sape la sud ca să protejeze Comunitatea şi-i ceru lui Spur să rămânăân elicopter şi să fie ochii ei din cer.
Când terminară de vorbit, Spur se trânti înapoi în scaun. Era mul-ţumit că Adoula aprobase planurile lui de luptă cu focul şi uşurat că nu mai era el la conducere.
— Corpul? Întrebă Cape.
— IV Ingineri. Închise tellul: Erau pe CR în Longwalk.
— Asta da noroc!
— Noroc, aprobă el. Îgory şoptindu-i ceva lui Memsen.
— Cum te simţi, DiDa?
— Ştii, n-am văzut niciodată oceanul. Cape clipi, privind prin pe-retele exterior la pădurea de dedesubt: Mama ta voia să o duc acolo, ţi-am spus?
— Nu.
— Întotdeauna întreba dacă noi stăpânim ferma sau ferma ne stă-pâneşte pe noi. Scoase un sunet jos, parţial oftat, parţial fluierat. Mă întreb dacă mai stă în Providence.
Spur nu ştiu ce să spună. Cape se încruntă.
— N-ai ţinut legătura cu ea?
— Nu.
— Dacă vreodată vorbeşti cu ea, îmi spui?
— Sigur.
Dădu din cap şi fluieră din nou.
— Un incendiu aşa de mare e diferit de un incendiu de suprafaţă, zise Penny. E atât de fierbinte încât creează un fel de zonă de foc numită coloană de convecţie. In interiorul coloanei, bulele de aer supraîncălzit ies la suprafaţă, numai că noi nu

putem vedea asta. Dar la exterior, marginile de fum mai rece se scurg înapoi în jos spre pământ.

— Da, da. Măritul Gregory arătă cu degetul, vizibil emoţionat: Uite la vârf, în stânga dârei de fum. Parcă s-ar întoarce pe dos.

— Formidabil, zise Kai Thousandfold. Vă amintiţi sculpturile alea de gaz cu care ne jucam pe Blimminey?

— Dar asta o să fie o problemăpentru Spur şi pompierii lui, spuse Penny. E ca un coş de fum care împrăştie scântei şi cenuşă încinsă sus în atmosferă. Ar putea să coboare oriunde şi să aprindă focuri noi.

— O să moară cineva? Întrebă Senatorul Dowm.

— Sperăm că nu, zise Memsen. Spur face tot ce poate, iar ajutoa-rele sunt pe drum.

— N-ai vrea să tacă din gură? Murmură Cape, sprijinindu-se de Spur. Nu e o nenorocită de lecţie. Se uită cum ard vieţile noastre.

— Sunt din exterior, DiDa. Nu-i putem judeca.

— Şi de unde ştia ea atât de multe despre cum luptăm noi cu focu-rile? Uită-te la ea, e doar un copil.

Acelaşi lucru îl deranjase şi pe Spur, şi devenea din ce în ce mai greu să-şi scoată asta din minte. Când avuseseră copiii L'ung timp să facă toate cercetările? Sosiseră a doua zi după ce vorbise pentru pri-mă dată cu Măritul Gregory. Oare ştiuseră dinainte că aveau să vină pe Walden? Toate astea făceau parte dintr-un plan?

— Memsen spune că sunt deosebiţi.

— Spur. Măritul Gregory îi făcu semn să se apropie: Vino să arunci o privire.

Traversă puntea spre locul unde erau adunaţi copiii L'ung. Eli-copterul coborâse la o mie de metri şi se deplasa pe deasupra fer-mei Joerly.

— Uite, zise Măritul Gregory arătând spre pădurile prin care co-lindaseră de dimineaţă, un amestec de esenţe moi şi tari: mesteacăn şi stejar, tuia şi pin. In mijlocul ei, trei cârcei de fum cenuşiu urcau spre cer.

— Astea sunt focuri noi, spuse Penny. Provocate de scânteile căzute.

Spur nu credea asta. Noile focare îl îngrijoraseră tot timpul şi tre-cuse dintr-o parte în alta a elicopterului căutându-le. Dar

stabilise că nu trecuse suficient timp pentru ca scânteile de la incendiu să încea-pă să cadă. Coloana de convecţie se ridica la cel puţin cinci kilometri deasupra văii. Se holbă la vălătucii de fum ridicându-se din pădurile copilăriei lui cu o teamă care-i făcea greaţă. Scădeau în dimensiuni de la dreapta spre stânga. Trei focuri în şir, ceea ce însemna că fuseseră probabil puse intenţionat. Care era datoria lui? Era destul de sigur că scuterul lui se afla încă în hambarul de la Diligence Cottage. L-ar pu-tea folosi ca să se îndepărteze de incendiu în timp util. Cape ar putea monitoriza progresul focului pentru comandor Adoula. In plus, dacă era cineva acolo jos care punea focurile… Cineva.

— Memsen, zise. M-am răzgândit.

Elicopterul se opri deasupra terenului necultivat de lângă Dili-gence Cottage. Făcu un pas înapoi pentru ca balustradele să poată ieşi din punte pe lateralele rampei, care se extindeau încet ca o limbă de metal spre trifoiul de dedesubt. Cape, care stătea alături de Spur, zâmbi. Oare ce considera tatăl său aşa de distractiv?

— Putem rămâne aici săte aşteptăm, spuse Memsen. Dacă ai o pro-blemă, venim.

— Printre copacii ăştia n-o să puteţi. Nu, urcaţi din nou cu Cape să-i poată raporta comandorului.

Elicopterul se clătină în vântul provocat de incendiu.

— In plus, peste scurt timp o să devină dificil aici. Trebuie să vă protejaţi.

— Ce emoţionant. Alteţa sa Jacqueline Kristof bătu din palme: Tu eşti emoţionat, Spur?

Memsen o răsuci pe fată şi o împinse cu putere spre restul grupu-lui L'ung.

— DiDa? Spur ar fi vrut să-1 îmbrăţişeze, dar îi întinse tellul: Când te sună comandorul, explică-i că eu am crezut să e posibil să avem o torţă şi am coborât să mă uit. Apoi ţine-o la curent cu evoluţia incendiului.

— Da. Zâmbetul tatălui său se lărgise. Sunt gata.

— Bine. Memsen, mulţumesc pentru ajutor.

— Ai grijă de tine. Işizăngăniinelele.

Spur îi întinse mâna Măritului Gregory, dar băiatul se strecură pe lângă ea şi-1 îmbrăţişa. Spur fu luat prin surprindere când simţi pe obraz sărutul Măritului Gregory.

— Văd mult mai mult noroc pentru tine, prietene Spur, murmu-răel. Nu-1 irosi.

Vântul fierbinte fu un şoc brusc după interiorul răcoros al elicop-terului. Sufla puternic şi confuz, ciufulindu-i părul lui Spur şi flutu-rându-i mânecile scurte. Spur făcu o pauză la capătul rampei ca să-şi gândească următoarea mişcare şi să-şi adune curajul. Stâlpul de fum murdărea soarele de amiază, scufundând peisajul într-un prematur crepuscul de coşmar.

— Frumoasă vreme avem, zise Cape.

— Ce faci, DiDa? Se întoarse îngrozit: Du-te înapoi sus. Cape salută batjocoritor.

— De când dai tu ordine la ferma asta, fiule?

— Dar trebuie, nu poţi să…

Se simţea ca un băieţel prostuţ prins de tatăl său făcând pe adultul.

— Cineva trebuie să vorbească cu cei de jos. Comandorul are ne-voie să ştie ce se întâmplă cu incendiul.

— I-am dat tellul prietenei tale ştie-tot, Penny. O să-i împuieze ure-chile lui Adoula.

Rampa începu să se retragă.

— Ceea ce trebuie să fac e prea periculos, DiDa. Faţa lui Spur ar-dea: Nu vii, ai înţeles?

— N-am planificat asta, chicoti Cape. Nici nu mi-atrecut prin minte. Spur privi cu o furie neputincioasă cum se închidea trapa.

— Atunci încarcă ce vrei în camion şi şterge-o. Ai probabil două-zeci de minute până se încing lucrurile pe aici.

Elicopterul se ridică vertical de pe câmp, apoi se opri, o pată în-tunecată pe cerul ameninţător.

— Vezi ce-ai făcut? Mârâi Spur.

— Nu-ţi face probleme. Curând o să fugă. Cape îl bătu pe spate: Nu ştiu ce faci tu, dar eu am treabă de făcut.

— DiDa, tu?… Spur nu era sigur dacă era bine să-1 părăsească pe Cape când era într-o asemenea dispoziţie maniacală. Să ai grijă.

Capability Roger Leung nu era un om recunoscut pentru simţul umorului, dar acum râse.

— Prosper, dacă am fi avut grijă, am fi fost acum sus pe cer cu mi-cii tăi prieteni ciudaţi. Arătă spre pădure: E timpul săriscăm, fiule.

Se întoarse şi porni spre casa cea mare fară să privească înapoi.

Spur cunoştea pădurile. El, Vic şi Comfort petrecuseră ore întregi în umbra răcoroasă jucându-se de-apiraţii, spiriduşii, extratereştrii sau zânele. Se jucau de-a reginaân castel laruinele pukpukşilor sau se pre-faceau că sunt membrii echipajului original al lui Morobe, explorând pentru prima dată o lume nouă. Tăiaseră cărări spre ascunzători se-crete şi construiseră adăposturi din ramuri aplecate de tuia, iar când Vic şi Spur aveau unsprezece ani, ridicaseră o colibă în copac cu pe-reţi şi acoperiş, cu toate că apoi Cape îi pusese s-o dărâme pentru că spunea că e periculoasă. Spur se sărutase pentru prima dată în acea co-libă din copac: la un concurs de provocări între fraţi, Vic o provoca-se pe sora lui mai mare să-1 sărute pe cel mai bun prieten al lui. Oricum, Comfort obţinuse ce era mai bun, căci provocarea ei fuse-se ca Vic să-1 sărute şi el pe Spur. Fiindcă el se ferise de sărut, Vic îl lovise cu pumnul în braţ atât de tare că-i lăsase o vânătaie.

Pădureaeraântunecată şi nefiresc de tăcută, şi el o luă pe cărarea care treceape lângă Stânca Ursului şi Tronul Regelui Fercheş. Nu se auzea cântec de păsări sau bâzâit de gâze. De parcă înşişi copacii ascultau trosnetul focului. Când simţi pentru prima dată miros de fum, se opri ca să se rotească încet şi să adulmece, încercând să esti-meze dincotro vine. Bănuia că din faţă şi dinspre nord. Asta însem-na că era timpul să părăsească poteca şi s-o ia printre tufişuri spre sud peste MareaMlaştină a Gosdogilor, care niciodată nu era prea mare şi întotdeauna era secată în timpul verii. Planul lui era s-o taie în di-recţia celui mai mic dintre cele trei focuri pe care le văzuse din eli-copter. Ştiu că se afla în apropiere când începu să plouă cu foc.

Mult din ceea ce cădea era cenuşă, dar în amestec erau scântei şi tă-ciuni aprinşi care îi înţepau pielea de pe braţele dezgolite şi faţa. Îşi scu-tură părul cu mâna şi o luă la fugă. Nu era panică – voia doar să nu mai fie atins de scântei. In dreapta lui putea să vadă strălucirea cel puţin a unuia dintre focuri. Şi da, putea să audă şi trosnetul şi şuieratul prea bine cunoscute. Incendiul se propagape solul pădurii, era sigur de asta. Focurile de coroană sunau ca un tren în viteză. Dacă s-ar fi aflat în apropierea unuia, ar fi surzit şi apoi ar fi murit. Spur scăpă în sfârşit de ploaia de cenuşă după câteva minute de alergat în

viteză printre co-paci. Se aplecă să-şi maseze junghiul din coastă, apoi porni iar.

Vântul se rotise şi acum bătea dinspre vest, nu dinspre est. Se gândi că trebuie să fi fost un curent. Incendiul care se prăbuşea asu-pra lor consuma aer în cantităţi uriaşe din toate direcţiile pentru a se întreţine. Poate schimbarea de vânt va fi în favoarea lor. Un vânt de vest ar împinge aceste focuri periferice înapoi spre incendiul princi-pal. Dacă linia din spatele focului era suficient de largă, s-ar putea con-trola cu adevărat înaintarea incendiului când cele două focuri se vor întâlni. Desigur, vatrebui să ardă mai întâi cele mai bune părţi ale fer-melor Millisap şi Joerly.

În întunericul care se lăsase, Spur hotărî să alerge din nou. Dură prea mult să ocolească ultimul foc până la Mercy's Creek. Iar dacă nu vedea curând ceva, avea să se întoarcă. Trebuia să-şi rezerve su-ficient timp ca să scape. Şi voia să se şi asigure că tatăl lui nu făcuse vreo nebunie.

Atent să nu se împiedice de vreo piatră sau de vreo rădăcină, Spur nu văzu perdeaua de fum suflată de vânt decât atunci când se închi-se în jurul lui. Se învârti în jur, dezorientat. Gâfâia din cauza alergă-turii, aşa că nasul, gura şi plămânii i se umplură imediat. Parcă încerca să respire bumbac. Ochii începură să-i lăcrimeze şi lumea se reduse la o soluţie apoasă. Dacă ar fi fost cu Brigada de Aur, ar fi purtat oche-lari de protecţie, cască şi filtru de aer. Dar aici era practic dezbrăcat, iar fumul era atotpătrunzător şi înăbuşitor. Tuşea atât de tare că putea simţi gustul sângelui, apoi gâtul i se bloca şi ştiu că era pe punc-tul să moară sufocat. Panicat, se aruncă la pământ, căutând cu dispe-rare stratul subţire de aer respirabil despre care se spunea că rămâne câteodată agăţat de pământ. O buturugă îl lovi în coastă când îşi lipi obrazul de covorul de rămurele şi frunze uscate, şi găsi aer mai rece, stătut, dar respirabil. Încercă să-şi umple plămânii care îl dureau, scui-pă mucus şi sânge, apoi încercă din nou.

Spur nu ştia exact cât zăcuse acolo, dar când îşi reveni norul de fum se subţiase, iar el îşi dădu seama că riscase destul. Învăţase pe pie-lea lui la Râul Motu că nu era un erou. De ce o făcea din nou? Des-tul; se va întoarce acasă, va lua scuterul şi se va îndepărta cât de mult posibil de foc. Se ridică în palme şi genunchi, tuşi şi scuipă. Îşi sim-ţea nasul de parcă cineva i-ar fi

tras sârmă ghimpată prin el. Se lăsă pe călcâie, clipind. Abia după ce îşi şterse frunzele de pe faţă îşi dădu sea-mă că plânsese. Când în cele din urmă se ridică, era nesigur pe picioa-re. Apucă un lăstar ca să se stabilizeze. Apoi auzi o creangă trosnind şi foşnetul frunzelor date la o parte. Se ascunse după un fag care era abia cu puţin mai gros decât el.

Comfort venea spre el târşindu-şi picioarele, cu faţa împietrită şi ochii sticloşi. O singură privire îi spuse totul. Schimbase rochia ca-drilată cu o pereche de pantaloni largi de lucru care păreau să-i fi apar-ţinut lui Vic. Peste un tricou pătat şi murdar purta o vestă din pânză groasă de sac de care erau agăţate trei grenade cu foc lichid. Le vedea lovindu-se de pieptul ei când se apropia. Părea obosită, de parcă ar fi cărat o greutate care o solicitase peste limitele puterii ei.

Se gândise să sară şi s-o doboare când trecea pe lângă el, dar ea îl observă încă de la zece metri distanţă şi înlemni. El ieşi de după co-pacul lui, cu mâinile întinse în faţă.

— Nu-ţi fac nici un rău, zise.

În clipa în care văzu panica pur animalică din ochii ei, se gândi la ea ca la cineva mai străin decât orice exterior. Pentru el devenise ca o fantomă. Apoi ea se întoarse şi o rupse la fugă.

Spur alergă după ea. Nu se gândea la incendiu sau la satul lui sau la simplitate. Alerga. Nu avea timp să fie nici speriat, nici curajos. Alerga pentru că o iubise cândva pe femeia aceea şi pentru că îl văzu-se murind pe fratele ei.

Când era copil, Comfort fiisese întotdeauna cea mai agilă dintre ei trei. In câmp deschis, poate că Vic ar fi prins-o, dar strecurându-se printre copaci şi aplecându-se pe sub ramurile joase, Comfort eramai rapidă decât o veveriţă. După câteva minute de urmărire, Spur nu mai avea suflu. Nu mai era foarte sigur unde se află. Se îndreptau spre pâ-râu, presupunea. Dacă eaâşi închipuia că îl poate traversa ca să se re-fugieze în propria ei casă, cu siguranţă era nebună. Sinucigaşă.

Ceea ce îl făcu să grăbească pasul, în ciuda epuizării. Alerga atât de repede, încât credea că-i va pocni inima.

Aproape ajunseseră la pârâu când cursa se termină brusc. Com-fort deveni neglijentă, trecu prea aproape de un copac şi se lovi de el. Impactul agaţă una dintre grenade şi o făcu să se răsucească. Căzu în genunchi şi Spur se repezi asupra ei. Dar ea se aruncă într-o parte, iar el alunecă pe lângă ea şi se prăbuşi

într-o grămadă de flori de pădu-re. Până să se ridice în genunchi, eaâl ameninţa cu o grenadă. Văzu că îi desfăcuse inelul de siguranţă şi degetul ei era pe aprinzător.

— Opreşte-te acolo, zise ea.

Spur abia mai sufla şi era puţin ameţit.

— Comfort, nu.

— Prea târziu. Îşi suflă o şuviţă de păr negru de pe faţă: Deja am făcut-o.

El se ridică, din nou ţinându-şi mâinile la vedere.

— Despre ce e vorba, Comfort?

— Vic, zise ea. Despre Vic e vorba.

— E mort. Nu mai poţi să faci nimic pentru el.

— Mai vedem. Tremura, în ciuda căldurii.

— E vina mea, să ştii. Eu 1-am recrutat. Dar el trebuia numai să transmită informaţii. Vocea ei îşi pierdu calmul: Probabil 1-au silit să devină torţă. Eu 1-am ucis, Spur. Mi-am ucis fratele.

— Ascultă-mă, Comfort. Nu a fost tortă. A fost un accident. Mâna care ţinea grenada tremură uşor, apoi se linişti.

— Nu asta ai spus azi-dimineaţă când nu ştiai de tine. Il privi com-pătimitor: Ai spus că ai încercat să-1 salvezi. Asta cred.

El făcu o jumătate de pas în direcţia ei.

— Dar la ce ar fi de folos cuiva dacă dai foc Littletonului? Incă o jumătate de pas.

— Fermelor noastre? Ea dădu înapoi.

— Ştii, ar putea pune capăt poveştii. Prietenii tăi exteriori. Ar pu-tea forţa Cooperativa să facă ordine, 1-ar putea presa pe Jack Winter să facă ceea ce e drept. Numai că lor nu le pasă cu adevărat de noi. Ei vin să privească, dar nu se implică niciodată.

Râsul ei era jos şi întretăiat.

— Dar acum sunt implicaţi. Sper că şmecheraşul ăla e speriat de moarte.

— Ba le pasă.

Ţinea braţele strâns pe laturile corpului; altfel ar fi gesticulat spre ea.

— Memsen are un plan.

Spur încă mai credea că ar putea s-o salveze.

— Trebuie să mă crezi, Comfort. Vor avea loc negocieri cu pukpukşii.

— Aşa-i. Gura i se strâmbă: Iar tu nu 1-ai văzut pe Vic dându-şi foc.

— In plus, tu chiar crezi că le-ai putea da foc? Măritul Gregory e în siguranţă, Comfort. Şi Memsen şi L'ung. Elicopterul lor a venit să ne ajute. De asta am ajuns aşa de repede aici. Sunt în aer, arătă el în spate peste umăr, mă aşteaptă deasupra casei.

Când îi văzu ochii îndreptându-se în sus dincolo de el, se arun-că. Apucă braţul cu grenada. Se răsuciră împreună într-o piruetă gro-tescă. Apoi, incapabil să-şi controleze momentul, Spur se împiedică şi căzu.

Comfort se îndepărtă de el. Clătină o dată din cap. Apăsăpe aprin-zătorul grenadei.

Explodă într-o minge de foc care azvârli două torente lungi de foc în direcţii opuse. Una se înălţă sus în copaci, cealaltă ţinti solul pădu-rii şi se adună într-un amestec strălucitor la picioarele ei. Ţipă când grenada îi căzu din mâna arsă. Limbile lungi ale flăcărilor îi linseră picioarele. Pantalonii luară foc. Părul arse repede până nu mai răma-se nimic.

Spur ţipă şi el. Faptul că vedea cum totul se întâmplă din nou era mai rău ca orice coşmar. Când Vic lansase bomba cu foc lichid, fu-sese instantaneu cuprins de flăcări. Spur încercase să-1 trântească, spe-rând să-şi rostogolească prietenul pe pământ şi să stingă focul nemilos. Dar Vic îl îmbrâncise. Cu hainele şi braţele în flăcări, Vic găsise pu-terea să-1 azvârle pe Spur pe spate.

Ceea ce îi salvase viaţa lui Spur când se declanşase a doua bombă.

Dar aici nu era Râul Motu, iar Vic era mort. Comfort, Comfort a lui avea numai două grenade, proiectate să aprindă contrafocuri, nu bombe proiectate de teroriştii pukpuk. Partea de jos atrupului ei ar-dea, dar el îi putea vedea faţa, ochii sălbatici, suferinzi, gura ca o linie de durere scrâşnită şi ultima grenadă care încă îi mai atârna la piept.

Spur se năpusti asupra ei şi smulse grenada neexplodată de pe ves-tă. O ridicăân braţe, ducându-i greutatea cu o uşurinţă nebună, şi aler-gă spre pârâu. Ii trecu prin minte gândul nebunesc că dacă ar fi alergat destul de repede ar fi reuşit să rămână înaintea durerii. Ştia că acum ardea şi el, dar trebuia s-o salveze. Cu Vic nu avusese nici o şansă; să riscăm, spusese tatăl

lui, iar Măritul Gregory îl avertizase să nu-şi iro-sească norocul. Dar durerea era prea rapidă, îl prindea din urmă. Ţi-petele lui Comfort îi umpleau capul şi el zbura. Se aruncă deasupra ei în apa rece şi ea nu se zbătu când o forţă să se scufunde, numărând unu, doi, trei, patru, cinci, apoi o ridică şi-i strigă respiră, respiră, şi când ea se înecă şi icni, o împinse înapoi, doi, trei, patru, cinci şi când o trase afară ea atârna inertă; biata sa Comfort cea arsă era fie leşina-tă, fie moartă în braţele sale, dar cel puţin nu mai ardea. Şi nici el.

XVI

„Lumina pe care nu o vedem este întuneric pentru noi. Pentru noi, zorii există numai dacă suntem treji.”

În vis, Spur stă în bucătăria de la Diligence Cottage împreună cu Comfort, care poartă pijamaua de culoarea jadului. Peste tot sunt plă-cinte. Plăcintele cu mere şi cireşe sunt înghesuite pe rafturi şi pe masă. Cele cu afme, mure şi agrişe sunt aliniate pe noua podea din lemn de stejar lângă peretele tapetat cu model de rochiţa-rândunicii, pe care Comfort îl comandase tocmai de la Providence, unde locuia mama lui Spur. Probabil. Ar trebui să afle. Comfort pusese plăcintele-sur-priză cu pere şi piersici deasupra frigiderului şi pe cele cu rubarbă le aşezase câte două pe un scaun. Orice altceva ar fi spus oamenii din Lit-tleton despre Comfort, cu toţii erau de acord că ea făcea cele mai bune plăcinte cu dovleac din lume. In vis, plăcintele erau ideea ei. Ii facu-se destule plăcinte ca să-i ajungă pentru tot restul vieţii. Va avea ne-voie de ele dacă ea pleacă. Insă, în vis, nu e sigur că ea pleacă şi nici nu e convins că el vrea asta. In plus, cu siguranţă ea nu intenţionea-ză să ia trenul de Longwalk îmbrăcată în aceşti pantaloni de pijama. Cad imediat când tragi de ei, materialul fân alunecă uşor pe pielea ei. In vis ea ocoleşte o plăcintă cu căpşuni ca să-1 poată săruta. La înce-put, sărutul ei e cao promisiune. Dupăun astfel de sărut, el artrebui să deschidă în grabă uşa dormitorului şi să arunce cuverturile de pe pat. Dar sărutul se termină ca o întrebare. Iar răspunsul e nu, Spur nu mai vrea ca femeia asta să fie nefericită din cauza lui. Nu vrea să-i epuizeze lacrimile sau…

— Ai dormit destul, fiule.

O voce ascuţită străbate visul.

— Trezeşte-te şi re vino în lume.

Spur clipi, apoi gemu dezaprobator. Nu era cinstit; n-avea s-o păs-treze nici pe Comfort, nici plăcinta. Camera ciudată în care se găsea părea a fi o imensă cutie de sticlă umplută de lumina soarelui. Înăun-tru erau împrăştiate umbre întunecate, dintre care una se mişca. O mână rece îi apăsă fruntea.

— 38,2 grade, zise docbotul. Dar era de aşteptat puţină febră.

— Doctore Niss?

— Niciodată nu mă bucur să văd clienţii revenind aici, fmle. Docbotul aprinse luminiţe în ochii lui Spur.

— Ştii unde te afli? Erai puţin năuc când te-am cules, Îşi linse buzele, încercând să-şi amintească.

— La spital?

— In elicopterul Preavenerabilei Memsen. Deschide gura şi zi aaaa. Docbotul îşi frecă degetul medical de limba lui Spur, lăsând un reziduu ceros cu gust ca de ulei de motor.

— In elicopter?

Exista un lucru important pe care Spur nu şi-1 putea aminti.

— Dar tu cum ai ajuns aici?

— Am fost chemat, fmle, zise docbotul. Pot să fiu oriunde se gă-seşte un bot. Deşi nu e o implementare prea grozavă. Mă simt de două ori prea mic.

Atunci Spur îşi dădu seama că acest docbot era diferit de cel de la spital. Avea doar două braţe de apucat, iar ochiul îi era situat deasu-pra capului. Ce voia să spună, ce clienţi care revin? Apoi amintirea incendiului năvăli vuind în capul său.

— Comfort! Spur încercă să se ridice: dar docbotul îl împinse la loc. E teafără?

— Incă e cu noi. Am salvat-o deocamdată. Dar o să vorbim despre asta după ce ne uităm la arsurile tale.

— De când sunt aici? Au stins incendiul?

Docbotul se întinse la ceafa lui Spur, desfăcu halatul şi i-1 trase până în talie.

— Te-am ţinut adormit toată noaptea trecută şi cea mai mare par-te a zilei de azi, ca să permitem grefelor să se prindă.

Noul set de arsuri îi brăzdaân dungi aspre pieptul. Pe umăr avea o pată ca amprenta unei mâini diforme.

— O să-ţi dăm sedative în următoarele câteva zile – e posibil să ai goluri de memorie, aşa că nu-ţi face griji dacă uiţi cum să-ţi legi şireturile.

Docbotul îi pulveriza dermslix călduţ pe grefe.

— Regenerare dermică doar 13%, murmură.

— Incendiul, ce-i cu incendiul?

— Oamenii tăi îl ţin sub control, conform spusele micuţei Pendra-gon. Bănuiesc că a mai rămas câte ceva de făcut, dar cel puţin copiii ăia s-au potolit în sfârşit. Toată noaptea trecută au sărit pe pereţi. Ii trase halatul la loc: O săte faci bine, fiule. Numai să nute mai joci cu focul.

Spur îşi coborâse deja picioarele de pe pat în timp ce se lupta cu cordoanele halatului. Dar când se ridică în picioare, puntea păru să fugă de sub picioarele sale.

— Hopa. Docbotul îl prinse. Un alt efect secundar al sedativelor este că îţi derutează simţul echilibrului. Il aşeză uşor înapoi pe pat: Deocamdată o să vrei să te ajute cineva să te descurci.

Docbotul îşi deşurubă degetul medical şi-i dădu drumul în sterilizator.

— Am exact ce-ţi trebuie. Aşteaptă aici şi eu o să-i spun să intre. Docbotul abia ieşise din cameră şi Măritul Gregory dădu buzna înăuntru, împingând un scaun cu rotile. Imediat întregul perete al încăperii se prăbuşi pentru a-i dezvălui pe copiii L'ung, care începu-ră să strige şi să-1 aplaude pe Spur. Memsen se strecură înăuntru exact când peretele se refăcea.

— Eşti cel mai nebun, mai norocos, mai curajos om pe care îl cu-nosc. Măritul Gregory practic ţipa de încântare. La ce te-ai gândit când ai luat-o în braţe? Noi te aclamam aşa de tare că ne-am gândit că probabil ne poţi auzi de acolo de jos. N-am putut dormi toată noaptea, numai gândindu-mă la asta. Acum i-ai auzit pe L'ung? I-am învăţat cum să bată din palme în cinstea ta. Uite, ia loc aici.

Spur îi lăsă pe Memsen şi pe Măritul Gregory să-1 ajute să se aşe-ze în scaun, cu toate că era sigur că îl vor lăsa să cadă. Închise ochii, numără până la trei şi, când îi deschise iar, cabina încetase să mai aler-ge în jurul cozii.

— De unde ştiţi ce am făcut?

— Am privit, zise Memsen. Din momentul în care ai păşit pe ram-pă, camerele noastre spion au fost cu ochii pe tine. Măritul Gregory are dreptate. Am fost foarte mişcaţi.

— Aţi privit?

Simţi cum i se urcă sângele în obraji.

— Puteam să mor.

— Conform legământului vostru, zise Memsen, nu ar trebui decât să privim.

— Dar Memsen a spus că nu puteam pleca pur şi simplu după ce ai sărit cu ea în apă, adăugă Măritul Gregory. Aşa că am secerat puţin din pădure ca să ajungem la tine, v-am scos pe amândoi din pârâu şi 1-am transferat pe doctorul Niss într-un bot pe care 1-a făcut Betty Twosalt.

Mpinse pe Spur spre perete ca să poată vedea priveliştea.

— Se pricepe. A câştigat odată un premiu pentru boţii ei.

— Şi Comfort e bine? Spur privi peste umăr la Memsen: Aşa a spus doctorulNiss.

— E salvată, răspunse Memsen zăngănindu-şi inelele. Am reuşit să o salvăm.

Măritul Gregory parcă scaunul cu rotile cât putu mai aproape de peretele exterior şi îi puse frâna. Făcu şi puntea transparentă, ca să poată vedea mai mult din vale.

— E imens, Spur, zise el gesticulând spre rămăşiţele incendiului. N-am mai văzut niciodată ceva asemănător.

Treceau pe deasupra Mercy's Creek îndreptându-se spre terenu-rile familiei Joerly, cercetând pagubele, cu toate că el abia mai recu-noştea pământul de sub ei. Focurile pe care le aprinsese Comfort fuseseră probabil supte de curent înapoi către incendiu aşa cum spe-rase Spur, creând o barieră de contrafoc şi oprindu-i avansul. Contra-focul şi vârful incendiului trebuiau să se fi întâlnit undeva la est de fermaJoerly. Casa lui Comfort, hambarul şi toate grajdurile arsese-ră până la fundaţii. Mai departe spre vest, domeniile Millisap şi Ez-zat erau de asemenea distruse. Şi mai mult de jumătate din culmea Lamana devenise o pustietate de ţepuşe înnegrite înălţându-se din ce-nuşa gri. Smocuri de fum alb pluteau peste pământul răvăşit ca niş-te fantome ale copacilor morţi. Dar dispersate prin zona devastată se găseau inexplicabile pâlcuri de pădure nevătămată, în majoritatea lor foioase de esenţă tare. Spur fu

uşurat să vadă coroanele verzi-albăstrui ale pădurii la nord de-a lungul culmii dealului, unde Corpul proba-bil stăvilise incendiul.

— Dar la est cum e? Întrebă Spur. Unde 1-au oprit?

Elicopterul se întorcea deja şi unghiul lui de vedere se modifică, mai întâi spre sud, unde putu zări turla sălii comuniunii din Comu-nitate, apoi spre sud-est, unde CR22 tăia o linie subţire prin pădurea intactă. Măritul Gregory îl supraveghea, cu ochii săi galbeni luminaţi de febra anticipării.

— Ce-i? Zise Spur, enervat să fie considerat un spectacol pentru acest exterior neastâmpărat. La ce te holbezi?

— La tine, replică Măritul Gregory. E atât de mult noroc în fami-lia ta, Spur. Ştii că am încercat să-1 luăm pe tatăl tău după ce am ajuns la tine, dar el n-a venit, deşi i-am spus că eşti rănit.

— A rămas acolo? Idiot bătrân. E teafăr?

— E bine. Măritul Gregory îl bătu uşor pe mână pe Spur. Spunea că n-are de gând să renunţe la ferma lui fară luptă. Scosese toate fur-tunurile. Avea fraza aia formidabilă – nu-mi amintesc exact. Se uită la Memsen căutând ajutor: Ceva despre scuipat?

Memsen aşteptă să se formeze o bancă din punte.

— Tatăl tău a spus că dacă pompa o să cedeze, o să scuipe în foc până i se usucă gura.

Spur se ridicase din scaunul cu rotile, aplecându-se să vadă ferma care intraân raza lui vizuală. Casa cea mare, hambarele, casa lui, toa-te erau neatinse. Dar livezile…

— A aprins propriul lui contrafoc.

Spur se lăsă să cadă la loc pe scaun. Peste jumătate din pomi dis-păruseră: merii McIntosh, GoRed şi Pippin erau nişte schelete carbo-nizate. Dar cel puţin Cape salvase Alumarii, Huangii şi Galaşii. Şi pomii lui GiGo de lângă casă, toţi acei Macouni prostuţi.

— Vântul îşi schimbase direcţia. Memsen stătea pe bancă cu faţa spre Spur.

— Când am sosit, el tocmai dăduse o gaură în rezervorul camio-nului tău şi spunea că nu se poate opri la discuţii. A plecat cu camio-nul prin livadă şi apoi a dat foc. Nouă ni s-a părut periculos, aşa că am îndreptat spionii asupra lui. Dar el ştia exact ce face. Zâmbi cu toţi dinţii: E un bărbat curajos.

— Da, cugetă Spur, deşi se întreba dacă era adevărat. Poate că ta-tăl său îşi iubise merii mai mult decât propria-i viaţă.

Spur simţi cum elicopterul accelerează, apoi pământul de sub ei începu să gonească. Zburară pe deasupra Comunităţii şi se îndreptară spre vest în direc-ţia Longwalk.

— Am vegheat toată noaptea, zise Măritul Gregory, aşa cum ne-a spus tatăl tău. Memsen a convins-o pe Penny să lase cu rândul pe fie-care dintre noi să vorbim cu comandorul Adoula la tell. Focul era te-ribil în întuneric. Am zburat de mai multe ori prin el.

Entuziasmul Măritului Gregory continua să-1 agaseze pe Spur. Trei ferme fuseseră distruse şi propria sa livadă decimată, iar băiatul considera totul o aventură.

— Nu v-aţi oferit ajutorul? Aţi fi putut arunca apă peste foc, poa-te 1-aţi fi îndepărtat de case.

— Ne-am oferit, zise Memsen. Ni s-a spus că exteriorii au voie să acorde asistenţă în adâncul pădurii unde numai pompierii pot să ne vadă, dar nu şi la vedere într-un sat sau oraş.

— Memsen are necazuri fiindcă a aterizat cu elicopterul în Comu-nitate. Măritul Gregory se aşeză alături de ea pe bancă: Nici măcar nu am spus cuiva despre ceea ce am făcut pentru tine la pârâu.

— Aşadar. Memsen îi întinse mâna cu degetele răsfirate. Am fost chemaţi înapoi pe Kenning să dăm socoteală pentru acţiunile noastre.

— Zău? Spur se simţi uşurat, dar şi uşor dezamăgit. Când plecaţi?

— Chiar acum.

Inelele ei sclipiră în soare.

— I-am cerut doctorului Niss să te trezească, să ne putem lua la revedere.

— Dar cine ne va duce pe mine şi pe Comfort la spital?

— Ajungem în câteva momente la Longwalk. Există un spital în Parcul Bunăvoinţei nr. 2. Degetele ei se strânseră pumn: Dar Com-fort va veni cu noi.

— Cum?

Fără săvrea, se aplecăâን scaunul cu rotile. Se balansa, cabina se roti, şi următorul lucru pe care-1 ştiu fu că şi Memsen şi Măritul Gre-gory îl ajutau să se aşeze la loc.

— De ce? Respiră adânc: Nu poate.

— Nici în Littleton nu poate să rămână, spuse Măritul Gregory. Ferma ei e distrusă. Tu o să spui tuturor cine a provocat incendiul.

— Oare?

Se gândi dacă era bine să mintă ca s-o protejeze. La urma urmei, minţise în legătură cu fratele ei.

— V-a spus ea că vrea să facă asta? Lăsaţi-mă să vorbesc cu ea.

— Asta nu e posibil. Memsen ciupi aerul.

— De ce nu?

— Vrei să vii cu noi, Spur? Zise Măritul Gregory. Ai putea, să ştii.

— Nu.

Se dădu înapoi, îngrozit de idee.

— De ce aş vrea aşa ceva? Căminul meu e în Littleton. Sunt fermier.

— Atunci nu mai pune întrebări, zise Memsen nerăbdătoare. Ca cetăţean al Statului Transcendent te afli în carantină culturală consen-suală. Tocmai ni s-a reamintit asta destul de brutal. Nu putem să-ţi spunem mai multe.

— Nu cred asta, se auzi Spur strigând. I-aţi făcut ceva şi vă e tea-mă să-mi spuneţi. Ce anume?

Memsen ezită, şi Spur auzi sunetul jos şi YQpQtat pa-pa-pa-ptt pe care înţelesese că ea îl emite când îşi consulta predecesoarele.

— Dacă insişti, putem să facem lucrurile simple pentru tine. Memsen îşi apropie brusc faţa de a lui.

— Comfort a murit, zise ea dur. Spune asta tuturor celor din să-tul tău. A fost groaznic de arsă şi a murit.

Spur se feri de ea.

— Dar ai spus că aţi salvat-o. Doctorul Niss…

— Doctorul Niss îţi poate arăta cadavrul, dacă ţii să vezi. Se îndrep-tă: Aşadar…

— La revedere, Spur, zise Măritul Gregory. Să te ajutăm să te în-torci în pat?

Dedesubt Spur putea vedea periferiile Longwalk-ului. Brusc, fuzelajul elicopterului deveni opac şi tavanul cabinei începu să stră-lucească. Spur ştia de când urmărea de la fereastra spitalului elicop-terele aterizând că se camuflau astfel la apropierea de un oraş.

— Nu, aşteaptă.

Spur era disperat să-i facă pe exteriori să vorbească în continuare.

— Aţi spus că o să meargă cu voi. Am auzit asta limpede. Aţi spus că a fost salvată. Este… la fel ca celelalte Memsen despre care îmi po-vesteai, nu-i aşa? Cele care sunt salvate în tine?

— Conversaţia asta este total nepotrivită. Memsen ciupi aerul cu ambele mâini: Vatrebui să-i cerem doctorului Niss să-ţi şteargă acest lucru din memorie.

— Poate face asta?

— Sigur, zise Măritul Gregory. O facem tot timpul. Dar e nevo-ie să-1 înlocuiască cu o amintire falsă. Va trebui să-i spui ce vrei. Şi dacă vei da vreodată peste ceva care să contrazică amintirea înlocuitoare, ai putea…

Spur ridică mâna făcându-i semn să tacă.

— Dar e adevărat ceea ce am spus?

Memsen pufni dezgustată şi se întoarse să plece.

— Ea nu poate să admită nimic. Măritul Gregory îi prinse mâna ca s-o oprească. I-o strânse la piept. Dar, da.

Spur strânse marginile scaunului cu rotile atât de tare încât îl du-reau mâinile.

— Deci nimeni nu moare în exterior?

— Nu, nu. Toată lumea moare. Doar că unii dintre noi aleg să fie salvaţi ulterior într-un alt trup. Chiar şi cei salvaţi admit că nu e la fel cu a fi viu. Incă nu m-am lămurit pe deplin în privinţa asta, dar am numai doisprezece ani standard. Ziua mea e săptămâna viitoare, mi-aş dori să poţi fi acolo.

— Ce se va întâmpla cu Comfort în această reîncarnare?

— Va trebui să se adapteze. Desigur, ea nu se aştepta să fie salva-tă, probabil nici nu ştia că e posibil, deci când o vor activa va fi dez-orientată. Va avea nevoie de sfaturi. Avem nişte zidari de suflete destul de buni pe Kenning. Ei vor putea trimite şi după fratele ei; el va vrea să ajute.

— Opreşte-te! E o cruzime. Memsen îşi smulse mâna: Trebuie să plecăm chiar acum.

— De ce? Se plânse Măritul Gregory. N-o să-şi mai amintească nimic din toate astea.

— Vic a fost salvat?

Deşi se afla în siguranţă în scaunul cu rotile, se simţea ca şi când ar fi căzut.

— Toţi martirii pukpukşi au fost.

Măritul Gregory încercă să-şi scuture mâna din strânsoarea lui Memsen, dar ea nu-i dădu drumul.

— De asta au fost de acord să se sacrifice.

— Destul. Memsen începu să-1 târască afară din cabină. Ne pare rău, Spur. Eşti un om cumsecade. Întoarce-te la casa ta şi la merele tale şi uită-ne.

— La revedere, Spur, strigă Măritul Gregory pe când treceau prin perete. Noroc.

Când peretele tremură latrecerea lor, el simţi o dorinţă nestăpâ-nită şi tulburătoare arzându-i sufletul. O parte din el voia să meargă cu ei, să fie împreună cu Comfort şi cu Vic în exterior şi să vadă ce minuni interzisese Preşedintele Winter cetăţenilor Statului Transcen-dent. Ar fi putut s-o facă; ştia că e posibil. La urma urmei, toată lu-mea din Littleton părea să creadă că pleacă.

Dar cine 1-ar mai ajuta pe Cape să strângă recolta?

Spur nu era sigur cât timp stătu singur în scaunul cu rotile cu mii de gânduri învârtindu-i-se în cap. Exteriorii tocmai îi aruncaseră în aer lumea şi el încerca disperat să o refacă la loc. Doar că ce rost avea? Foarte curând nu-şi va mai face probleme în legătură cu Vic şi Com-fort, reîncarnări şi salvări. Poate asta era spre binele lui; era mult prea complicat. După cum spusese Preşedintele. Spur presupuse că ar fi mai fericit gândindu-se la mere şi baseball şi poate sărutând-o pe Me-lody Velez. Era pregătit să uite.

Îşi dădu seama că elicopterul devenise complet imobil. Nici vibra-ţia fuzelajului planând în aer, nici râsetele înfundate ale copiilor L'ung. Privi cum echipamentul de spital se topeşte în punte. Apoi toţi pereţii se deschiseră şi putu vedea întreaga cală a elicopterului. Era goală cu excepţia scaunului său cu rotile, a unei tărgi cu trupul aco-perit al lui Comfort şi a docbotului care se rostogoli spre el.

— Aşadar o să mă faceţi să uit totul? Întrebă Spur cu amărăciune. Toate secretele din exterior?

— Dacă asta doreşti. Spur se cutremură.

— Am de ales?

— Nu-s decât un doctor, fmle. Pot oferi tratament, dar trebuie să-1 accepţi. De exemplu, tu ai ales să nu-mi spui cum te-ai ars prima dată. Docbotul se duse în spatele scaunului cu rotile. Asta a cam ruinat tot ceea ce încercam să realizez în sim-ul de împăcare.

Spur se întoarse să se uite la el.

— Ai ştiut tot timpul?

Docbotul de agăţă în spatele scaunului.

— N-aş mai fi doctor dacă nu mi-aş da seama când pacienţii mă mint.

Începu să-1 împingă pe Spur spre trapă.

— Dar tu lucrezi pentru Preşedinte.

Spur nu era sigur dacă voia să-şi asume responsabilitatea pentru această decizie.

— Încasez banii lui Jack Winter, zise docbotul. Nu-i cer sfatul când vine vorba de practica medicală sau spirituală.

— Dar dacă eu le spun oamenilor că Vic şi Comfort sunt salvaţi şi că exteriorii continuă să trăiască după ce mor?

— Atunci or să ştie şi ei.

Spur încercă să se imagineze păstrând secretul nemuririi exterio-rilor pentru tot restul zilelor lui. Încercă să-şi imagineze ce s-ar întâm-pla cu Statul Transcendent, dacă el ar spune ceea ce ştia. Gura îi deveni uscată ca faina. El nu era decât un fermier, îşi zise; nu avea o imaginaţie atât de bună.

— Spui că nu e absolut necesar să-mi ştergi toate aceste amintiri?

— Doamne, nu. Doardacăvrei săuiti de mine. Când trecură pe lângă trupul lui Comfort, Spur zise:

— Opreşte o clipă.

Întinse mâna şi atinse giulgiul. Se aştepta să fie vreun material bi-zar de-al exteriorilor, dar era o simplă pânză de bumbac.

— Ei ştiu că aş putea alege să ţin minte, nu-i aşa? Memsen şi Mă-ritul Gregory s-au jucat cu mine până în ultima clipă.

— Fiule, spuse doctorul Niss, Măritul Gregory e doar un copil şi nimeni din cele O Mie de Lumi nu ştie ceea ce ştie Preavenerabila.

Dar Spur încetase să asculte. Frământă giulgiul între degetul mare şi arătător, gândindu-se cum el şi fraţii Joerly obişnuiau să se aventu-reze la ruinele de la Mercy's Creek când

erau copii. Adeseori unul dintre el avea parte de o moarte glorioasă caparte ajocului. Explo-ratorul care bea curajos din cupa cu otravă ca să-şi elibereze tovară-şii, căpitanul piraţilor care era străpuns cu sabia apărându-şi comoara, regina spiriduşilor care mai curând îşi străpungea inima decât să-şi tră-deze castelul. Atunci el sau Vic sau Comfort se împleticeau drama-tic pe solul pădurii şi zăceau acolo, cu obrazul lipit de stratul de frunze, nemişcaţi ca nişte pietre. Ceilalţi se opreau puţin lângă trup, apoi dispăreau în pădure, pentru ca eroul căzut să se poată reîncar-na şi jocul să poată continua.

— Vreau să merg acasă, zise în final.

SFÂRŞIT